

HOTEL ROZEBOTTEL

EEN
MYSTERIEUZE
GAST

Marjo
Roeven

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

“Belachelijk!” bromde agent Venendaal. Hij leunde tegen de koffiecouter van de bakkerij en slurpte met veel misbaar van zijn hete koffie.

Aangezien de bakkerswinkel hèt centrum was voor dorpsroddel, had de bakker een koffieautomaat laten plaatsen, waar je guldens in moest stoppen. Niemand kocht tenslotte alleen maar een half bruin en vertrok weer. Iedereen bleef hangen om de laatste nieuwtjes te horen, en de bakker had bedacht dat hij daar net zo goed iets aan kon verdienen.

Het nieuwtje van dat moment betrof hotel Rozebottel.

“Rozebottel!” gruwde de agent. Zodra die naam werd genoemd, kreeg hij spontaan last van brandend maagzuur. Vooral de kinderen Rozebottel waren hem een doorn in het oog. Een flink pak slaag was het enige dat hielp, oordeelde agent Venendaal. Dat zou hen leren niet langer te spotten met handhavers van de wet, zoals hijzelf. Mevrouw Faber van de apotheek was het best op de hoogte van het laatste nieuws.

“Het wordt een kuuroord,” vertelde ze, “waar mensen komen om af te slanken en schoonheidsbehandelingen krijgen. Ik ben zelf een paar jaar geleden in net zo'n instituut geweest, dat toen in Hotel

Duinzicht was gevestigd. Maar ja, Duinzicht is vorige zomer afgebrand. Dus nu beginnen ze er een in hotel Rozebottel.”

Mevrouw Faber zweeg triomfantelijk. Aangezien ze de afmetingen van een slagschip had, was het de omstanders duidelijk dat de behandeling haar in ieder geval niets had geholpen.

“Rozebottel!” snoof een vrouw met een zuinig mondje. “Wat moet daar voor goeds van komen?”

“Er gebeuren daar altijd rare dingen,” viel iemand anders haar bij.

Direkt kwamen de verhalen los.

De ontploffende puddingen die de plaatselijke krant hadden gehaald. De vreemde experimenten van de jongste zoon in de kelder. Geruchten over hagedissen in de bedden van de gasten en ga zo maar door.

“Ze zijn daar knetter,” grinnikte de postbode.

“Hoteldebotel,” beweerde de vrouw van de dokter, terwijl ze met moeite haar twee jongste zoontjes in bedwang hield.

“Wie is er aan de beurt?” onderbrak de bakker hen.

“Ik!” klonk een glasheldere stem. Met haar wipneus fier in de lucht en een stalen gezicht werkte Lucy Rozebottel zich naar voren.

De vrouw van de dokter liep rood aan. Agent Venendaal verslikte zich in zijn koffie en de bakker had het opeens reuze druk met het bijvullen van de schappen.

Lucy amuseerde zich kostelijk. Niets was zo leuk als roddels

opvangen over jezelf. Moest je die lui eens schijnheilig zien kijken!
“Drie puddingbroodjes graag,” bestelde ze. Met een uitgestreken gezicht keek Lucy de nu opeens muisstille winkel rond.

De postbode schraapte zijn keel en merkte op dat het weer voorlopig nog goed bleef. Haastig vielen de omstanders in.

“Het is inderdaad nog helemaal niet koud,” hakkelde mevrouw Faber.

“Ik sproei elke dag de bloembedden,” verzekerde iemand anders.

“Laten we hopen dat het net zulk mooi weer is op de nazomerkermis volgende week,” kraste de vrouw van de dokter, schor van schaamte.

Lucy betaalde op haar dooie gemak en wandelde de winkel weer uit. Buiten stonden haar vriendinnen Carrie en Nicole op de puddingbroodjes te wachten.

“Mmm,” zuchtte Carrie. Ze beet zo gulzig in haar broodje, dat de pudding eraan alle kanten uitstulpte.

“Bah, wat eet je weer vies,” vond Nicole, die beheerst in de hare hapte.

“Ik heb honger,” smakte Carrie met volle mond.

“Jij hebt altijd honger,” bromde Lucy. Met smaak nam ze zelf ook een hap.

In een mum van tijd waren de puddingbroodjes op.

Carrie likte voldaan haar vingers af. “Nog nieuwtjes gehoord

daarbinnen?” informeerde ze.

“Nou en of,” zei Lucy. “Ze waren lekker aan het roddelen over die rare Rozebottels. Mevrouw Faber had het nieuwtje van het kuuroord blijkbaar ergens opgevangen.”

Carrie en Nicole proestten het uit.

“Wat een giller,” vond Nicole. “Hadden ze niet in de gaten dat je erbij stond?”

Lucy schudde haar hoofd. “Venendaal keek alsof hij een citroen had ingeslikt toen hij me zag, en mevrouw Faber werd zo rood als een kreeft.”

“Mevrouw Faber!” Nicole rolde met haar ogen. “Misschien kunnen we haar als klant aanbrengen. Ze moet hoognodig afvallen.”

Mevrouw Faber was een vriendin van Lucy's moeder. Ze kwam stevast op bezoek als Coba, de kokkin van hotel Rozebottel, appeltaart had gebakken.

“Ze snoept al net zo graag als Carrie,” grinnikte Nicole. “Pas maar op, Car, over een paar jaar kun jij ook de deur niet meer door.”

Carrie, die niet altijd een van de snuggersten was en soms niet door had dat ze in de maling werd genomen, keek Nicole geschrokken aan.

“Denk je dat echt?” vroeg ze angstig. “Vinden jullie me te dik?” Ze rukte haar T-shirt omhoog en kneep in haar buik. “Ooo, kijk eens wat een vetrol!” riep ze uit.

“Crimineel,” vond Lucy spottend. “Hij is enorm.”

“Nou, zeg,” reageerde Carrie beledigd. “Je hoeft niet zo flauw te doen. Ik zie zelf ook wel dat het een dikke is.”

“Carrie,” zuchtte Nicole, “het was maar een grapje.”

“Dit is anders helemaal niet grappig,” wees Carrie op het bescheiden vetrolletje dat ze nog steeds stevig vasthield. “Ik ben echt te dik.”

“Je bent helemaal niet te dik,” protesteerde Lucy. “Je bent... je bent gewoon. Een beetje stevig.”

Erg taktvol drukte ze dat niet uit. Niet taktvol genoeg in ieder geval.

“Stevig?!” gilde Carrie. Haar sproetige gezicht werd rood van verontwaardiging.

“Nou en? Wat zou dat?” vond Lucy, die niet begreep waar Carrie zich zo druk over maakte. “Wind je niet op.”

“Jullie hebben makkelijk praten,” zei Carrie beledigd. “Jullie eten je klem zonder ook maar een grammetje aan te komen.”

Op Lucy's figuur was inderdaad weinig aan te merken. Maar Lucy zat dan ook geen seconde stil. Waarschijnlijk verbruikte ze zoveel energie dat het niet uitmaakte hoeveel zoetigheid ze naar binnen schrokte.

Nicole was tener gebouwd. Daardoor, en door haar onschuldige reebruine ogen, leek ze net een engeltje. Dat kwam nogal eens van pas. Want wat Nicole ook beweerde, de mensen geloofden haar altijd omdat ze er zo lief uitzag.

Lucy met haar korte, blonde haren en haar brutale wipneus lukte dat nooit.

Om van Carrie met haar vrolijke kwajongensgrijns en haar weerbarstige haardos maar niet te spreken.

Carrie had haar T-shirt intussen weer laten zakken. Ze bekeek haar spiegelbeeld kritisch in een etalageruit.

“Ik,” zei ze nadrukkelijk, “heb het niet zo gemakkelijk. Ik kom al aan van water.”

Het was echt zo'n opmerking die Carrie ooit eens van een volwassene had gehoord en die ze nu klakkeloos overnam. Lucy en Nicole keken elkaar aan en brulden het tegelijkertijd uit van het lachen.

“Water?” hikte Lucy. “Wou je soms beweren dat je daarnet water stond te drinken? Volgens mij werkte je een puddingbroodje naar binnen.”

Carrie, die meende dat ze haar uitlachten, werd nu echt boos.

“Nou en?” riep ze nijdig. “Het was maar één puddingbroodje. Wat maakt één puddingbroodje nou uit? Als jullie zo flauw blijven doen, ga ik niet mee terug naar het hotel. Dan zoek ik wel een ander vakantiebaantje. Als jullie maar weten dat ik vanaf vandaag ga lijnen. Zo!”

“Oké, oké Car, kalm maar,” suste Nicole. “Het was niet zo bedoeld. Als jij wilt afvallen, dan doe je dat toch.”

“Precies!” knikte Carrie vastberaden.

Met het puddingbroodje veilig achter haar kiezen kon ze de hele wereld aan. Afvallen leek haar dan ook reuze gemakkelijk. Nog één keer bekeek ze zichzelf in de spiegelende ruit. Haar gezicht betrok. Wat Carrie daar zag, kwam niet bepaald overeen met de werkelijkheid, maar daar stond ze niet bij stil.

Haar benen leken wel varkenspootjes en haar buik pulde over de band van haar broek. Jakkas! Waarom was haar dat nooit eerder opgevallen? Ze leek zelf wel een puddingbroodje! Carrie zuchtte diep.

Nu de lieve vrede was hersteld, stapten de vriendinnen eensgezind op de fiets en reden het hele eind door het bos naar hotel Rozebottel. Ze verheugden zich op de komst van het kuuroord. Vooral Lucy keek er naar uit. Ze had het idee dat je een hoop lol kon beleven aan zo'n maf instituut.

HOOFDSTUK 2

Het dorp was een typische kustplaats, omgeven door duinen en bossen. 's Zomers was het er druk en vol met badgasten. Dan verdubbelde het inwonertal.

's Winters was het een slaperig plaatsje, waar iedereen elkaar kende en waar nieuwkomers achterdochtig werden bekeken.

Nu, in de nazomer, was de uittocht al begonnen. Dagjesmensen kwamen er nog wel, maar de meeste hotelgasten keerden zo langzamerhand huiswaarts.

Dat lag niet aan het weer, want het was nog behoorlijk warm voor de tijd van het jaar. Het kwam doordat de vakanties eindigden. Nog een paar weken, dan was het seizoen voorbij. De nazomerkermis met de grote vrijmarkt vormde het slot van de zomervakantie.

Carrie en Nicole deden vakantiewerk in hotel Rozebottel, totdat ze weer naar school moesten. Omdat het hotel zo afgelegen lag, logeerden ze zolang bij Lucy thuis.

Het oude landhuis dat de Rozebottels van tante Emma Onderwater hadden geërfd, bood de gebruikelijke verwaarloosde aanblik toen de meisjes aan kwamen fietsen. Ooit was het een deftig gebouw geweest, maar nu sloeg het verval toe. Het hotel was net een statige oude dame, krom van de reumatiek. Het miste overduidelijk alle

luxue van de sjieke hotels langs de boulevard.

Voor de deur werd een vrachtwagen uitgeladen. Twee mensen volgden de verrichtingen van de verhuizers. Een graatmagere vrouw in een elegant pakje en een rijzige heer met een keurig, grijs ringbaardje.

“Dat zullen die lui van het kuuroord zijn,” fluisterde Lucy. Nieuwsgierig kwamen de meisjes dichterbij.

Dolly Rozebottel, Lucy's moeder, kwam net naar buiten. “Lopen jullie niet in de weg?” zei ze tegen haar dochter.

“Nee hoor,” antwoordde Lucy braaf. “We kijken alleen maar.” Lucy had altijd snel haar oordeel klaar. De magere troela met het elegante pakje had wel iets weg van een aangeklede spijker, zag ze meteen. Er logeerden altijd massa's van dat soort magere spieten in het grote Boulevard Hotel. Ze waren allemaal hetzelfde, vond Lucy. Nepnagels, nepwimpers, nepkrullen, neptanden en dikke lagen make-up.

“Is alles goed overgekomen?” informeerde Dolly.

“Zo te zien wel,” zei de Spriet in het elegante pakje. Ze plooide haar lippen tot een innemende glimlach. “De meeste schroeven zullen wel losgetrild zijn door het transport, maar dat is een kwestie van opnieuw aandraaien.”

“Mooi zo,” antwoordde Dolly. “De lift staat beneden. Kan ik verder nog iets voor u doen?”

“Helemaal niets,” verzekerde Baardmans charmant. “Uw welkom is hartverwarmend. Wij zullen ons hier zeker thuis voelen.”

Mmm, oordeelde Lucy, Baardmans legde het er wel heel dik op. Dolly glunderde echter van oor tot oor. Rond Lucy's mond verscheen een medelijdend lachje. Die moeder van haar was ook gemakkelijk te lijmen. Baardmans, besloot ze, viel in de categorie Slijmjurken.

Het uitladen was spannend om te zien. Uit de vrachtwagen kwamen allemaal vreemd ogende toestellen en banken.

“Wat zijn dat voor spullen?” vroeg Nicole zich hardop af.

Jan-Jaap, Lucy's jongere broer die voor het gemak altijd J.J. werd genoemd, kwam juist aanslenteren. Hij wist natuurlijk het antwoord. Hij was niet voor niets de wijsneus van de familie.

“Dat zijn dingen om mee af te slanken,” meldde hij. “Er zijn trildingen en trekdingen en stoomdingen.”

Lucy's wenkbrauwen schoten omhoog. Haar ogen glansden. “Dat moet ik zien!” riep ze meteen. “Waar brengen ze die apparaten naartoe?”

“Naar de bibliotheek,” antwoordde J.J.

In volle vaart vlogen de meisjes de trappen op, met J.J. op hun hielen.

In de bibliotheek waren alleen de vaste boekenkasten blijven staan. De grote piano, de oude sofa's en de bijzettafeltjes hadden

plaatsgemaakt voor vreemdsoortige toestellen, zoals ze ook in de vrachtwagen hadden zien staan.

Nieuwsgierig keek het viertal om zich heen.

“Laten we eens wat proberen,” stelde Lucy voor. “Kun je lachen.”

Carrie was er direkt voor te vinden. Nicole giechelde ook opgewonden, maar ze keek toch even schichtig over haar schouder. J.J., altijd geïnteresseerd in het uitproberen van nieuwe dingen, had zich al belangstellend over het eerste apparaat gebogen.

“Deze lijkt me wel leuk,” zei hij.

“Wacht even,” riep Lucy. “Ik wil erop. Het lijkt wel een soort kussen. Ik denk dat je erop moet zitten.” Ze voegde de daad bij het woord en sprong enthousiast op het toestel. “Oké, zet maar aan!” J.J. drukte op de knop. Het apparaat begon te schokken en te schudden.

“Hola!” schrok Lucy. Ze greep zich snel aan het kussen vast.

“Ha!” lachte Carrie. “Het lijkt wel zo'n rodeostier.”

“Joehoe!” gilde Lucy. “Dit is leuk, joh! Dit is... Hé, hij gaat steeds harder.”

Het toestel begon inderdaad steeds sneller te bokken en te trillen, en Lucy trilde net zo hard mee. Haar tanden klapperden, haar haren wapperden en haar wangen trilden. Carrie en Nicole lagen huilend van het lachen op de grond.

“Je lijkt wel een drilpudding,” gierde Nicole.

“Ja,” proestte Carrie, “het is net alsof ze op een drillboor zit. Trilt je vet er al af?”

Maar Lucy lachte niet meer. Haar ogen werden langzaam groot van schrik, want ze voelde dat het mis begon te gaan.

“Hooo! Help!” schreeuwde ze. “Zet dat ding af. O, mijn billen doen zeer. Ik hou het niet meer.”

J.J., die ook niet meer bijkwam van het lachen, drukte opnieuw op de knop. Er gebeurde niets.

“Schiet op!” gilde Lucy. “Ik val! Hellup!”

“Dat ding blijft doorgaan,” stamelde J.J. verbouwereerd. Hij probeerde het nog een keer. Maar hoe verbeterde hij ook op de knop drukte, het hielp niets. Het leek zelfs alsof het kreng nog sneller ging. Het begon bovendien vreemde geluiden te maken. Een soort gieren, het schuren van metaal over metaal. En het rook ook een beetje branderig, alsof het toestel oververhit raakte.

Vaag herinnerde Lucy zich een opmerking over losgetrilde schroeven, maar het getril klutste haar hersenen zo door elkaar dat ze niet eens meer gewoon kon denken. Ze raakte in paniek en krijste de longen uit haar lijf. Door het hevige schudden werd ze bovendien zo duizelig als wat. J.J., Carrie en Nicole waren nu dansende vlekken. Lucy voelde zich misselijk worden. Haar handen die krampachtig het kussen omklemden, verloren hun houvast en gleden langzaam weg.

“Trek de stekker eruit!” gilde Nicole boven het lawaai uit. Carrie deed een uitval en rukte de stekker uit het stopcontact. 'Plof!' klonk het. Door het plotselinge wegvallen van de elektriciteit kwam het kussen los van het onderstel. Lucy werd met kussen en al gelanceerd. “Aaaaah!” schreeuwde ze angstig, terwijl ze dwars door de bibliotheek vloog als een fakir op een vliegend tapijt. Lucy en het kussen zeilden de gang in en landden met een bons halverwege. Pal voor de voeten van de vrouw met het elegante pakje.

HOOFDSTUK 3

Terwijl Lucy het record neerstorten zonder parachute verbeterde, stond ma Rozebottel op de bovenverdieping. Ze wierp een laatste blik op de gloednieuwe sprinklerinstallatie. Iedere kamer had nu zo'n bol aan het plafond waar water uitkwam in geval van brand. Dolly bedacht met een zucht van opluchting dat het hotel nu eindelijk aan alle veiligheidsvoorschriften voldeed. Dat was een geruststellende gedachte, want de pyromaan die een tijdje terug langs de kust had rondgewaard, had voor heel wat paniek gezorgd.

Eén probleem was dus de wereld uit.

Ma Rozebottel rechte haar schouders om het volgende probleem het hoofd te bieden. Het nieuwe menu. Ze had Coba er al herhaaldelijk op gewezen, maar de kokkin deed nog steeds of haar neus bloedde. Vandaag moest ze er dan toch aan geloven. Straks kwamen de eerste kuurgasten en ging het halve hotel op dieet. Dat betekende: weg met de appeltaarten en de vette jus, weg met de zoete toetjes en het spek. Mager en gezond eten, daar draaide voortaan alles om. Of Coba dat leuk vond of niet.

Dolly daalde af naar de grote, gezellige keuken.

In de centrale hal kwam ze Baardmans opnieuw tegen.

“Dag mevrouw Rozebottel,” begroette hij haar zwierig. “Ik zocht u

al. Ik wilde juist naar de keuken gaan om het weekmenu te bespreken.”

“Uitstekend, dokter,” antwoordde Dolly charmant. Ze trok vlug haar rok recht. “Ik loop wel even met u mee.”

Toen ze de keuken binnenkwamen, wilde Coba juist drie rozijnencakes aansnijden, die ze een uurtje daarvoor had gebakken. Baardmans trok geschokt een wenkbrauw op.

Dolly knarsetandde van ergernis.

Coba deed alsof ze van de prins geen kwaad wist. “Ik denk dat de nieuwe gasten wel een lekker plakje cake lusten,” zei ze opgewekt.

“Dat lijkt me geen goed idee,” meende de dokter verbeten.

“Vries die cake maar in,” beval Dolly.

Een kleine machtsstrijd ontspan zich toen Dolly en Coba elkaar in de ogen keken. Dolly won, zoals altijd. Coba wendde zich stuurs af en begon de cakes verwoed in te pakken.

“Onze keuken,” zei Dolly tegen de dokter, met haar blik strak op Coba's rug gericht, “staat geheel tot uw beschikking. Ik weet zeker dat u samen met onze kokkin een verantwoord menu kunt samenstellen.” Dolly draaide zich om en verliet resoluut de keuken. Mike, J.J.'s tweelingbroer maar bepaald niet zijn evenbeeld, kwam binnen om zijn handen te wassen. Die zaten onder het smeer, want hij had de elektrische grasmaaier gerepareerd.

De dokter nam plaats aan de keukentafel en vouwde een vel papier

open. “Hier heb ik het menu,” zei hij. “Een gewoon mager menu en het speciale dieetmenu. Wat de mensen voorgezet krijgen, hangt af van de hoeveelheid kilo's die ze kwijt willen raken.”

Coba schoof onwillig aan en wierp een schuine blik op het vel papier. Ze was zelf zo mager als een riet en ze kon zich niet voorstellen dat mensen een heerlijke plak cake lieten staan, alleen maar om af te vallen.

“Het ontbijt,” vervolgde de dokter, “bestaat uit magere yoghurt met muesli. Tussen de middag krijgen de gasten bruinbrood met rauwkost en 's avonds gegrilde vis met...”

“Ah,” onderbrak Coba, die nu een lichtpuntje zag. “Ik heb een heerlijk visrecept met een verrukkelijke saus van witte wijn, room en...”

“Geen saus!” klonk het streng.

“Juist,” bromde Coba verbolgen. “Nou ja, met een klontje boter is het ook wel lek...” “Geen boter!”

Coba viel geschokt stil. Al haar culinaire instinkten kwamen in opstand. Geen saus, geen boter.

“Wat moet ik dan met die vis doen?” vroeg ze geprikkeld.

“Alleen wat peper, een snufje peterselie en citroensap,” beval de dokter. Bij deze woorden glimlachte hij innemend om de pijn te verzachten.

Maar Coba was daar niet gevoelig voor. Wie aan haar kookkunsten

kwam, kwam aan haar.

De dokter die zag dat schouderklopjes geen zin hadden, besloot zich er verder snel van af te maken. “Alstublieft, hier is het menu. Er staat precies bij wat er in de verschillende gerechten moet zitten en vooral, wat niet.”

“Het is toch niet te geloven,” foeterde Cobra toen de dokter de keuken uit was. “Moet je nou kijken. Gemengde sla zonder dressing! Gekookte kip en als toetje vers fruit.”

“Jasses!” riep Mike. Hij trok een vies gezicht. “Dat klinkt akelig. Lijkt me niks hoor, afslanken. Wat eten wij?”

Cobra keek met een nors gezicht op. “Dat lijkt me nogal duidelijk,” zei ze pinnig. “Precies hetzelfde!” Op hoge poten marcheerde ze de keuken uit om nogmaals bij Dolly haar beklag te doen.

Mikes mond viel open van verbazing. Hij rende Cobra achterna. “Ik dacht dat ik cake rook. Waar is die?”

“In de vriezer,” antwoordde Cobra verbeterd.

Mikes humeur klaarde meteen weer op. Een lekker plakje cake ging er altijd wel in. Vooral als je hard had gewerkt. Fluitend liep hij terug. Hij trok aan de deksel van de vriezer. Hé, wat nu? Dat ding zat vast.

Opeens zag Mike dat er een slot op de deksel zat. Toen hij even later de koelkast probeerde, bleek dat ook deze met een slot was afgesloten.

Op dat moment drong de volle omvang van de ramp die hen boven het hoofd hing tot Mike door.

Lucy lag op de vloer en zag alles dubbel. Minstens vier elegante pakjes torenden boven haar uit en uit de zorgvuldig gestifte monden kwam een stroom van scheldwoorden, waar de honden geen brood van lustten. De Spriet schreeuwde iets over vandalisme en het vernielen van andermans eigendommen. Dat waren tenminste de beschaafde zinnen in haar betoog. De rest was niet voor herhaling vatbaar.

Lucy hoorde het wel, maar het drong niet tot haar door.

Verschillende hooggehakte schoentjes bewogen van links naar rechts. De vloer waarop ze stonden, bewoog ook en de muren eveneens. De gang slingerde voor Lucy's ogen.

“Mweuh!” zei ze draaierig. Een enorme boer welde op in haar keel. “Bhurp!”

“Jij onbeschoft klein mormel!” gilde het elegante pakje.

Lucy was straalmisselijk. Alles draaide voor haar ogen en de vloer van de gang ging op en neer alsof ze op een schip zat tijdens windkracht tien. Langzaam maar onstuitbaar voelde ze de inhoud van haar maag omhoog komen. O ellende, niet nu! Ze moest, ze moest...

“Bleurp!” braakte ze vol over de hooggehakte schoentjes.

De Spriet was direkt stil. Ze knipperde ontzet met haar ogen alsof ze

niet kon geloven wat er gebeurd was.

“Jij... jij... viespeuk!” kraste ze schor van afgrijzen, terwijl de gele smurrie over haar voeten droop en een zure lucht de gang vulde.

“Ooo!” Woorden schoten haar te kort. Haar borstkas ging hijgend op en neer. Abrupt keerde de Spriet zich om en ze stoof hysterisch weg.

Nu Lucy had overgegeven, was ze niet langer misselijk. De gang draaide niet meer en haar maag ook niet.

“Zo, dat is beter,” zuchtte ze opgelucht. “Tjonge, wat voelde ik me beroerd.” Uitgeput leunde ze tegen de muur.

Carrie, Nicole en J.J. stonden timide bij de deur van de bibliotheek. Ze waren diep onder de indruk van de scheldpartij en Lucy's ongelooflijke reactie. Maar dat duurde niet lang.

Carries mondhoeven trilden al en Nicole begon zachtjes te giechelen. Even later lagen ze alle vier dubbel van het lachen.

“Pal over haar voeten,” snikte Carrie.

“Je had haar gezicht moeten zien,” gierde Nicole.

Lucy grinnikte. “Ik deed het niet expres, hoor. Het ging helemaal vanzelf.” Ze voelde voorzichtig aan haar achterwerk. Dat gloeide alsof ze op een tosti-ijzer had gezeten. “Laten we maar snel alles opruimen,” zuchtte ze.

Nicole trok een vies gezicht. “Het stinkt hier.” “Dat mens zal wel regelrecht naar ma gaan,” veronderstelde J.J.

Lucy's gezicht betrok. Dat zat er dik in. Aan de spuugpartij kon ze niets doen, maar het ritje op dat rare apparaat was andere koek. Opeens was ze niet meer zo ingenomen met de komst van het kuuroord.

HOOFDSTUK 4

Om zes uur 's avonds kon je merken dat de avonden al koeler werden. Toch stonden in de keuken de deuren nog open, want als er werd gekookt, ging de temperatuur fiks omhoog.

Met sombere gezichten waren Lucy, Carrie, Nicole en J.J. aan het werk in de keuken. Ze hadden voor straf een week huisarrest gekregen.

Coba, die hen gewoonlijk wel wist op te beuren, was dit keer ook geen troostende engel. De kokkin liep rond met een gezicht als een donderwolk.

“Hoe een mens op deze manier lekker moet koken, is me een raadsel!” foeterde ze. “Vooruit! Ga de soep maar serveren.”

“Wat is het voor soep?” vroeg Lucy voorzichtig, want het brouwsel zag er nogal ongewoon uit.

“Kervelsoep,” beet Coba haar toe. “Groentenat met kervel. Reuze mager. Als dat lekker is, vreet ik m'n schoenen op!”

Behoedzaam duwde Lucy de serveerwagen de eetzaal in.

Dora, de oude golden retriever van de Rozebottels, was er, zoals gewoonlijk, als de kippen bij toen ze de serveerwagen zag. Aarzelend bleef ze staan en wantrouwend snoof ze de lucht op van de kervelsoep. Daarna bekeek ze Lucy met een lodderig oog en maakte

rechtsomkeert. Een slecht voorteken, maar Lucy had er geen erg in. Het viertal diende de soep op.

De eetzaal zat mudje vol. Alle kuurgasten waren nu inmiddels gearriveerd. Het publiek varieerde van mollig tot uitgesproken dik en het waren vooral vrouwen die een kuur kwamen volgen.

Het viertal zette hun eigen borden als laatste neer. Daarna schoven ze aan tafel bij de rest van de familie.

Zou er nu een foto worden gemaakt, dan zag het plaatje er als volgt uit: in het midden zat Dolly Rozebottel, bepaald een forse tante, die je met geen mogelijkheid slank zou kunnen noemen.

Fred Rozebottel, Lucy's vader, zat naast Dolly. Hij was een tengere, verstrooide man, die het liefst de hele dag insecten onderzocht en zich over het algemeen een tikje wereldvreemd gedroeg.

Naast Fred zat J.J., een jongere versie van zijn vader, en af en toe net zo wazig.

Mike, de volgende en J.J.'s tweelingbroer, was heel anders. Mike was meer het sportieve buitentype met flinke vuisten waar hij rake klappen mee uit kon delen.

Omdat hij sterker was dan Lucy, dacht Mike meestal ook dat hij alles beter kon dan zijn zus. Lucy liet doorgaans fijntjes weten dat ze behoorlijk twijfelde aan de inhoud van Mikes hersenpan, met andere woorden: wie niet sterk is, moet slim zijn.

Tot slot had je Muis. Muis was een verhaal apart. Ze was blond, net

als de andere Rozebottels, en als oudste voelde ze zich ver boven de rest verheven, al scheelde ze maar een jaar met Lucy. Muis was een dromer en ze kon vreselijk nuffig doen. Een typisch geval van aanstelleritis, als je Lucy moest geloven. Muis keek om zich heen. Zo te zien gingen de mensen van het kuuroord een welkomstwoordje houden. Ze hoopte maar dat ze een beetje opschoten. Om zeven uur begon haar favoriete soapserie op tv, 'Het leven gaat voort'. En als ze dan nog niet klaar waren met eten, mocht ze niet van tafel van haar moeder.

De Spriet was opgestaan en klapte in haar handen. Ze had zich verkleed in een nauwsluitende jurk en Lucy zag dat ze andere schoenen droeg. Ze zag er weer op en top beschaafd uit, maar Lucy was er inmiddels achter dat schijn bedriegt.

“Lieve mensen,” begon de Spriet. “Allemaal hartelijk welkom. Ik ben Sophie Mertens en dit is dokter Zorgvliet. U bent hier gekomen om af te vallen en wij zullen u daarbij helpen. Met het juiste dieet, veel lichaamsbeweging en wat hulp van onze moderne apparaten...” “Krak!” Verveeld beet Lucy in de rauwe wortel, die ze uit een schaalpje op tafel had gepakt, en ze begon te kauwen. Het klonk ongewoon hard omdat iedereen stil was.

Sophie Mertens onderbrak haar verhaal verstoord en Dolly gaf haar dochter een ferme por.

“Zoals ik al zei,” vervolgde de Spriet, “dank zij de apparaten en de

schoonheidsbehandelingen met onze eigen natuurlijke produkten zult u er binnen enkele weken weer jong en slank uitzien.” Ze glimlachte bemoedigend naar de aandachtig opgeheven gezichten. Intussen had Lucy een probleem. Ze had haar mond nu vol met wortel, maar ze durfde niet te kauwen omdat dat zoveel lawaai maakte. En ze wilde haar moeder niet bozer maken dan ze al was. Voorzichtig probeerde ze wat stukjes door te slikken.

“De cliënten” sprak Sophie Mertens, “die nog niet bij de dokter zijn geweest voor een onderzoekje, wordt verzocht...”

“Uche, uche, uche!” Lucy stikte bijna in de wortel. Ze hoestte benauwd. “Uche, uche, uche!” Zweetdruppeltjes parelden op haar voorhoofd.

Dolly kneep haar lippen afkeurend op elkaar en Carrie gaf haar vriendin een harde klap op de rug. Dat hielp.

Sophie Mertens keek Lucy ijzig aan, voordat ze verder ging: “U wordt verzocht dat vanavond nog te doen. Morgenochtend om acht uur beginnen we met ochtendgymnastiek. Daarna wordt het ontbijt geserveerd en de morgen wordt besloten met een gezonde boswandeling. Ik wens u allemaal smakelijk eten.”

De Spriet ging weer zitten.

Lucy kauwde snel en slikte opgelucht de laatste stukjes wortel door.

“Smakelijk eten?” zei Mike schamper. “Wat is dit in vredesnaam voor vieze, waterige troep? En waarom moeten wij opeens op dieet?”

“Dit is kervelsoep,” antwoordde Dolly. “En wij gaan niet op dieet. Je mag zoveel nemen als je wilt. Maar wat we eten is mager, zonder vet en suiker. Het kan geen kwaad eens een tijdje gezond te eten.”

“Carrie gaat wel op dieet,” berichtte Nicole.

Dolly blikte kritisch in Carries richting. “Dat lijkt me niet bepaald nodig,” meende ze nuchter.

“Jawel, hoor,” zei Carrie. “Ik heb een hele dikke kont en m'n buik blubbert over m'n broek.”

Dolly trok sceptisch een wenkbrauw op. “Als je het maar niet overdrijft,” vond ze. “Op jullie leeftijd moet je genoeg eten. Ik wil hier geen gedoe met flauwvallen.”

“Dat gebeurt heus niet,” verzekerde Carrie haar. “Ik wil alleen slank worden.” In gedachten zag ze zichzelf als een van die fotomodellen uit de modebladen. Dat waren nog eens mooie, slanke meiden! Zo'n figuur wilde zij ook.

Maar na een paar hapjes soep kwam Carries goede voornemen al op losse schroeven te staan.

Na de soep kwamen de gegrilde vis, sla zonder saus en droge rijst op tafel.

Mike liet een paar krachttermen ontsnappen. “Dat spul vult helemaal niet,” klaagde hij. “Hoe lang moeten we die magere troep eten?”

Dolly schoof een fles mineraalwater zijn kant op. “Hier, je moet

extra veel drinken. Da's goed voor de ontslaking.”

“Slakken?” riep Mike vol afgrijzen. “Jakkas. Die eet ik helemaal niet.”

“Ontslakken,” doceerde Dolly geduldig, “wil zeggen het afvoeren van afvalstoffen.”

“Ik heb geen afvalstoffen,” mopperde Mike. “En de afvalstoffen die ik heb, voer ik wel af op de... je-weet-wel.”

Nicole giechelde.

Lucy begon zich een beetje ongerust te maken. Dit gezonde gedoe beviel haar steeds minder. En haar moeder had Mikes vraag niet beantwoord.

“Mam?” vroeg ze daarom voorzichtig. “Hoe lang gaat dit allemaal duren?”

“Och,” zei Dolly. “Dokter Zorgvliet en mevrouw Mertens hebben hotel Rozebottel voor een half jaar gehuurd. Als het bevalt, willen ze zich hier definitief vestigen. Ze garanderen een goede bezetting van het hotel en da's een hele zorg minder. Vind je ook niet, Fred?”

“Hè? Wat?” schrok haar man op, die met zijn gedachten bij een reuze interessant artikel over torren in het vakblad was.

“Dat het fijn zou zijn als ze langer bleven,” herhaalde Dolly.

“Ja,” zei Fred vaag. “Jazeker, een hele zorg minder.”

“Bah,” mopperde Lucy, toen ze na het eten de afwasmachine inlaadde. “Ik heb het gevoel of ik niets heb gegeten.”

“Ik vond het niet erg lekker. Jij?” informeerde Nicole.

“Ik ook niet,” antwoordde Lucy. “Laten we maar eens kijken of er nog iets eetbaars in de koelkast zit.”

“Zet dat maar uit je hoofd!” Mike kwam de keuken in en leunde tegen de koelkast.

“Hoezo?” vroeg Lucy kribbig. “Ga uit de weg.”

Mike maakte met een spottende buiging plaats, zodat Lucy het slot kon zien.

“Wat zullen we nou beleven?” riep ze verbaasd.

“Dat,” zei Mike nadrukkelijk, “is een slot. En zulke sloten zitten er ook op de vriezer en op de voorraadkast.”

“Maar... maar...” stotterde Lucy, “dan kunnen we helemaal niets te eten pakken.”

“Dat schijnt ook de bedoeling te zijn,” meldde Mike droog. “Alleen ma en Cobra hebben een sleutel. Ma kun je wel vergeten en Cobra heeft een rothumeur.”

“Wat een gemene streek,” briepte Carrie.

Lucy en Nicole keken haar verwonderd aan.

“Voor jou maakt het toch niet uit?” merkte Nicole op. “Jij bent ook op dieet. Maar wij willen iets lekkers.”

Carrie wilde wat zeggen, maar ze slikte haar woorden met een sjagrijnig gezicht in. De karige maaltijd had haar humeur bepaald geen goed gedaan.

Lucy had wel wat te zeggen.

“Dit hou ik niet vol,” klaagde ze boos. “Laten we naar het dorp rijden en een zak patat halen.”

“Kan niet,” zuchtte Nicole. “Huisarrest, weet je nog?”

Uiteindelijk namen ze maar een banaan van de fruitschaal, die open en bloot op de keukentafel stond.

“Als je maar weet dat ik het vertik om een half jaar die rommel te eten,” mopperde Lucy.

“Je zult wel moeten,” voorspelde Nicole somber. “Het kuuroord blijft hier minstens een half jaar. Misschien wel altijd! Dat heeft je moeder zelf gezegd.”

“Denk je?” Mike hield zijn hoofd schuin en glimlachte fijntjes. De meisjes keken hem met gefronste wenkbrauwen aan.

“Ben je soms doof?” vroeg Lucy geïrriteerd. “Nee, jij bent dom,” gaf Mike hatelijk terug. “O ja, en jij bent zeker ontzettend slim?” treiterde Lucy. Ze keek hem met een nijdige blik aan.

“Precies,” pochte Mike. “Ik vind dat ze weg moeten. En als ze niet uit zichzelf gaan, dan moeten wij ze een handje helpen.”

Op dat moment zwaaide de keukendeur open. Coba kwam met ferme passen binnen lopen. Haar norse gezicht sprak boekdelen. De vier keken elkaar aan.

“Onweer op komst,” siste Nicole. Zo onopvallend als ze konden, glipten ze de keuken uit.

De zitkamer was leeg op één persoon na: Muis Rozebottel.

De meeste gasten waren na het eten naar boven gegaan om hun koffers uit te pakken, zich door de dokter te laten onderzoeken, een kijkje te nemen in de voormalige bibliotheek of zich te wegen in de hal, waar die middag een grote weegschaal was geplaatst.

Muis keek naar haar favoriete soap en ging er helemaal in op. Het was reuze spannend. Vandaag zou Lisa eindelijk onthullen wie de vader was van haar ongeboren kind. In gedachten nam Muis de kandidaten door.

Het kon de miljonair zijn. Maar die was al getrouwd. Zou hij voor Lisa zijn vrouw verlaten? Een andere mogelijkheid was de knappe advocaat. Maar die was weer verwickeld in allerlei louche zaakjes en hij zou Lisa vast en zeker laten vallen. Dan was de stoere detective er nog en de zoon van de miljonair.

Verrukt keek Muis naar het scherm. Wat was Lisa toch knap! Haar haren vielen als een rode waterval over haar schouders. Haar ogen waren heldergroen en stonden een tikje schuin, wat haar gezicht een oosters trekje gaf. Bovendien had ze een prachtig figuur, al kon je wel zien dat ze zwanger was, want ze begon een beetje mollig te worden.

Muis zuchtte dromerig. Wat moest het leven heerlijk zijn voor iemand als Lisa, of Hannelore Ross zoals de actrice in het echt heette. Mooi en beroemd. Altijd prachtige kleren. Mannen die naar

je gunsten dongen. Eten in de beste restaurants...

“...en Lucy heeft over haar schoenen gekotst,” besloot Nicole de wederwaardigheden van die middag.

Lucy, Carrie, Nicole en Mike stapten de zitkamer binnen en ploften neer in de gemakkelijke, maar versleten stoelen. Lucy en Nicole vertelden Mike in geuren en kleuren wat er was gebeurd. Carrie zei niets. Ze staarde broeierig voor zich uit.

“Wie heeft er een goed idee?” vroeg Mike, nadat hij smakelijk om het verhaal had gelachen. “Hoe kunnen we de Spriet en Baardmans wegpesten?”

“We?” herhaalde Nicole. “Wie zegt dat wij je helpen? Wij hebben al straf. Nog zo'n stunt en we hebben huisarrest tot de school weer begint.”

Op dat moment kwam J.J. opgewonden binnenstormen. “Moeten jullie nou eens horen!” riep hij enthousiast. “Ze maken die schoonheidsmiddeltjes zelf.” Dat was echt iets voor J.J. Dol op alles wat borrelde, pruttelde en walmde.

“En weet je wat ze vragen voor zo'n reinigings-lootsjoon?” ging hij verder. “Honderd piek!”

“Lotion,” verbeterde Nicole automatisch.

“Honderd piek?!” gilte Lucy. “Wat een afzetterij, zeg!”

“Ja, hè?” zuchtte J.J. verzaligd. “Daar kun je rijk mee worden. Ik zou

weleens willen weten wat ze er allemaal in stoppen. Jammer genoeg maken ze alles in een van de kamers. En er zit een gloednieuw slot op de deur.”

“Dat verbaast me niks,” bromde Mike nijdig. “Alles zit hier tegenwoordig op slot.”

“Lucy!” Dat was ma Rozebottel. Ze kwam bedrijvig de zitkamer binnen. “De kamers vijf, zes en zeven hebben geen schone handdoeken. Ga jij eens handdoeken halen. J.J. en Nicole, jullie helpen Coba bij het ronddelen van de koffie. En waar is Carrie?” Tijdens het gesprek was Carrie stilletjes opgestaan en weggelopen. Naar het toilet, namen de anderen aan. Maar Carrie ging niet naar het toilet. Ze liep naar de hal. Daar ging ze op de weegschaal staan en keek hoe de wijzer uitsloeg. Wat was ze zwaar! Het was walgelijk, zoveel kilo's als ze met zich mee torste. Ze werd werkelijk wanstaltig plomp!

Carrie voelde zich opeens zo lelijk, eenzaam en ellendig, dat de tranen in haar ogen sprongen.

HOOFDSTUK 5

“Schiet nou op!” drong Nicole aan. “Straks komt je moeder en moeten we naar bed.”

De meisjes waren met z'n drieën op Lucy's kamer.

Lucy zocht verwoed onder haar bed naar een pak koek dat ze nog ergens moest hebben.

“Wacht eens!” klonk het opeens gedempt. “Ik heb het verstopt omdat Mike in mijn kasten had zitten snuffelen.”

Lucy vloog overeind. Ze duwde een stoel naar het midden van de kamer, ging erop staan en keek vol verwachting in de hanglamp met de grote bolle kap.

“Hebbes!” lachte ze triomfantelijk en ze hield een halve zak chips en een pak koek in de hoogte.

Nicole liet zich languit op het bed vallen en rolde met haar ogen.

“Daar was ik nooit opgekomen,” kreunde ze.

Met smaak tastten ze toe.

Carrie had haar stripboek opzij gelegd en keek verlangend naar de koekjes.

“Neem nou maar wat, Car,” drong Nicole aan. “Kan jou het schelen. Dan begin je toch morgen met het dieet?”

Carrie keek ongelukkig. “Zeg dat nou niet,” jammerde ze. “Zo hou

ik het helemaal niet vol.”

“Ach mens, je bent helemaal niet dik,” meende Lucy.

“Vanmorgen was ik anders nog stevig, zei je,” hielp Carrie haar herinneren. “Nou, stevig slank dan,” bromde Lucy ongeduldig. Carrie keek sip. “Ik vind dat jullie me best wat meer kunnen helpen,” zei ze zielig.

“Wat moeten we dan doen?” wilde Nicole weten.

“Als ik wil snoepen, moeten jullie zeggen dat het niet mag en... en jullie moeten ervoor zorgen dat ik nergens bij kan... en... en, nou ja, jullie mogen geen lekkere dingen zitten eten, terwijl ik op een houtje moet bijten.”

Lucy en Nicole keken elkaar een tikje schuldig aan. Het was inderdaad wel onsportief om pal voor Carries neus chips en koek naar binnen te werken.

“Goed,” zei Lucy impulsief en ze nam nog snel het laatste koekje.

“Wij zullen je helpen. Wij worden jouw persoonlijke diëtistes. We zullen je steunen en zorgen dat je niet snoept, hè Nicole?”

Nicole knikte.

“Meen je dat echt?” riep Carrie hoopvol. “Dat vind ik geweldig. Nu weet ik zeker dat ik zal afvallen.”

Bam! Muis smet de kamerdeur open.

“Kun je niet kloppen?” snauwde Lucy.

“Ma zegt dat jullie naar bed moeten,” meldde Muis voldaan.

“Hé, kijk nou eens,” wenkte Carrie opeens. “Daar komt nog een gast.” Ze opende de deur en sloop het balkon op.

“Wat laat nog,” merkte Nicole op.

“Maar waarom stopt die taxi niet bij de hoofdingang?” vroeg Lucy zich af.

De lichten van de taxi hielden geen halt voor de hoofdingang. Ze draaiden de hoek om en de auto reed naar de keuken. Dat was de ingang die meestal door leveranciers werd gebruikt. “Vreemd,” meende Carrie.

“Tjonge, een mysterieuze gast,” concludeerde Lucy opgewonden.

“Zou je denken?” vroeg Carrie aarzelend.

“Natuurlijk!” vond Lucy. “Als je niets te verbergen hebt, kom je toch gewoon door de voordeur naar binnen? Ga mee. Daar moet ik het mijne van weten. Ik ben benieuwd wie het is.”

Dat lieten de anderen zich geen twee keer zeggen. Zelfs Muis was nieuwsgierig genoeg om de vriendinnen te volgen.

Voorzichtig slopen ze naar beneden. Lucy opende de keukendeur op een kier.

Het eerste dat ze hoorden, waren de stemmen van ma Rozebottel en Sophie Mertens. Dat was een tegenvaller. Gezien de gebeurtenissen van die dag was het niet erg verstandig om gewoon naar binnen te lopen. En dus bleven de meisjes achter de deur staan luisteren.

“Hotel Rozebottel ligt heel afgelegen. U zult volkomen anoniem

blijven,” verzekerde de Spriet de geheimzinnige bezoeker op zalvende toon.

“Ik wil vooral voorkomen dat de pers er lucht van krijgt,” merkte een onbekende vrouwenstem op.

De meisjes keken elkaar na die woorden verheugd aan. Dat beloofde spannend te worden.

Ma Rozebottel reageerde zoals gewoonlijk uiterst nuchter. “Ik zou niet weten hoe die erachter moest komen,” merkte ze op. “Als u zich niet in het dorp hebt laten zien, is er niets aan de hand.”

“Wij zullen u binnen een mum van tijd van die extra pondjes afhelpen,” beloofde Sophie Mertens. “En niemand zal ooit weten dat u in het kuuroord bent geweest.”

Voetstappen kwamen nu richting keukendeur. Lucy vloekte zachtjes. Ze hadden geen tijd om zich uit de voeten te maken. En dus bleven ze maar gewoon staan.

Ma Rozebottel bekeek hen afkeurend. “Horen jullie niet in bed te liggen?”

“We wilden ons net gaan omkleden,” antwoordde Lucy onschuldig. De glimlach van Sophie Mertens bevroor op haar lippen, maar niemand keek naar haar.

Vier paar ogen staarden hevig geïnteresseerd naar de mysterieuze figuur in het midden. Ze droeg een lange, grijze jas. Haar haren gingen schuil onder een kleurige shawl en ze droeg een zonnebril die

haar ogen doeltreffend verborg.

“Zal ik even helpen met de koffers?” bood Muis bereidwillig aan.

“Nee,” antwoordde Dolly resoluut. “En jullie drie, direkt naar bed. Nu!”

“Zagen jullie wie het was?” vroeg Nicole even later met glinsterende ogen.

Lucy haalde haar schouders op. Carrie wist het ook niet.

Muis keek de drie vrouwen aandachtig na. “O,” zwijmelde ze verrukt, “het is vast een beroemde filmster. Is het niet geweldig dat zo iemand bij ons komt logeren?”

“Als je je maar niet weer uit gaat sloven,” snauwde Lucy en ze gaf een treffende imitatie van een dwepende Muis. “O mevrouw de beroemdheid, wilt u nog een kopje thee? O mevrouw de beroemdheid, mag ik uw voeten kussen? Om je dood te schamen!” Carrie en Nicole giechelden geamuseerd.

Muis verschoot van kleur. Dit was de zoveelste keer dat Lucy en zij met elkaar overhoop lagen. Ze waren te verschillend om lang de vrede te kunnen bewaren.

Muis met haar dromerige aard verloor regelmatig de werkelijkheid uit het oog. Het was een trekje dat ze duidelijk van haar vader had geërfd. Echter, met één verschil: pa Rozebottel ging op in zijn insekten, Muis ging uitsluitend op in Muis.

Lucy daarentegen leek op Dolly. Nuchter en meestal met beide

benen stevig op de grond.

“Ik sloof me helemaal niet uit,” brieste Muis, zwaar op haar teentjes getrapt. “Jij doet altijd zo stom. Jij...”

Ze sprak tegen een lege gang. De anderen waren al vertrokken.

HOOFDSTUK 6

De volgende ochtend duurde het even voor de mysterieuze gast verscheen.

Het was een frisse morgen. Een lichte grondmist hing tussen de bomen en hulde het grote grasveld in een doorzichtige, grijze deken. De meisjes waren warmer gekleed dan gisteren. Lucy had een grote katoenen trui met spijkerbroek aan. Nicole droeg een T-shirt met lange mouwen, een kort giletje van spijkerstof en een strakke skibroek.

Tot hun verbazing was Carrie in trainingspak gehuld.

“Ga je joggen?” vroeg Nicole dan ook.

“Ik wil meedoen met de ochtendgymnastiek,” antwoordde Carrie.

“Je maakt er wel werk van,” merkte Nicole op met een zekere bewondering.

Lucy bekeek de zaken praktischer en niet zonder een flinke dosis eigenbelang.

“Moeten wij de kamers dan met z'n tweeën schoonmaken?” reageerde ze meteen.

“Ik kom maar een half uurtje later,” verdedigde Carrie zich. “Wat maakt dat nou uit? Jullie zouden me toch steunen?”

Daar had Lucy niet van terug. Ze haalde berustend haar schouders

op.

Carrie vond het maar wat dapper van zichzelf toen ze zich bij het gezelschap stevige dames op het grasveld voegde. Ze had helemaal geen zin in die suffe ochtendgymnastiek, en toch deed ze het!

Ze ging helemaal achteraan staan, grotendeels aan het oog onttrokken door dikke dijen en formidabele bilpartijen. Even later verscheen Sophie Mertens met een opgewekte glimlach om haar lippen. Wat is ze mooi slank, dacht Carrie. En zo elegant, net een ballerina. Jaloers keek ze naar de onwaarschijnlijk smalle taille.

Misschien zou zij straks ook zo'n taille bezitten.

“We gaan eerst even warmdraaien!” riep de Spriet energiek.

“Springen op de plaats. En op en op en op...”

Op de achterste rij, naast Carrie, sloot een laatkomer onopvallend aan. De vrouw was niet dik, hooguit een beetje mollig. Ze had haar haren verstopt onder een modieus petje. Dezelfde zonnebril als de vorige avond bedekte haar ogen, ook al liet de zon zich nog niet zien.

Daar heb je die mysterieuze gast weer, dacht Carrie. Ze glimlachte maar eens vriendelijk en kreeg een kort knikje terug.

“Nu doen de armen ook mee!” riep Sophie. “Kom op, niet opgeven, nog even doorgaan. Zwaai ze maar heen en weer, die armen!”

Carrie zwaaide verwoed met haar armen en keek stiekem opzij. Kon ze er maar achter komen wie het was. Wat zouden de anderen dan

opkijken. Jammer genoeg zag ze niets wat haar bekend voorkwam en dus schakelde Carrie haar hersenen maar zolang uit, iets wat haar doorgaans goed afging.

Ze concentreerde zich op de oefeningen. Om haar heen klonk gehijg en gesteun. Zelf werd Carrie niet moe. Haar conditie was prima, want ze was van zichzelf al een actief type. Ze hield van zwemmen, was lid van een voetbalclub en de meeste sporten gingen haar goed af.

Het enige vervelende was, dat Carries maag begon te knorren. Een knagend hongergevoel, omdat ze nog geen ontbijt had gehad.

Mmm, ze zou wel een pannenkoek met stroop lusten, bedacht ze. Of een snee krentenbrood met een dikke laag boter. Carrie kreunde. Bij de gedachte alleen al liep het water haar in de mond. Hoe moest ze dit dieet in vredesnaam volhouden? Wat was het toch oneerlijk verdeeld. Als je zag wat Lucy en Nicole verstouwden, terwijl ze toch mooi slank bleven... Waarom overkwam dit haar nou weer?

Waarom werd zij van dat beetje eten al een plumpudding?

Er verscheen een boze frons tussen Carries ogen. De vrolijkheid die ze normaal tentoonspreidde, maakte plaats voor sikkeneurigheid en een diep medelijden met zichzelf.

Na een half uurtje springen en rekken voegde Carrie zich mokkend bij de andere twee, die al bezig waren een kamer schoon te maken. “Ik heb helemaal geen zin om kamers schoon te maken,” momperde

ze.

“Wie wel?” reageerde Nicole. “Het is in ieder geval beter dan patat bakken in de snackbar van Kootje.” Daar hadden ze allebei gewerkt voordat er bij hotel Rozebottel vakantiebaantjes vrijkwamen.

Direkt zag Carrie een bakje friet voor zich. Knapperig krokant met een dikke laag romige mayonaise.

“Vang!” riep Lucy opeens. Meteen gooide ze een dweil naar Carrie. Carries mooie dagdroom plofte uit elkaar. Met forse tegenzin pakte ze een emmer sop en verdween in de badkamer.

Nicole keek haar na. “Van dat lijnen wordt ze niet gezelliger,” fluisterde ze.

Lucy schudde haar hoofd en trok handig de hoes van het bed.

“Moet je kijken,” wees ze lachend. “Iemand is nu al aan het valsspelen. Allemaal kruimels in het bed.”

“Dat is ook stom,” vond Nicole. “Dan kun je net zo goed thuisblijven. Scheelt een boel geld.”

“Mijn idee,” meende Lucy. “Hé, onze gast heeft vast allerlei lekkers meegesmokkeld. Waar zou het verstopt zijn?”

Nicole trok een koffer onder het bed vandaan en keek erin. “Hier in ieder geval niet. De koffer is leeg.”

Lucy tuurde naar het plafond waar, naast de bol van de sprinklerinstallatie, een zelfde hanglamp hing als op haar kamer.

“Ach joh, niet iedereen heeft van die rare gedachtenkronkels als jij,”

lachte Nicole, die de blik van haar vriendin had gevolgd. “Kijk eens in de kast.” Gehoorzaam trok Lucy de kastdeur open en een lawine lekkernijen daalde neer op haar hoofd. Een regen van dropveters en toverballen, spekken en chocoladereepjes.

“Ik ben in luilekkerland,” gierde Lucy. “Carrie, kom eens kijken.”

Carrie stak haar hoofd om de badkamerdeur. Bij het zien van de berg lekkers werden haar ogen groot van verlangen.

“Nu hebben wij ook een voorraadje,” glunderde Lucy. “Degene die dit heeft meegenomen, zal het natuurlijk nooit durven opbiechten als hij of zij snoep mist.”

Ze wilde juist vrolijk een carameltoffee in haar mond stoppen, toen ze opeens Carries gekwelde blik zag. Met een zucht dacht Lucy aan haar belofte en ze stopte de toffee spijtig terug in het papiertje.

“Laten we alles maar opruimen,” zei Nicole, met een snelle blik op Carrie.

Met z'n drieën propten ze de snoep terug in de kast. Carrie kon wel huilen toen ze al dat lekkers zomaar zag verdwijnen. Ze snakke naar een stuk chocola of negerzoenen. Er stonden twee dozen in de kast, zag ze, en Carrie was dol op negerzoenen.

Als ze nou eens wat snoep achterover drukte? Eén keer zondigen was toch niet zo erg? De kar met vuil wasgoed stond pal naast haar. De anderen zouden niets merken als ze wat tussen de handdoeken liet glijden.

Lang dacht Carrie er niet over na. Ze was gewoon niet wilskrachtig genoeg om de verleiding te weerstaan en haar maag knorde en rommelde alsof hij haar over wilde halen. Razendsnel liet ze een doos met negerzoenen en een handvol snoep in het karretje vallen. Ze smeed er handig een handdoek overheen.

“Ik breng even de vuile was weg,” riep ze opgewekt.

Lucy en Nicole keken haar verwonderd na.

“Dat viel mee,” vond Lucy.

Nicole twijfelde. “Het is anders niets voor Carrie om al die snoep zomaar te laten liggen.”

Lucy haalde haar schouders op. “Ze begint er misschien aan te wennen.”

Met vereende krachten werkten ze zich langzaam door de rij kamers heen. Ze maakten badkamers schoon, hingen schone handdoeken op en zogen vloeren. Maar op geen enkele andere kamer vonden ze de stille getuigen van een schranspartij.

Ze sjouwden juist de schoonmaakspullen een kamer uit toen aan het eind van de gang een gestalte verscheen, die haar kamerdeur opende.

Lucy stootte Carrie aan. “Kijk,” siste ze. “Daar heb je onze mysterieuze gast.”

“Ze deed ook mee met de ochtendgymnastiek,” vertelde Carrie.

“Met een grote zonnebril op natuurlijk.”

“Net als nu,” constateerde Nicole. Ze wierp een blik op Lucy en

trok vragend haar wenkbrauwen op. “Wat sta jij te grijnzen?”

“Ik heb een plan,” zei Lucy geheimzinnig. “Ik weet een heel simpel maniertje om te ontdekken wie ze is.”

“Hoe dan?” vroeg Carrie nieuwsgierig.

“We maken haar kamer schoon,” kwam direkt het antwoord.

Nicole snapte het meteen. Carrie was niet zo vlot.

Gelukkig was Lucy wel zo goed om het even uit te leggen. “Als onze geheimzinnige gast in haar eentje op haar kamer zit, zal ze heus haar zonnebril niet ophouden,” verklaarde ze. “Wij stappen dus gewoon naar binnen om de kamer schoon te maken, natuurlijk zonder aan te kloppen, en betrappen haar als ze er niet op verdacht is.”

“Maar je moeder heeft gezegd dat we kamer twaalf niet hoefden te doen,” protesteerde Nicole.

Lucy haalde haar schouders op. “Even vergeten.”

Zonder omwegen liep ze op kamer twaalf af en stak de looper in het slot. Ze duwde de kamerdeur wijd open.

Nieuwsgierig als ze waren, persten ze zich met z'n drieën tegelijk naar binnen. Daar wachtte de vriendinnen echter een teleurstelling. De kamer was leeg... en hoe dat kwam werd even later duidelijk.

“Wie is daar?” riep een stem uit de badkamer.

“De kamermeisjes,” antwoordde Lucy nijdig omdat ze dit niet had voorzien.

“Leg de schone handdoeken maar voor de deur. Ik sta nu onder de

douche,” riep de mysterieuze gast boven het geluid van stromend water uit. “Verder hoeft mijn kamer niet schoongemaakt te worden. Dat heb ik al met mevrouw Rozebottel besproken.”

Carrie haalde haar schouders op en liep naar de gang. Lucy stond in dubio. Ze keek weifelend naar de gesloten badkamerdeur.

“Dat kun je niet maken,” siste Nicole, die haar gedachten raadde.

Lucy zuchtte. Ze begreep ook wel dat ze niet zomaar de badkamer kon binnenstappen.

Teleurgesteld dropen de meisjes weer af. Het mysterie was niet ontrafeld. Gelukkig waren ze wel bijna klaar met schoonmaken.

“Nog één kamer,” zuchtte Nicole.

Lucy klopte ditmaal eerst op de kamerdeur. Geen reactie.

Automatisch wilde ze de looper in het slot steken om de deur te openen.

“Wat heb ik nou weer aan m'n fiets hangen,” mopperde ze, toen dat niet meteen lukte. Ze probeerde het opnieuw. “Krijg nou wat!” riep ze ongeduldig. “De looper past niet.”

Nicole nam de looper van haar over en probeerde het ook, zonder resultaat. “Ach, natuurlijk!” Ze sloeg zichzelf voor het hoofd. “Dit is die kamer waar ze een nieuw slot op hebben gezet. J.J. had het er gisteren toch over? Hier maken ze schoonheidsmiddelen.”

“Nou en?” vond Lucy. “Moet er dan niet schoongemaakt worden of zo?”

“Ze hebben natuurlijk allerlei geheime recepten,” opperde Nicole. “Speciale ingrediënten waar je huid jong van wordt en die niemand mag weten.”

Lucy trok haar wenkbrauwen op. “Ze hebben heus geen verjongingsmiddel uitgevonden, hoor,” meende ze. “Als dat zo was, zag het hier zwart van de mensen. Het is allemaal volksverlakkerij als je het mij vraagt. Wat jij, Car... Carrie?”

Lucy draaide zich om. Tot haar grote verbazing was Carrie in geen velden of wegen te bekennen. “Waar is die nou gebleven?” vroeg ze verwonderd aan Nicole.

“Misschien een lading was aan het wegbrengen,” dacht Nicole.

“Carrie! Joehoe! Waar zit je?”

“We gaan haar wel zoeken,” stelde Lucy voor. “We zijn toch klaar. Het is trouwens bijna etenstijd. Carrie!” schetterde ze, terwijl ze de deur van het washok open gooide. “Ga je mee...”

“Carrie!” riep Nicole. “Wat doe je nou?” “Laat me met rust!” mompelde Carrie met volle mond.

Ze zat op de grond tussen het wasgoed, met een opgetogen glimlach op haar gezicht. Schuim en chocola van de negerzoenen zaten rond haar mond en ze werkte er net weer twee tegelijk gulzig naar binnen.

“Mmm,” De kleverige zoetigheid smolt in Carries mond. Dit was absoluut het lekkerste wat ze ooit had geproefd!

Nicole keek verontwaardigd naar het tafereel, maar Lucy deed

vastberaden een stap naar voren. “Hou daar onmiddellijk mee op!” donderde ze. “Vooruit Nicole, pak haar die rommel af!”

“Ik?” schrok Nicole.

“Ja,” zei Lucy. “We hebben beloofd dat we haar zouden helpen.” Omdat Nicole geen aanstalten maakte, nam Lucy zelf maar het heft in handen. Ze graaide naar de doos negerzoenen. Maar Carrie was niet van plan al het lekkers zomaar af te geven. Ze greep de doos stevig vast. Lucy trok, verloor haar evenwicht en viel over Carrie heen.

“Geef hier die doos!” siste ze verbeten. “Doe niet zo kinderachtig.” “Afblijven!” gilde Carrie. Ze drukte de doos tegen zich aan, waardoor de negerzoenen geplet werden en als een bruin-witte smurrie aan haar vast kleefden.

“Kijk nou wat je doet,” krijste Carrie. Ze probeerde nog gauw een handvol van de smurrie in haar mond te proppen.

Nicole bemoeide zich er nu ook mee. Ze deed een uitval naar de toffees. Maar Carrie haakte haar behendig pootje, zodat Nicole ook op het wasgoed en de kleverige snoepbrij belandde.

“Dat was gemeen,” hijgde Nicole verontwaardigd.

Het werd een getrek en geduw van jewelste. Carrie weigerde op te geven, terwijl Lucy en Nicole, die zich nog maar al te goed hun belofte herinnerden, hun uiterste best deden om Carrie het snoepen te beletten.

“Au!” Lucy kreeg een stomp. Ze mepte kwaad terug. “Wat denk je wel?” schreeuwde ze. “Ik wil jouw diëtiste helemaal niet meer zijn. Stank voor dank krijgen we.”

“Een sneer en een snauw,” beaamde Nicole, die het ook niet meer zo'n benijdenswaardig baantje vond.

Met rode, verhitte gezichten stonden de vriendinnen tegenover elkaar. Het washok was een ravage. Chocola, koekkruimels en toffees kleefden aan het wasgoed en aan de drie meisjes. Het zat in hun haren, en op hun gezichten en kleren.

“Kom, Nicole.” Lucy gooide beledigd haar hoofd in haar nek. “Als Carrie zo graag wil snoepen, doet ze dat maar in haar eentje. Wat mij betreft, mag ze een dikke papzak worden. De groeten.”

“Ja, donder maar op!” schreeuwde Carrie woedend. “Ik heb jullie helemaal niet nodig.”

“Des te beter,” vond Nicole. Ze keek naar Lucy. “Wat mij betreft, kan ze op het dak gaan zitten.”

“Het is allemaal haar eigen schuld,” was Lucy het ermee eens. “Moet je ons zien! We kunnen maar beter eerst wat anders aantrekken.”

HOOFDSTUK 7

Carrie zat in haar eentje aan een tafeltje in de eetzaal en at met lange tanden haar lunch: bruinbrood met magere smeerkaas, wat ze wegspoelde met flinke slokken thee zonder suiker.

De enige andere persoon die alleen at, was de mysterieuze gast. Ze droeg een hoed met een voile. Het was het soort hoed dat beter past bij een begrafenis dan bij de zonnige eetzaal van een hotel.

Lucy en Nicole zaten met z'n tweeën een paar tafeltjes verderop. Met de hoofden dicht bij elkaar voerden ze een fluisterend gesprek. Ze hebben het vast over mij, dacht Carrie vol zelfmedelijden. Ze nam nog een hap. Het brood smaakte lang niet zo lekker als de negerzoenen. Bij de gedachte aan negerzoenen bekroop haar een schuldgevoel. Hoeveel calorieën zaten er in een negerzoen? Vast een hoop. Had ze maar nooit al die snoep gegeten. Nu was ze natuurlijk kilo's aangekomen. Alle moeite en narigheid voor niets!

Carrie zuchtte. Het was niet leuk in je eentje te moeten eten. Maar ja, ze had ook wel heel gemene dingen gezegd tegen Lucy en Nicole. Het was haar eigen schuld dat ze hier nu alleen zat, dacht Carrie. Kon ze het maar goedmaken en zeggen dat ze het niet zo had bedoeld. Wat was ruzie toch akelig.

Lucy en Nicole luchtten hun verontwaardiging tijdens het eten.

“Heb je ooit zoiets meegemaakt? Wat een valse kat is die Carrie, zeg.”

“Ik wil niets meer met haar te maken hebben,” zei Lucy beslist.

“Het was haar schuld,” vond Nicole. “Zij moet het maar goedmaken.”

Nadat ze uitgebreid hadden besproken hoe gemeen Carrie wel niet was, kwam het gesprek onvermijdelijk op het onderwerp dat hen nog meer bezighield: het raadsel rond de mysterieuze gast.

Lucy, met haar onverzadigbare nieuwsgierigheid, kon het niet uitstaan dat haar plannetje die morgen zo jammerlijk was mislukt. Over Nicoles schouder kon ze de vrouw zien zitten. “Misschien is ze wel een ontsnapte gevangene,” merkte ze op. “Of misschien heeft ze net een schoonheidsoperatie ondergaan.”

“Daar zeg je wat,” reageerde Nicole peinzend.

Lucy die uit ergernis zomaar iets had gezegd, haalde haar schouders op. “Ach welnee, dat slaat natuurlijk nergens op.”

“Nou, dat moet je niet zeggen,” aarzelde Nicole. Er kwam een gedachte bij haar op. Het leek vergezocht, maar toch... “Ik vraag me af of je moeder haar gezicht heeft gezien,” zei ze langzaam. Ze boog zich naar Lucy. “Stel je nou eens voor dat dat mens telefonisch heeft gereserveerd. Dat is heel gewoon. Aan de telefoon heeft ze een beroemde naam genoemd en gezegd dat dat haar naam is. Daarna komt ze in vermomming hierheen, waarop je moeder voetstoots

aanneemt dat ze is, wie ze zegt dat ze is. Dan zou ze dus best een ontsnapte gevangene kunnen zijn!”

“Maar wat moet een ontsnapte gevangene hier?” wilde Lucy nuchter weten.

“Zich verborgen houden,” legde Nicole uit. “Totdat de politie het zoeken staakt.”

“Mmm.” Lucy wist niet goed wat ze ervan vond, maar het was in ieder geval iets om eens dieper over na te denken. Straks, want nu had ze te veel dingen aan haar hoofd. Carrie, het huisarrest, het kuuroord. Ze keek opzij en haar blik viel op dokter Zorgvliet. Hij zat aan het tafeltje rechts van hen en klopte net bemoedigend op de mollige hand van een afgrijselijk dikke dame.

“Als u zo goed volhoudt, zijn er binnen de kortste keren heel wat pondjes af, beste mevrouw,” hoorde Lucy hem zeggen. “Straks vertrekt u met een prachtig figuur.”

De dikke dame keek ademloos in de ogen van de knappe dokter. Ze voelde zich duidelijk gevleid. “Denkt u dat heus?” kirde ze en ze duwde flirtend een haarlok op z'n plaats.

“Ik weet het zeker,” sprak de dokter met een warm, donker stemgeluid.

“En ik weet zeker dat ze over twintig jaar nog een rolmops is,” fluisterde Nicole grinnikend.

“Hoideboi.” J.J. trok een stoel bij en ging zitten. “Eet je die nog

op?” Hij wees op de halve boterham die Lucy opzij had geschoven. “Nee, ik ga er mijn haar mee wassen, nou goed!” reageerde Lucy sarcastisch en ze nam demonstratief een hap.

J.J. was te zeer in zijn hum om de slechte stemming aan het tafeltje op te merken. “Daar heb je ze!” wees hij verheugd.

“Daar heb je wie?” informeerde Nicole. “Ssst,” maande J.J.

Sophie Mertens droeg een dienblad vol crèmes en watertjes, die ze met een zwierig gebaar presenteerde aan de beide dames aan de tafel links van hen.

“Het zijn verrukkelijke crèmes,” begon de Spriet haar verkooppraatje. “Voelt u maar eens hoe licht en luchtig ze zijn. En puur natuur. Vol met hymogine ansoponen en andere voedende bestanddelen die de huid fris en jong maken.”

J.J. luisterde met gespitste oren. Zijn ogen glinsterden. “Tjonge, allegine hypodromen,” zuchtte hij diep onder de indruk, al had hij geen idee wat het betekende.

“Wat kosten ze?” wilde een van de dames weten.

“Deze heerlijke crème kost honderdvijftig gulden per potje,” glimlachte Sophie zonder blikken of blozen.

Lucy en Nicole verslikten zich bijna en keken belangstellend naar de potten. Die waren van roze kunststof en hadden goudkleurige doppen.

“En deze geurige, zacht reinigende lotion komt op honderd gulden,”

ging Sophie verder. Ze toonde de flesjes met een air alsof het kostbare edelstenen betrof.

“Tjonge,” zuchtte J.J. verlangend. “Wat zou ik graag willen uitzoeken wat ze erin stoppen.”

“Zou je daar dan achter kunnen komen?” vroeg Lucy verbaasd.

“Natuurlijk,” reageerde J.J. meteen. “Als ik een beetje van dat spul heb, analyseer ik het met mijn chemieset. Da's simpel zat.”

Lucy ging in gedachten direkt een stapje verder. Ze keek haar broer peinzend aan. “Zou je dat spul ook na kunnen maken?” wilde ze weten.

“Vast wel,” meende J.J. zelfverzekerd.

Nicole keek bedenkelijk, want J.J.'s experimenten hadden nogal eens de neiging verkeerd uit te pakken.

J.J. grijnsde. Hij begreep eindelijk waar zijn zus op uit was. “Daar zouden we een berg geld mee kunnen verdienen, denk je niet?”

“Precies.” Lucy maakte snel een paar rekensommetjes in haar hoofd.

“Weet je wat,” begon J.J. toegeeflijk, “als jij nou zorgt dat je wat crème en lotion te pakken krijgt; dan maak ik het na en delen we de winst. Fifty-fifty.”

Maar Lucy was niet van gisteren. “Mooi niet!” reageerde ze. “Ik moet het gevaarlijke werk doen en dus loop ik het meeste risico. Daarom wil ik ook het meeste geld. Zestig gulden voor mij en veertig voor jou.”

J.J. dacht even ingespannen na. “Oké,” zei hij stralend.

“Afgesproken.”

Hij stond op en verdween. Lucy keek hem grinnikend na.

“Hoe kun je dat nou zeggen,” vond Nicole. “Hoe wil je dat spul te pakken krijgen? Ben je soms vergeten dat die kamer op slot zit?”

“Welnee,” grijnsde Lucy. “Het is zo simpel als wat. De helft van die taarten koopt natuurlijk zo'n potje crème. Het enige dat wij hoeven doen, is er wat uithalen als we de kamers schoonmaken. Fluitje van een cent.” Tevreden sloeg ze haar armen over elkaar.

“Dat heb je inderdaad slim bedacht,” vond Nicole met een lachje.

“En J.J. maar denken dat we midden in de nacht op dievenpad gaan.”

Lucy glunderde. Ze was echt met zichzelf ingenomen!

Aan de andere kant van de eetzaal zag Carrie haar vriendinnen lachen. Ze slikte. Lucy en Nicole hadden het kennelijk nogal gezellig zonder haar. Carrie voelde zich buitengesloten en werd steeds verdrietiger.

Die middag had Dolly een nieuw karwei voor hen op het programma staan. De meisjes moesten onkruid wieden in de moestuin.

“Je reinste kinderarbeid,” mopperde Lucy. Maar ze was wel zo verstandig dat niet te zeggen waar haar moeder bij was.

Even later kwam Mike naar haar toe. Hij stelde voor die middag een

plan de campagne op te zetten om Sophie Mertens en dokter Zorgvliet het hotel uit te pesten. Lucy en Nicole schudden hun hoofd. Daar hadden ze voorlopig geen tijd voor. Bovendien betwijfelde Lucy of het wel zo'n goed idee was. Liep het mis en kregen ze nog een week huisarrest, dan misten ze de nazomerkermis met de grote vrijmarkt.

Lucy en Nicole haalden schoffels uit de schuur. Carrie hield zich een beetje afzijdig. Ze moest al haar moed bij elkaar rapen. Stel dat de andere twee echt geen vriendin meer met haar wilden zijn? Wat moest ze dan beginnen? Zenuwachtig keek ze van een afstandje toe. Ten slotte schuifelde ze onzeker dichterbij.

“Ahum.” Ze schraapte haar keel om hun aandacht te trekken.

Lucy en Nicole wisselden een blik. “Hoorde jij wat?” vroeg Lucy.

“Nee, jij?” antwoordde Nicole. “Geef me dat schepje eens aan.”

“Ik... eh...” hikkelde Carrie. “Ik wilde even zeggen dat het me spijt.”

Nu draaiden Lucy en Nicole zich om.

Carrie stond er schuldbewust bij en wist zich met haar houding duidelijk geen raad. “Ik vind het heel erg,” ging ze stotterend verder.

“Ik weet dat het allemaal mijn schuld is.” Verlegen schuifelde ze met haar voeten en keek naar de grond. “Kunnen we weer vriendinnen zijn?” vroeg ze fluisterend. “Het was niet zo bedoeld. Ik wilde niet zo'n kreng zijn. Ik weet gewoon niet wat er met me gebeurde.”

“We wilden je alleen maar helpen,” zei Nicole verongelijkt. “Precies

zoals we beloofd hadden.”

Lucy sloeg stuurs haar armen over elkaar.

“Dat weet ik ook wel,” zei Carrie kleintjes. “Maar ik had zo'n honger. Zijn jullie erg boos?”

Lucy en Nicole haalden hun schouders op. Hun boosheid was intussen wel gezakt en Carrie stond er zo zielig bij dat ze bijna medelijden met haar kregen.

Het eerste woord was zoals gewoonlijk aan Lucy, de ongekroonde aanvoerster van het stel. Ze twijfelde niet lang.

“Beloof je dat je nooit meer zo idioot doet?” vroeg ze streng. Carrie knikte heftig.

“Laten we het dan maar goedmaken,” besloot Lucy vergevingsgezind. “Zand erover.” Carrie knikte opgelucht.

“Vrienden!” zei Nicole en ze gaf haar vriendin een speelse stomp tegen haar arm.

Ze voelden zich alle drie een stuk beter, nu de lucht was opgeklaard. Het kwam namelijk niet vaak voor dat ze ruzie hadden.

“Blijf je lijnen?” vroeg Nicole voorzichtig.

“Ik denk het wel,” antwoordde Carrie. Ze haalde met een zucht haar schouders op. “Ik moet die negerzoenen eraf zien te krijgen.”

Daar moesten ze alle drie om lachen. De vreemde, ongemakkelijke spanning die tussen hen had gehangen, verdween als sneeuw voor de zon.

Eensgezind trokken ze bossen onkruid tussen de slapplanten vandaan en maakten de grond los. Ze hadden geen haast. Als ze dit af hadden, zou ma Rozebottel waarschijnlijk wel weer een ander vervelend klusje weten te verzinnen. Uitvoerig bespraken ze de nazomerkermis die volgende week zou worden gehouden.

“Vorig jaar ben ik in de zweefmolen geweest,” zei Carrie. “Helemaal te gek.”

“Mij niet gezien,” rilde Lucy, die haar bekomst had van draaiende toestellen. “Ik ga wel in de botsautootjes.”

“Weten jullie nog hoe hysterisch Carolien de Boer werd in het spookhuis?” giechelde Nicole.

“Reken maar,” herinnerde Lucy zich. “Mike zat een paar wagentjes achter haar. Carolien krijste alsof ze gekeeld werd. Er kwamen zelfs een paar kermismensen naar binnen, die dachten dat er een ongeluk gebeurd was.”

Carrie knikte grijnzend. “Ze beweerde dat ze werd aangevallen door vleermuizen. Iedereen lachte haar uit.”

“Ze zeggen toch altijd dat er ergens in het spookhuis een touwtje hangt,” wist Nicole. “Als dat in het donker langs je wang strijkt, schrik je je een ongeluk.”

“Nou, dat is mij nog nooit overkomen,” meende Lucy. “En als je aan dat touwtje trekt, krijg je een emmer water over je hoofd, heb ik gehoord. Jammer dat Carolien er niet aan getrokken heeft. Dat zou

haar mooi hebben afgekoeld. Wisten jullie trouwens dat Muis en Carolien zelfgemaakte sieraden gaan verkopen op de vrijmarkt?”

“Ik wist niet dat Muis sieraden maakte,” zei Carrie verbaasd.

“Het is ook niet veel soeps,” vond Lucy. “Carolien maakt ze al langer, die heeft zelfs een cursus gevolgd, en Muis moet natuurlijk weer meedoen.”

“Zeg!” zei Nicole ineens. “We kunnen J.J.'s schoonheidsmiddeltjes wel op de vrijmarkt verkopen.”

“Ja! Da's een goed idee,” vond Lucy enthousiast.

“Hè?” vroeg Carrie, die niets wist van J.J.'s voorstel om de middeltjes van Sophie Mertens en dokter Zorgvliet na te maken. Lucy en Nicole brachten hun vriendin uitgebreid op de hoogte. Al kletsend vloog de tijd voorbij. Carrie plukte een late aardbei en stak hem in haar mond. “Een aardbei zal toch wel mogen, denken jullie niet?” vroeg ze meteen.

,Vast wel,” meende Lucy. “Weet je wat?” ging ze verder. “Vannacht gaan we naar de bibliotheek om te kijken of er een toestel voor jou bij is.”

“Moet dat?” vroeg Nicole benauwd.

“Ja,” zei Lucy beslist. “Hè, doe niet zo nerveus. Als we stil zijn, merkt niemand wat. En met die apparaten gaan Carries kilo's er wat sneller af. Ze zullen intussen heus wel al die losgedraaide schroeven hebben vastgezet, zodat er geen ongelukken meer gebeuren, zoals

toen met dat trilkussen.”

Carrie keek verheugd op bij het vooruitzicht snel gewicht te verliezen en ze plukte van de weermomstuit nog een aardbei.

Lucy gaf haar een bemoedigend kneepje. Met een beetje mazzel viel hun vriendin snel af en werd ze weer de oude, vrolijke Carrie.

HOOFDSTUK 8

Als Lucy Rozebottel eenmaal iets in haar hoofd had, was ze er niet zo gemakkelijk meer van af te brengen. Dat gold voor de verkoop van de crèmes, maar ook voor het nachtelijke bezoek aan de bibliotheek.

Ondanks Nicoles bedenkelijke gesputter was de zaak al snel beklonken. Die nacht zouden haar vriendinnen Carrie een handje helpen, had Lucy besloten. Carrie zelf vond dat uitstekend. Ze was tot haar grote teleurstelling nog geen kilo afgevallen.

Maar Nicole had bange voorgevoelens. Ze zag al een nieuw huisarrest boven hun hoofd hangen, vlak voordat de kermis begon. Helaas golden de meeste stemmen. Bovendien moest Nicole toegeven dat hun nachtelijke uitstapjes in het verleden, een paar onvoorziene gebeurtenissen daargelaten, allemaal goed waren afgelopen. Dit was niet in de laatste plaats te danken aan het feit dat Dolly een onverstoorbare nachtrust had en pas wakker werd als je met een jankende betonboor naast haar bed ging staan.

Zoals Lucy al had voorzien, bleek de bibliotheek 's nachts op slot te zijn. Daarom had ze de looper meegenomen. Moeiteloos ging de deur open, waarna drie meisjes in pyjama vliegensvlug naar binnen glipten.

“Au!” Nicole stootte haar scheenbeen in het donker. “Doe die zaklantaarn eens aan,” foeterde ze.

Lucy bracht licht in de duisternis. Ze liet de straal langzaam over de banken en toestellen glijden. Het trilkussen lieten ze links liggen. Lucy had er nog rode billen van. Een of ander rond voorwerp bij het raam mocht zich wel in Lucy's warme belangstelling verheugen. Bijgelicht door de zaklantaarn las Carrie hardop wat er op het naamplaatje stond. “Krijg nou wat! Het is een minisauna. Dat lijkt me best lekker.”

Zonder na te denken zette ze het apparaat aan. Er ging direkt een luid gezoem op. Nicole schrok zich een beroerte. Ze sprong opzij en viel met een klap tegen de vensterbank. Carrie schakelde de sauna geschrokken uit.

Lucy fronste. “Al die elektrische dingen maken veel te veel herrie,” vond ze. “Die kunnen we niet gebruiken.”

“Dan blijft er niet veel over,” fluisterde Nicole, die met een pijnlijk gezicht over haar heup wreef.

Carrie keek wanhopig rond. “Er zal toch wel iets zijn wat geen geluid maakt?”

“Vast wel,” zei Lucy bemoedigend en met z'n drieën liepen ze langzaam de bibliotheek door.

Carrie beet teleurgesteld op haar lip toen hun speurtocht niets opleverde.

“Er moet nog meer zijn,” zei Lucy, die de moed nooit meteen opgaf. “Waar gebruiken ze al die behandeltafels voor?”

“Schijn eens bij,” riep Nicole zachtjes. Ze had een grote kast geopend en tuurde naar binnen.

Lucy richtte de zaklantaarn. Ze zagen massa's potjes, tangetjes en tissues.

“Wat is dit?” mompelde Nicole. Nieuwsgierig pakte ze de bovenste van een stapel dozen. 'Bandages voor plaatselijk afslanken', las ze.

“Bingo.” Lucy knikte triomfantelijk. “Waar wil je afslanken?”

“Overal,” zei Carrie meteen.

Nicole las met een ernstig gezicht de gebruiksaanwijzing. “Ah, ik snap het al. Dit lijkt op verband, maar het is gedrenkt in een of ander goedje. We moeten het strak om je heen wikkelen. Door de warmte of zo smelt je vet.”

Carrie knikte opgewekt. Dat klonk goed.

Lucy en Nicole gingen aan de slag. Een kwartier later zat Carrie stevig in de wikkels. Ze kon nauwelijks blijven staan en moest op een behandeltafel geholpen worden. Ze zag eruit als iemand die een ernstig auto-ongeluk heeft gehad en van top tot teen in het verband zit.

Lucy en Nicole kregen de slappe lach en hadden de grootste moeite om hun vriendin op de tafel te hijsen.

“Je lijkt wel een mummie,” giechelde Nicole verstikt.

Lucy sloeg haar hand voor haar mond en ze proestte gesmoord.

“Ja hoor, heel leuk,” bromde Carrie. “Hoe lang moet dit spul eigenlijk blijven zitten?”

“Geen idee,” mompelde Nicole. “Eens kijken op de verpakking. Nee, staat er niet bij.”

“Een uurtje zal toch wel goed zijn?” meende Lucy.

“Een uur?!” riep Carrie uit. Ze moest meteen naar adem happen.

“Zit het niet lekker?” vroeg Lucy liefjes.

“Nee! Dat zie je toch,” beet Carrie haar toe. “Ik kan me nauwelijks bewegen.”

“We laten het net zo lang zitten als je volhoudt,” zei Nicole toegeeflijk en ze keek Lucy waarschuwend aan.

Carrie kalmeerde een beetje. Ze bedacht voor de zoveelste keer dat afvallen een ware beproeving was. Waarom deed ze zichzelf deze kwelling aan?

Terwijl ze wachtten tot Carrie bevrijd wilde worden, liep Lucy ongedurig rond. Nicole onderwierp intussen de kast aan een nader onderzoek.

Beneden in de hal galmde de grote, staande klok.

Plotseling klonken er in de gang voetstappen. Lucy schrok. Ze vloekte binnensmonds en knipte snel de zaklantaarn uit.

Ondertussen prevelde ze een schietgebedje dat het toch vooral haar moeder niet was.

De voetstappen naderden de deur van de bibliotheek. De drie meisjes verstijfden en hielden hun adem in. Ze wachtten gespannen of de deur open zou gaan.

Maar de voetstappen passeerden de deur. Met een zucht van opluchting lieten ze hun adem ontsnappen.

Carrie probeerde overeind te komen. Daarbij rolde ze bijna van het bed af.

“Blijf liggen,” siste Lucy. “Wij gaan wel kijken wie daar stiekem rondloopt.” In het donker zag ze niet dat Nicole verbleekte.

Carrie was het er niet mee eens. “En ik dan? Moet ik hier in m'n eentje blijven liggen?”

“We zijn zo terug,” fluisterde Lucy geruststellend. “Dan maken we al dat spul weer los.” Ze greep een niet bijster enthousiaste Nicole bij de arm en trok haar mee. Voorzichtig opende ze de deur en tuurde de gang in. Helemaal aan het einde brandde de nachtverlichting. Opeens hoorden de meisjes gekraak. Onmiskenbaar de grote trap die uitkwam in de hal. Alleen als je dicht bij de leuning bleef, kraakten de treden niet. Voor Lucy was het daarom meteen duidelijk dat er geen Rozebottel naar beneden ging.

“Kom!” wenkte ze Nicole. Op haar blote voeten haastte ze zich naar de trap.

Nicole kwam trillend van de zenuwen achter Lucy aan. Zij was niet zo avontuurlijk ingesteld. Van geheimzinnige lieden die in het holst

van de nacht door het hotel slopen, moest Nicole niets hebben. “We moeten de balie in de gaten houden,” fluisterde Lucy. “Daar moet hij langs en daar brandt een nachtlichtje.”

Ademloos keken ze toe hoe een gestalte zich losmaakte uit de schaduw van de trap. Op de muur er tegenover verscheen langzaam een groot, vertekend silhouet. Het was de omtrek van een vrouw, een enorme vrouw.

“O moeder!” hijgde Nicole, haar ogen groot en donker. Het was niet de gestalte zelf, die haar bang maakte. Het was wat de vrouw in haar hand had. “Kijk!” rilde Nicole benauwd. “Ze heeft een mes!”

HOOFDSTUK 9

De meisjes stonden als aan de grond genageld. Daar beneden sloop een vrouw rond met een mes in haar hand.

Nicole was doodsbang. Angstig greep ze Lucy's pyjama vast en ze trok de gruwelijkste conclusie die maar mogelijk was.

“Dat mens gaat iemand vermoorden,” fluisterde ze met een trillende stem. “Kom mee, wegwezen!”

Lucy voelde haar huid prikken toen de haartjes één voor één recht overeind gingen staan. Een onbeheerste rilling trok door haar heen en daardoor kon ze de tijdelijke verlamming van zich afschudden.

“Maar wie gaat ze vermoorden? En waarom?” fluisterde ze ongelovig terug. “Allemachtig Nicole, weet je nog wat je vanmiddag zei? Over die mysterieuze gast en dat die best een ontsnapte gevangene kon zijn?”

Nicole keek Lucy met grote ogen aan. Aan die opmerking wilde ze nu liever niet herinnerd worden. Het maakte haar nog banger dan ze al was.

“Misschien klopt het wel,” ging Lucy helemaal op in haar theorie.

“Wie weet, is ze een gevaarlijke moordenaar. Eentje die niet goed bij d'r hoofd is en iedereen vermoordt die onaardig tegen haar is.” Lucy draafde nu behoorlijk door.

Nicole maakte een verstikt geluid en trok aan de arm van haar vriendin.

“Het kan me niet schelen wie ze is,” siste ze. “Kom mee, ik wil hier weg.”

Lucy kon haar vriendin met moeite tegenhouden. “Waar wil je heen? Ze ging naar beneden. En daar slaapt niemand... behalve jullie!”

Carrie, Nicole en Coba sliepen doorgaans beneden in het souterrain. Pas als het heel erg druk werd, verhuisden ook de kinderen Rozebottel en Dolly en Fred naar beneden. De vrijgekomen slaapkamers werden vervolgens verhuurd.

Nicole keek Lucy benauwd aan. “Wie wil mij nou vermoorden?” griezelde ze en meteen er achteraan: “Niemand wil mij vermoorden.” Nog steeds stribbelde ze tegen.

“Precies. En daarom gaan we achter die vrouw aan,” antwoordde Lucy meteen. “Als je naar boven gaat, wordt mijn moeder misschien wakker. Wil je dat soms? Dan heb je pas goed de poppen aan het dansen. Kom mee, we moeten weten wat dat mens uitvoert. We doen heel zachtjes.”

“Nee!” Nicole schudde wild haar hoofd en verroerde zich niet.

“De... de politie,” stotterde ze. “We moeten de p...p...politie bellen.” Lucy's mond voelde droog toen ze antwoordde. “De telefoon staat ook beneden! We kunnen niet anders.”

Nicoles zelfbeheersing kon het ieder moment begeven toen de vriendinnen even later vlak tegen elkaar aan en zo dicht mogelijk langs de trapleuning naar beneden schuifelden.

Beneden aangekomen stond Lucy stil.

“Toe nou,” smeekte Nicole, haar blik strak op de telefoon gericht.

“De deur van de keuken staat open,” fluisterde Lucy.

“Zeker o...open gewaaid of misschien stond hij de h...hele avond al open,” stotterde Nicole. “Kom, laten we het alarmnummer bellen.”

Lucy schudde haar hoofd. Ze bedacht dat er in de keuken volop zware koekepannen en vlijmscherpe messen voorhanden waren. Daarmee konden ze zich in geval van nood verdedigen. Wanneer Lucy moest kiezen tussen de politie, die er minstens een kwartier over zou doen om het hotel te bereiken, en een keukenmes, dat ze in een paar tellen uit een la kon rukken, dan wist ze wel waar haar voorkeur naar uitging-

Lucy bewoog zich in de richting van de keuken. Nicole durfde niet luidkeels te protesteren en kwam half struikelend van angst achter haar aan. Ze was zo gespannen als een veer en haar vuisten balden zich krampachtig.

Uit de keuken klonken zacht krassende geluiden. Het waren vreemde geluiden, die voor de meisjes geen enkele betekenis hadden. Het licht van het nachtlampje in de hal reikte niet voorbij de keukendeur, zodat alleen de vage omtrek van het aanrecht en het

kookeiland te zien waren.

Bij de drempel durfde ook Lucy opeens niet verder. Ze wist niet wat die vreemde geluiden te betekenen hadden. Wat spookte die vrouw daar in vredesnaam uit? Stel dat zij eerder zou toeslaan dan dat Lucy een vleesmes kon grijpen?

Lucy had geen idee waar de vrouw zat. Het was veel te donker in de keuken. Stel je voor dat ze op weg naar de messenhouder tegen dat mens aanbotste? Bij die gedachte verkilde Lucy tot op het bot. Ze wist niet goed wat ze moest doen. Nicoles hortende ademhaling in haar nek maakte het er niet beter op. Moesten ze ma Rozebottel uit bed halen? Of de politie bellen? Of misschien naar buiten sluipen om te kijken of er in de schuur iets te vinden was, wat ze als wapen konden gebruiken?

Lucy's besluiteloosheid werkte verlammend. Woest schudde ze haar hoofd om helder te kunnen denken. Nicole en zij moesten in ieder geval teruggaan, besloot ze. Er zat niets anders op. Zolang ze de vrouw niet konden zien, was het te riskant om zich in de keuken te wagen. Eenmaal uit de buurt konden ze samen overleggen wat hen te doen stond.

Met wild kloppend hart duwde Lucy haar vriendin voorzichtig achteruit. Op hetzelfde moment botste een donkere gestalte die van de andere kant kwam, plompverloren tegen hen op.

“Aaah,” gilde Lucy.

“Ieieie,” krijste Nicole en ze sloeg als een bezetene naar de onbekende in het duister.

“Au! Verdorie!” riep Carrie, want die was het.

Ergens in de donkere keuken gilde tegelijkertijd een vierde persoon. Het was een schelle uithaal waar de haren van de meisjes recht van overeind gingen staan.

Carrie, die van niets wist, zocht naar het lichtknopje en drukte erop.

Op hetzelfde moment baadde de keuken in een zee van licht.

Lucy en Nicole hadden zich angstig tegen de muur geperst en knepen hun ogen dicht. Carrie hief haar omzwaachtelde arm beschermend voor haar ogen.

“Maak me los,” hijgde ze. “Ik stik zowat! Waarom bleven jullie zo lang weg? Waarom...” Plotseling hield ze haar mond. Haar ogen hadden zich intussen aangepast aan het heldere licht en ze keek verbluft naar de koelkast.

Een dikke dame in een roze nachtgewaad zat op haar knieën voor de koelkastdeur. Het was niet de mysterieuze gast, want deze dame hadden de meisjes al een paar keer eerder gezien. Hun blik gleed naar de koelkast. Uit het slot dat erop zat, stak een puntige nagelvijl waarmee de dikke dame de grendel had proberen open te peuteren.

“Het is maar een nagelvijl,” fluisterde Nicole ten overvloede.

Opeens voelde Lucy een onbedwingbare giechelbui in zich opkomen. De sinistere moordenaar met het mes was alleen maar een

dikke dame met een nagelvijl, die smachtte naar iets eetbaars. De dikke dame zag rood van schrik. Haar onderkinnen trilden van schaamte en ontzetting. Dat laatste was niet zo vreemd, want de omzwachtelde Carrie zag er behoorlijk angstaanjagend uit. Als haar vrolijke, sproetige hoofd niet boven het verband uit had gestoken, had ze zo mee kunnen doen in een horrorfilm over levende doden. Ondanks het merkwaardige tafereel had Carrie dringender zaken aan haar hoofd.

“Losmaken!” siste ze benauwd. “Schiet op!” Haar armen staken stijf opzij zodat ze zelf nergens bij kon. Haar borstkas zwoegde moeizaam op en neer en haar gezicht zag knalrood. Lucy en Nicole haastten zich de zwachtels te verwijderen. Carries lichaam kwam er gestreept onder vandaan.

“Hé,” wees de dikke dame opeens beschuldigend. “Dat zijn afslankbandages. Hoe komen jullie daaraan?” Kennelijk kreeg ze haar zelfvertrouwen terug.

Lucy was er niet van onder de indruk. Een dergelijk akkefietje had ze vaker bij de hand gehad.

“Het lijkt me beter dat u niet rondvertelt dat wij hier waren en dat we de zwachtels gebruikt hebben,” zei ze zonder aarzelen.

De dikke dame, bijgekomen van de schrik, keek haar hooghartig aan. “En waarom zou ik dat niet vertellen?”

“Omdat dat,” Lucy wees op de vijl en de koelkast, “diefstal en het

vernielden van andermans eigendommen is.”

De dame verschoot van kleur. “O, nou ja,” mompelde ze verlegen, “het was maar een geintje. Gewoon om te proberen.”

“Natuurlijk,” reageerde Lucy onbewogen. Ze wees op de bandages. “Dit ook.”

Daarmee was het pakt bezegeld. Beide partijen begrepen elkaar. Als de één haar mond hield, deed de ander dat ook.

Carrie wreef intussen verwoed over haar lichaam om de bloedsomloop te herstellen.

Nicole had zich inmiddels eveneens hersteld. Haar hart klopte minder snel en haar benen voelden niet langer aan als pap. Ze kreeg zelfs weer medelijden met de jammerende Carrie.

“Laten we snel kijken hoeveel je bent afgevallen,” stelde ze voor om haar vriendin op te vrolijken.

Carries gezicht lichtte op. Ze waren alle drie benieuwd naar het resultaat. Vol verwachting stapte Carrie op de grote weegschaal in de hal. Lucy, Nicole en de dikke dame verdrongen zich er omheen en keken ingespannen hoeveel de wijzer uitsloeg.

“En?” vroeg Nicole verwachtingsvol. “Hoeveel is eraf?”

Carrie zei niks. Haar ogen waren strak gericht op de wijzer. Haar zicht werd steeds waziger toen er tranen opwelden in haar ogen, die even later zachtjes op haar blote voeten druppelden.

“Carrie, wat is er?” riep Lucy geschrokken uit.

“Is... is er niet veel af?” raadde Nicole voorzichtig.

“Niets!” huilde Carrie. “Er is helemaal niets af! Geen kilo, geen pond, geen grammetje. En ik had zo gehoopt...” Een huilbui onderbrak haar woorden.

Lucy en Nicole sloegen eensgezind de armen om haar heen. De dikke dame zuchtte begrijpend en liet het drietal alleen.

Carrie liet zich op de grond zakken en snikte onbedaarlijk. “Wat moet ik nou doehoen?” snifte ze. “Niets helpt.”

Lucy en Nicole wisten het ook niet. Het enige dat ze konden doen, was Carrie troosten.

Met haar arm stevig om Carries schouder staarde Lucy peinzend in de verte. Als alle apparaten net zo nep waren als het trilkussen en de bandages, dan wilden Spriet en Baardmans natuurlijk niet dat iedereen dat wist, bedacht ze. Dat zou die twee namelijk ontmaskeren als de bedriegers die ze naar Lucy's vaste overtuiging ook waren. Als het bekend werd, als zij onomstotelijk konden bewijzen dat het kuuroord nep was, zouden Spriet en Baardmans ongetwijfeld spoorsslags vertrekken. Iets waar Lucy inmiddels hevig naar verlangde.

Ze moest dus een manier zien te vinden om die twee te ontmaskeren, zonder zich de woede van ma Rozebottel op de hals te halen.

En over ontmaskeringen gesproken, ze wisten ook nog steeds niet

wie de mysterieuze gast was. Misschien, bedacht Lucy, kon ze iets verzinnen zodat ook zij haar ware gezicht liet zien.

Terwijl Lucy daar midden in de nacht met haar armen rond Carrie op de koude, plavuizen vloer zat, kon ze niet weten dat het geheim van de mysterieuze gast snel ontrafeld zou worden. En de oplossing van het raadsel zou bovendien zo snel en uit zo'n onverwachte hoek komen, dat het voor de drie meisjes een reuze verrassing zou zijn.

HOOFDSTUK 10

Het was een soort natuurwet in huize Rozebottel dat iedereen met problemen vroeg of laat bij ma Rozebottel terecht kwam. Carrie dacht er niet eens over na. De volgende morgen ging ze automatisch naar het kantoortje waar Dolly de boekhouding zat bij te werken. “Ik heb straks nog een karweitje voor jullie,” kondigde Dolly aan, zonder op te kijken van de kolommen met cijfertjes.

Carrie zei niets en ging stil op een stoel zitten.

Toen er geen antwoord kwam, keek Dolly op. “Jij ziet er niet erg vrolijk uit,” vond ze. “Scheelt er wat aan?”

Carrie schokschouderde, haar gezicht een toonbeeld van ellende.

Dolly leunde achterover in haar stoel. “Hoe gaat het met afvallen?” legde ze griezelig precies haar vinger op de zere plek.

“Waardeloos,” zuchtte Carrie en direkt kwam het hele verhaal eruit.

“Ik val helemaal niks af en ik doe zo m'n best. Ik wil het zo graag. Waarom kan ik niet net zo mooi slank worden als Sophie Mertens en Lucy en Nicole.”

“Waarom wil je zo graag op iemand anders lijken?” vroeg Dolly rustig.

Carrie keek haar verbijsterd aan. “Nou gewoon. Zij zijn allemaal mooi en ik...”

“En jij niet?” maakte Dolly de zin voor haar af.

Carrie staarde naar de vloer.

“Nu moet je eens goed naar mij luisteren,” zei Dolly, terwijl ze zich over de tafel heen boog. “Soms is afvallen best goed. Er zijn mensen die zo dik zijn dat het hun gezondheid schaadt. Die kunnen niet ophouden met eten en snoepen.”

Carrie knikte. “Mevrouw Faber.”

“Precies. Mevrouw Faber,” beaamde Dolly met een scheef lachje.

“Maar jij bent mevrouw Faber niet. En jij bent ook geen fotomodel. Jij bent Carrie. Niemand in de wereld is zoals jij. Jij bent uniek. Een leuke, vrolijke meid met veel vrienden, die goed is in sport. Denk jij dat je meer dan tien minuten kunt voetballen als je niet genoeg eet?” Carrie keek verschrikt op. Tot dat moment was ze nog topscorer in de damescompetitie. “Dat weet ik niet,” aarzelde ze.

“Nou, ik wel,” vervolgde Dolly streng. “Jij bent steviger gebouwd dan Nicole. Dat hoort bij je. Je hebt meer spieren dan Lucy en dus ben je sterker dan zij. Je snoept graag, maar je overdrijft het niet en je bent zo gezond als een vis. Je bent perfect zoals je bent. Ben je erg veel gelukkiger geworden nu je misschien een onsje lichter bent?” Nee, dat niet bepaald, dacht Carrie. Ze was nog nooit zo ongelukkig geweest.

Dolly las het antwoord af van haar gezicht en glimlachte. “Als je superslank bent, word je niet automatisch gelukkig. Je wordt pas

gelukkig als je jezelf oké vindt.” Ze pauzeerde even om haar woorden te laten bezinken. “En stel je nou eens voor dat je altijd moet blijven eten zoals je nu doet,” ging ze verder.

“Ja, maar dat hoeft toch niet,” schrok Carrie. “Dit is alleen om af te vallen. Daarna kan ik toch wel weer hetzelfde eten als vroeger?”

Dolly schudde haar hoofd. “De mensen komen hier om snel af te vallen. Als ze daarna op hun eetgewoonten blijven letten, blijven ze slank. Doen ze dat niet, dan zitten de kilo's er net zo snel weer aan als ze eraf gingen.”

Carrie keek ma Rozebottel ongelovig aan. “Maar dat is vreselijk,” bracht ze uit.

“Juist,” knikte Dolly. “En vooral als het niet nodig is. Jij hebt geen dieet nodig. Je sport veel te veel. Je hebt meer spieren dan vet. Kijk toch eens in de spiegel. Je weet niet half hoe mooi je bent.”

Het kwam er zo overtuigend uit dat Carrie begon te twijfelen.

“Echt?” vroeg ze onzeker.

“Echt,” verzekerde Dolly ernstig.

Carrie trok haar T-shirt omhoog en kneep eens in haar buik.

Eigenlijk valt het best mee, bedacht ze. Ze lachte een beetje beschaamd naar ma Rozebottel. Ineens voelde ze zich stukken beter.

Dolly had gelijk. Ze zag er helemaal niet zo beroerd uit. Eigenlijk was ze zelfs best leuk om te zien. En een puddingbroodje op z'n tijd kon ze best hebben. Wat heet! Na alle ontberingen verdiende ze

minstens een paar olieballen, een suikerspin en een kaneelstok. Als over een paar dagen de kermis begon, ging ze zichzelf uitgebreid op al dat lekkers trakteren, nam Carrie zich voor.

“Nog een paar dagen huisarrest,” zei Dolly. “Daarna begint de kermis. Daar kun je jezelf op een lekkere zak snoep trakteren.”

Met open mond keek Carrie ma Rozebottel aan. Het was echt waar wat Lucy altijd beweerde. Het was alsof ma Rozebottel je gedachten kon lezen.

Dolly keek haar vriendelijk aan en produceerde een scheef lachje.

“En dan nu het slechte nieuws,” zei ze grinnikend. “Lucy, Nicole, Muis en jij mogen voor mij de buitenboel lappen. Ga ze de goede boodschap maar overbrengen.”

Carrie voelde zich veel te opgelucht om zich druk te maken over een simpel klusje als ramen zemen. Uitgelaten stormde ze naar buiten.

“Ik stop met lijnen!” joelde ze zodat het hele hotel het kon horen.

“Ik ga allemaal verrukkelijke dingen eten.”

Twee langswandelende dames wierpen Carrie boze blikken toe, maar dat kon haar geen snars schelen. Ze kreeg Lucy en Nicole in de gaten en vloog hen zo wild om de nek dat de twee zich nauwelijks staande konden houden.

“Ik ben goed zoals ik ben,” straalde Carrie met nieuwverworven trots. Opeens wist ze met absolute zekerheid dat het zo was.

“Ja, dat heb ik toch al minstens twintig keer gezegd?” merkte Lucy

goedgehumeurd op.

Nicole was ook blij voor Carrie, maar kon het niet laten haar vriendin toch nog even op de kast te jagen. “Weet je zeker dat je geen lekker worteltje lust?” vroeg ze plagend.

“Jek,” gruwde Carrie. “Ik kan de rest van m'n leven geen wortel meer zien en over wortels gesproken, wat staan we hier wortel te schieten? Je moeder zegt dat we de buitenboel moeten doen. En Muis ook.”

Hoe Carrie in vredesnaam zo enthousiast kon doen over het zemen van de ramen was de andere twee een raadsel. Niettemin gingen ze braaf aan de slag. Muis zou de ramen aan de zijkant doen, de drie vriendinnen begonnen achter, waar het terras, de keuken en de bijkeuken lagen.

Carrie neuriede zachtjes een deuntje, terwijl ze haar spons in een emmer water doopte.

Lucy en Nicole wisselden een blik. Over Carrie hoefden ze zich in ieder geval geen zorgen meer te maken, bedacht Lucy. Nu kon ze eindelijk al haar energie richten op de mysterieuze gast. En wat die mysterieuze gast betrof, Carrie wist nog helemaal niets van Nicoles theorie en dat Lucy en Nicole gisternacht hadden gedacht dat de geheimzinnige gast iemand aan het mes ging rijden.

“Wauw!” reageerde Carrie ademloos, nadat Lucy haar het hele verhaal verteld had.

“Het was reuze eng,” verzekerde Nicole, al klonk hun verhaal bij daglicht een beetje belachelijk.

“Dus jij denkt dat ze een ontsnapte gevangene is,” mompelde Carrie met gefronste wenkbrauwen.

“Waarom niet?” vond Nicole.

Carrie schudde ongelovig haar hoofd. “Ik weet het niet,” mompelde ze. “Het is gewoon... ze lijkt niet onaardig. Snap je wat ik bedoel? Geen gemene misdadiger of zo.”

Die opmerking hield de gemoederen een tijd lang bezig en ongemerkt werden de vuile ramen weer schoon. Binnen een mum van tijd waren ze klaar.

Lucy ging een paar passen achteruit en bekeek het resultaat met haar handen in haar zij. “Niet slecht,” besloot ze. Langzaam gleed haar blik naar boven, naar de ramen van de bibliotheek.

Nicole zag haar kijken en ze verschoot. “O nee!” riep ze. “Vergeet het maar. Wij gaan daar niet stiekem naar binnen gluren. Ik wil naar de kermis en bovendien is het veel te hoog.”

Carrie bekeek de situatie peinzend. “Als we met een ladder op het dak van de bijkeuken klimmen, kunnen we zo naar binnen kijken,” merkte ze op.

Lucy trok haar meest onschuldige gezicht. “We moeten toch zeker de buitenboel doen?” prevelde ze. “We doen zo ons best dat we ook het raam van de bibliotheek een beurt gegeven hebben. Wie kan daar

nu op tegen zijn?” Ze grinnikte triomfantelijk. “Kom op, Nicole. Ben jij dan niet benieuwd wat ze daarbinnen allemaal uitvoeren? Er kan toch niets gebeuren? Wij doen niets verkeerd.”

Nicole weifelde.

“We kijken maar heel eventjes,” vleide Lucy. “Dat hebben ze niet eens in de gaten.”

Nicole, toch wel nieuwsgierig, gaf zich ten slotte schoorvoetend gewonnen. “Oké dan,” gaf ze toe.

“Mooi zo,” vond Lucy tevreden. “Er staat een ladder in de schuur. Help je even, Car?”

Met de ladder was het inderdaad een koud kunstje om op het dak van de bijkeuken te klimmen. En het was niet hoog genoeg om eng te zijn. Carrie giechelde al van voorpret, terwijl ze haar emmer omhoog hees.

“Klaar?” vroeg Lucy. “Denk erom, niet lachen. Gewoon de ramen doen.”

“Ja,” proestte Carrie. “O, ik lig nu al dubbel.”

“Schei uit,” giechelde Nicole. “Als jij lacht, moet ik ook lachen.”

“Hou je in, Car,” grinnikte Lucy. “Klaar? Eén, twee, drie...”

Met hun gezichten keurig in de plooi, spons en zeem in de aanslag, keken ze door het raam.

“Prst, hihhihi.” Carrie wist zich precies twee seconden goed te houden.

Direkt voor het raam lag een roodaangelopen dame in de grote ton die een minisauna was. Alleen haar hoofd stak eruit. Haar ogen werden groot van schrik toen ze opeens drie gezichten voor het raam zag verschijnen. Een eind verderop schoot een dame met alleen een handdoek om als gebeten overeind. Haar gezicht zat onder de groene modder van een masker, waardoor ze er uitzag als een lillend groen zeemonster. Het groene monster wees naar de vriendinnen en slaakte een doordringende kreet.

De meisjes lagen slap en konden onmogelijk doorzemen. Opzij van hotel Rozebottel besloot Muis intussen een wit voetje te halen. Alle meiden van haar school mochten 's avonds naar de nazomerkermis en Muis had er alles voor over om ook te gaan. Er kwamen een hoop jongens, wist ze, en nou ja, 's avonds was het gewoon veel spannender.

Ma Rozebottel voelde niet zo veel voor het idee. Vooral niet omdat Muis dan in het donker op de fiets door het bos terug moest. Er waren geen vriendinnen die ook haar kant op gingen.

Als ze haar moeder nu eens gunstig stemde door de ramen op de eerste verdieping te zemen, bedacht Muis. Ze wist dat het niet hoefde, want Dolly vond dat wat te hoog voor hen, maar Muis had geen hoogtevrees.

En misschien kon ze haar vader overhalen om haar met de auto op te pikken. Op een onopvallend plekje zodat niemand zag dat Muis

door haar pappie werd opgehaald. Als Dolly twijfelde, gaf pa Rozebottel nog weleens de doorslag.

Muis glimlachte, tevreden over die heldere inval. Ze voegde meteen de daad bij het woord en ging op zoek naar een ladder. Ah mooi, daar stond er al één. Muis keek geërgerd op toen ze het melige drietal op het dak van de bijkeuken ontdekte. “Bah, wat kinderachtig!” mompelde ze minachtend en ze sleepte moeizaam de ladder weg. Tjonge, wat was dat ding zwaar. Met een zucht zette ze de ladder tegen de gevel, pakte haar emmer en klom naar boven. De slaapkamers opzij lagen een beetje afgescheiden van de rest. Het uitzicht was ook minder fraai, vandaar dat ze meestal als laatste verhuurd werden. Verwoed zeepte Muis het raam in met haar spons. Haar gedachten waren ergens anders. Ze dacht aan de prachtige nagels van Sophie Mertens. Echte lange nagels en zo mooi gelakt. In het dorp was een salon waar ze kunstnagels maakten. Als Muis nu veel verdiende op de vrijmarkt met de verkoop van haar sieraden, dan kon ze daar misschien een paar nagels laten maken. Wat zou dat schitterend staan en wat zou Carolien jaloers zijn. 's Avonds op de kermis kon ze dan met haar prachtige nagels pronken.

Met een tevreden lachje nam Muis ook de kozijnen mee. Binnen in de kamer zat iemand, zag ze, maar het sop belemmerde het zicht. Op haar gemak nam ze de trekker en ze verwijderde de resten zeep. Nu kon Muis heel goed naar binnen kijken, want de ruit was helder

als glas. De gedaante in de kamer was een vrouw, die met haar rug naar het raam zat te schrijven. Haar lange, rode haar golfde over haar schouders.

Muis gebruikte de zeem voor de randen. Dat maakte een akelig, piepend geluid. “Jakkes,” rilde ze.

In haar klas zat een jongen die het leuk vond met zijn nagels over het schoolbord te schrapen. Dat was net zo'n akelig geluid.

Kennelijk had de vrouw in de kamer het ook gehoord, want ze schoot overeind en draaide zich om. Muis staarde haar wezenloos aan en glimlachte verontschuldigend. Ik ben zo klaar, wilde ze zeggen, maar opeens sperde ze haar ogen wijd open. Ze keek wat beter. Dat was toch... Er verscheen een verraste blik in de ogen van Muis. Ze staarde ongelovig naar de persoon aan de andere kant van het raam. Zonder vermomming was het zo klaar als een klontje. Muis wist nu wie de mysterieuze gast was.

HOOFDSTUK 11

“Maak dat jullie weggkomen!” schreeuwde Sophie Mertens boos en ze trok met een harde ruk de gordijnen dicht.

Lucy wilde zeggen dat ze alleen de ramen kwamen zemen, maar ze moest zo verschrikkelijk lachen dat er geen woord over haar lippen kwam. Binnen hoorden de meisjes het gegil van de aanwezige dames en ze barstten in een nieuw lachsalvo los.

“Snel, snel,” hikte Lucy gesmoord. “Wegwezen, voordat er iemand poolshoogte komt nemen.” Ze wilde op de ladder stappen, maar er stond geen ladder meer. “Verdorie, de ladder is weg,” schrok ze.

“O nee, ik wist dat het mis zou gaan,” jammerde Nicole meteen.

“Heb ik niet gezegd dat...”

“Wees toch stil, Nicole,” onderbrak Carrie haar. “Wie zou de ladder meegenomen hebben?”

“Muis natuurlijk,” zei Lucy meteen. “Muis!” riep ze. “Hé, Muis! Kom hier met die ladder.”

Muis verscheen om de hoek, met een stralende glimlach rond haar lippen.

“O, de ladder,” herhaalde ze, ongewoon vriendelijk. “Komt eraan, hoor.” En inderdaad kwam ze even later met de ladder aansjouwen, die ze netjes tegen de muur van de bijkeuken zette. “Alsjeblieft! Ik

moet onmiddellijk Carolien bellen. Het is zo spannend allemaal. Jullie raden nooit wat ik net gezien heb.”

Tot Lucy's niet geringe ergernis verraadde Muis niet wat dat was, maar haastte ze zich opgetogen naar de telefoon. Ze moest meteen bellen. Tjonge jonge, van dit nieuws viel Carolien vast en zeker steil achterover! De nagels waren vergeten en de kermis ook. Dit was stukken belangrijker.

Achter de receptiebalie griste ze de hoorn van het toestel.

Lucy, Carrie en Nicole, die nieuwsgierig achter haar aan waren gehold, hoefden het gesprek niet stiekem af te luisteren, want Muis was tot buiten aan toe te horen.

“Je raadt nooit wie er bij ons logeert!” gilde ze door de telefoon.

“Hou je vast, daar komt-ie: Hannelore Ross! Ja echt! Nee, natuurlijk vergis ik me niet. Het is Hannelore Ross, Lisa uit 'Het leven gaat voort'. Is het niet ongelooflijk? Ze komt hier afslanken, denk ik. Wat? Nee, niet echt. Beetje mollig hooguit. Daarom is ze hier natuurlijk. Een handtekening? Tuurlijk, kan ik wel voor zorgen, hoor.”

Muis voelde zich enorm belangrijk en ze draafde behoorlijk door.

“Ik heb echt leuk met haar gepraat,” loog ze. “Ze zei nog dat ik een hele goede uitstraling had en ze vroeg of ik weleens aan akteren had gedacht.”

Uiteraard was dat niet waar, maar Muis vond het heerlijk om op te

scheppen en Carolien de loef af te steken. Meestal was het omgekeerd. Carolien kreeg massa's nieuwe kleren. Caroliens ouders gingen altijd naar ver gelegen vakantiebestemmingen en Carolien liet geen gelegenheid voorbijgaan om dat Muis onder de neus te wrijven. Nu had Muis eens iets bijzonders en dat liet ze weten ook.

Zoals gewoonlijk dacht Muis uitsluitend aan Muis. Het kwam niet bij haar op dat Hannelore Ross misschien helemaal niet blij zou zijn dat Muis haar aanwezigheid in het hotel overal rondbazuinde.

Aangemoedigd door de 'oh's' en 'ah's' van Carolien was Muis niet te stuiten. Ze ratelde maar door. Hoe Hannelore er uitzag, wat ze had gezegd en wat Muis had gezegd. Het duurde dan ook minstens een kwartier voordat ze eindelijk de telefoon neerlegde.

Met dit telefoontje zette Muis de dorpstamtam in werking, want ook Carolien popelde om het nieuwtje wereldkundig te maken.

Nauwelijks had Muis de verbinding verbroken of Carolien vertelde het hele verhaal in geuren en kleuren aan haar moeder. Mevrouw De Boer luisterde belangstellend en omdat ze juist op weg was naar de kapper, kon even later de hele kapsalon van de roddel genieten. Al snel ging het verhaal een eigen leven leiden. Want hoe meer mensen het doorvertelden, hoe mooier het werd. Toen het nieuws ten slotte de bakkerswinkel bereikte, leek het nauwelijks meer op wat Muis verteld had.

“Ze weegt wel honderd kilo,” beweerde de postbode, die een

krentenbol nuttigde.

“Het schijnt dat het uit is met die aantrekkelijke zanger,” wist de vrouw van de dokter te vertellen. “Hij heeft haar hart gebroken en daarna is ze verschrikkelijk gaan eten.”

“Ik heb anders gehoord dat ze aan een ziekte lijdt,” weersprak mevrouw Faber van de apotheek. “Het is zo'n ziekte waar je vreselijk van aankomt, ook al eet je net zo weinig als een vogeltje.” Agent Venendaal leunde tegen de koffiecouter en nam voorzichtig een slokje koffie. “Belachelijk!” zei hij hartgrondig. “Belachelijk!” In een hoekje achteraan stond onopvallend een journalist van het plaatselijke suffertje. Hij schreef driftig in een notitieboekje. Zijn oren zagen rood van opwinding. Met zijn tong likte hij langs zijn droge lippen. Dit was een primeur om van te smullen, dacht de journalist triomfantelijk. Als hij nu geen opslag kreeg, wist hij het niet meer.

In hotel Rozebottel bleef het nieuwtje ook niet lang geheim. Wie in de hal telefoneerde, kon ervan verzekerd zijn dat een half dozijn oren meeluisterde. De kuurgasten waren door het dolle heen. Stel je voor, er bevond zich een heuse beroemdheid in hun midden!

Toen Hannelore Ross die middag, gehuld in een lange kaftan, naar beneden kwam, had ze de breedgerande hoed en de zonnebril net zo goed weg kunnen laten. Direkt stoof een groepje opgewonden dames de aktrice tegemoet.

“O, ik vind het zo enig,” kirde nummer één. “Ach, wilt u hier misschien even een handtekening zetten?”

“We begrijpen het best, hoor,” verzekerde een ander. “We hebben allemaal hetzelfde 'probleempje'.”

“Het is vaak aanleg, weet u,” verzekerde nummer drie ernstig. “Bij ons zit dik worden eenvoudig in de familie. Dit is mijn derde bezoek en...”

Maar de dames kregen geen handtekening en geen vriendelijk woord.

“Laat me met rust!” snauwde Hannelore, waarna ze zich prompt opsloot in haar kamer.

“Wat buitengewoon onbeleefd!” hijgde dame nummer één verontwaardigd.

“Ik heb altijd al gedacht dat ze een beetje over het paard getild was,” vond nummer twee kattig.

“Ze is wel aangekomen, hè?” sneerde de derde. “Ik vind toch altijd maar dat die beroemdheden in het echt behoorlijk tegenvallen.”

Dolly Rozebottel, die ook niet op haar achterhoofd gevallen was, ontdekte al snel de bron van het gerucht. “Hoe ben je daar in vredesnaam achter gekomen?” vroeg ze boos aan Muis.

“Ik was gewoon de ramen aan het zemen,” verdedigde Muis zich.

“En ik besloot de eerste verdieping...”

“Ja, ja,” onderbrak Dolly geërgerd. “Ik snap het al. Maar was het

nou echt nodig het hele verhaal overal direkt rond te bazuinen?”
“Ik heb het alleen maar aan Carolien verteld,” reageerde Muis verontwaardigd.

“Carolien?!” Kreunend greep Dolly naar haar hoofd. Nu wist het hele dorp ongetwijfeld al wie er in hotel Rozebottel logeerde en de dorpsbewoners kennende, deden waarschijnlijk de meest wilde verhalen intussen de ronde. “Ik wou dat je af en toe je verstand eens gebruikte,” bromde Dolly ontmoedigd.

Maar Muis was niet onder de indruk van de berisping. Ze zuchtte verzaligd. Hannelore Ross in hun hotel. Er had haar niets mooiers kunnen overkomen. Bovendien was het volgens de onbescheiden mening van Muis heel goed mogelijk dat ze door Hannelore werd 'ontdekt'. Tenslotte had Muis een hoofdrol vertolkt in de schoolmusical. Ze had de rol van smartlapzangeres 'Zachte Zarah' vertolkt en dat was een groot succes geweest.

Trouwens, als ze aktrice werd, kon ze ook heel gemakkelijk haar naam veranderen. Vol ongenoegen dacht Muis aan de muizenplaag ten tijde van haar geboorte en pa Rozebottels verwarde optreden bij de burgerlijke stand. Muis! Wie heette er nu Muis?

“Talent komt altijd bovendrijven,” zei Muis dromerig tegen ma Rozebottel die haar verbouwwereerd aanstaarde. Misschien moest ze voor de spiegel eens wat gezichtsuitdrukkingen gaan oefenen. Ja, dat was een goed idee.

“En waar gaat dat heen?” vroeg Dolly toen Muis plompverloren wegliep.

“Oefenen,” zei Muis gedecideerd.

“Waarvoor?” riep Dolly getergd.

“Ik word aktrice,” antwoordde Muis voldaan.

Ma Rozebottel liet zich sprakeloos op een stoel vallen. Ze kon zich al precies voorstellen wat er nu ging gebeuren. Muis die haar kunsten ging vertonen ten overstaan van Hannelore Ross. In de hoop dat Hannelore de weg naar roem en fortuin zou openen. Dolly zuchtte. Snapte Muis dan niet dat zij op dit moment niet bepaald tot Hannelores favorieten behoorde? Afijn, ervaring was de beste leerschool.

Muis kwam daar nog wel achter!

HOOFDSTUK 12

De opwindning rond de aanwezigheid van Hannelore Ross had nog meer gevolgen. Ten eerste dacht niemand meer aan de drie meisjes die de bibliotheek op stelten hadden gezet. En dat kwam Lucy, Carrie en Nicole uitstekend van pas. Ten tweede zorgde het voorpaginaverhaal in het plaatselijke suffertje van de volgende dag ervoor, dat binnen een mum van tijd de landelijke roddelpers in het bos rond hotel Rozebottel bivakkeerde.

Zolang de fotografen op openbaar terrein bleven, mochten ze gaan, staan en fotograferen wat ze wilden. Kwamen ze op privéterrein, dan waren ze strafbaar.

De door de wol geverfde paparazzi wisten dat, en ze bleven dan ook keurig achter het hoog opgeschoten struikgewas dat de tuin en het bos van elkaar scheidde.

Lucy, Carrie en Nicole baalden. Ze hadden nog steeds huisarrest en dus konden ze het bos niet in om al die rare snoeshanen van dichtbij te bekijken. Mike, die geen huisarrest had, was er als de kippen bij. Gewapend met zijn eigen klikklakcamera stond hij tussen de beroepsfotografen en leek met de minuut meer te groeien.

“Moet je hem nou zien,” gromde Lucy afgunstig. “En hij kan geen fatsoenlijke foto maken. Je staat er altijd half op of je hoofd is eraf.”

De meisjes zaten op de trappen van het bordes. Ze zagen hoe Sophie Mertens met ferme pas een groepje dames het bos in leidde voor de dagelijkse wandeling. Dokter Zorgvliet ontbrak. Hij was plotseling geveld door een aanval van hooikoorts, wat Lucy nogal vreemd vond omdat zij altijd had gehoord dat het voorjaar het hooikoortsseizoen was.

“Geen commentaar!” schetterde Sophie toen de fotografen direkt om het groepje heen zwermden.

Nicole grinnikte. “Ik wed dat die dames maar wat graag uit de school zouden klappen. Ze durven het alleen niet met Miss Spriet erbij.”

Lucy kauwde op een grasspriet en kneep haar ogen half dicht tegen de felle zon. Uit de wind was het best lekker en ze stroopte haar mouwen op.

Carrie, die naast haar zat, at een appel. “Hé, kijk eens wie daar is,” zei ze opeens.

Van achter het huis kwam Hannelore Ross aanlopen. Demonstratief zette ze een zonnestoel op het gras en ze ging er prinsheerlijk in liggen.

“Ze laat de fotografen een poepje ruiken,” grinnikte Lucy goedkeurend.

Door de grote flaphoed en de zonnebril zouden de fotografen weinig goede plaatjes kunnen schieten. De wijde wikkelrok en een

grofgebreide trui verborgen die paar extra pondjes heel aardig. Vanuit de hal klonk gerinkel van kopjes. Even later kwam Muis met een dienblad met thee naar buiten.

“Ha lekker, thee!” zei Lucy.

“Niet voor jou,” antwoordde Muis vinnig.

“O, laat me eens raden,” zong Lucy lijsig. “Het is voor mevrouw Ross. Wat zie ik? Twee kopjes? Gaan jullie gezellig samen thee drinken?”

Muis klemde haar lippen op elkaar en nam niet de moeite om antwoord te geven. Met haar neus in de wind liep ze door.

“Af en toe heeft Muis echt een bord voor haar kop,” meende Nicole.

“Af en toe?” reageerde Lucy. “Ze is niet goed wijs. Let op mijn woorden, ze gaat zich weer vreselijk aanstellen.”

Muis bekeek de zaken heel anders. Opgetogen zag ze hoe de fotografen zich verdrongen bij het struikgewas. Stralend lachend naar de camera's zweefde ze dichterbij en zette het dienblad zwierig in het gras naast Hannelore. Muis had er geen erg in dat Hannelores gezicht verstrakte.

“Ik heb een lekker kopje thee voor u gezet,” glunderde ze, een en al glimlach.

“Zo zo, een lekker kopje thee.” De groene ogen van Hannelore Ross keken gevaarlijk kalm over het randje van haar zonnebril. “En vertel

eens, waarom zou ik van jou een kopje thee willen?” ging de aktrice sarcastisch verder.

Muis deinsde verrast achteruit. Ze keek onzeker neer op de flaphoed. “Hou... houdt u niet van thee?” vroeg ze niet-begrijpend. “Ik dacht...”

“Denken is niet jouw sterkste eigenschap,” siste Hannelore scherp. “Misbaksel! Als jij je mond had gehouden, zou niemand weten dat ik hier was. En nu moet ik met jou thee gaan drinken? Ik drink nog liever azijn met mijn grootste vijand!”

Muis stond perplex. Ze had de hele morgen voor de spiegel filmscènes geoefend en ze trappelde van verlangen om alles te laten zien aan de beroemde aktrice. Het was een grote teleurstelling om te ontdekken dat die grote Hannelore Ross zich druk maakte over dat ene telefoontje naar Carolien, terwijl ze nog niet eens had gezien wat Muis allemaal kon.

“Ja maar... ik wou... ik kan...” stotterde Muis.

“Ga weg!” snauwde Hannelore.

Muis stond een paar tellen in tweestrijd. Ten slotte besloot ze dat ze zich niet zomaar uit het veld liet slaan. “Ik kan heel goed akteren,” ratelde ze. “Ik zal het laten zien. Kijk maar!”

“Wat?!” hijgde Hannelore.

“Dramatisch sterven!” riep Muis met luide stem. Meteen vertrok haar gezicht in wat voor een hevige doodsnoed door moest gaan.

Een akelig gerochel klonk op, waarna Muis naar haar keel greep en slap op het grasveld neerviel.

Hannelore schoot van pure verbijstering rechtop in haar stoel en de zonnebril gleed van haar neus.

Op het bordes zaten drie meisjes te huilen van het lachen.

“Nou?” vroeg Muis. “Nou?”

In de kille, klamme kelder van hotel Rozebottel keek J.J. beteuterd naar een verzameling flesjes en glazen buisjes. Voor hem op de lange tafel lagen verschillende monsters van de crèmes en lotions, die Lucy wonderbaarlijk snel had weten te pikken. Minstens zo snel had J.J. ontdekt waaruit de verschillende middeltjes bestonden. Maar dat was minder wonderbaarlijk. Er zat namelijk helemaal niets bijzonders in! De verrukkelijke, zachte, verfrissende reinigingslotion was niet meer dan wat bronwater met alcohol en kamille-extrakt. Met de voedende, verjongende crème was het al niet veel beter gesteld. Van allerlei interessante angina melonomen had de jongste Rozebottel-telg geen spoor kunnen ontdekken.

En J.J. had heus zijn best gedaan. Drie keer maar liefst had hij de proef op de som genomen, maar het resultaat was steeds hetzelfde. Het was niks en het bleef niks.

Met een zucht zag J.J. al zijn mooie plannen in rook opgaan. Hij had zich al rijk gerekend en het geld in gedachten uitgegeven aan een prachtig, professioneel lab met alles erop en eraan, zodat hij eindelijk

een wereldschokkende ontdekking kon doen.

Dat was J.J.'s droom. Iets heel belangrijks ontdekken. Het eerste geneesmiddel tegen griep of een speciale vloeistof om van lood goud te maken. Nou, dat zat er voorlopig niet in. Allemachtig, wat een tegenvaller! Somber zat J.J. met het hoofd in de handen toen de drie meisjes, gierend van het lachen, de trap af kwamen klossen.

“Dramatisch laten sterven,” galmde Carrie en ze greep Nicole woest bij de keel.

Nicole liet een hevig gerochel horen en deed net alsof ze flauwviel. Lucy moest zich aan de trapleuning vastgrijpen om niet naar beneden te stuiteren van het lachen.

J.J. keek terneergeslagen op, maar liet toen het hoofd weer hangen. “Hé, wat is er met jou?” riep Lucy vrolijk.

“Het gaat niet,” antwoordde J.J. mismoedig.

“Hoezo?” schetterde Lucy. “Je hebt zelf gezegd dat je makkelijk kon ontdekken wat erin zat.”

“Kan ik ook,” sprak J.J. opnieuw. “Da's makkelijk zat. Maar er zit haast niets in. Het is allemaal nep.”

“Daar snap ik niets van,” bracht Carrie uit, waarop J.J. haar uitlegde wat hij precies had gevonden. Of liever gezegd: wat hij niet had gevonden.

“Wat een oplichterij!” riep Nicole verontwaardigd.

“Zei ik het niet,” mopperde Lucy.

“Dit kunnen we nooit verkopen,” zuchtte J.J.

“Nee,” beaamde Carrie.

“Nee,” mompelde ook Nicole teleurgesteld.

“Waarom niet!” brieste Lucy boos. “Dat doen zij toch ook? Ze maken een of andere flutlotion en dan zeggen ze dat het geweldige dingen doet voor je huid en iedereen koopt het. Als zij het kunnen, kunnen wij het ook!”

“Dat is waar.” Carrie leefde op en viste een nieuwe appel uit haar zak.

“Maar het is niet eerlijk,” aarzelde J.J.

“Spieken is ook oneerlijk,” vond Lucy. Ze haalde haar schouders op.

“Maar iedereen doet het. Begin jij nou maar vast met namaken, dan gaan wij op zoek naar potjes. Je zult zien hoe rijk we worden,” ging ze beslist verder. Daarna gaf ze een imitatie van de waarzegster die vorig jaar op de kermis goede zaken had gedaan. “Zha zha, ik kan in de toekomst kijken,” riep Lucy met omfloerste stem. “Ik zie, ik zie bergen met geld. O jongens, we worden stinkend rijk.”

HOOFDSTUK 13

Eindelijk, eindelijk was het huisarrest voorbij. Het leek alsof het eeuwig had geduurd. Voor de deur van hotel Rozebottel stond iedereen in opperbeste stemming klaar om naar de kermis te gaan. Muis had een fietsmand vol zelfgemaakte sieraden. Lucy, Carrie, Nicole en J.J. hingen tassen vol met de meest uiteenlopende potjes en flessen gevuld met crèmes en lotions aan hun stuur.

Mike was al weg. Hij fietste een heel eind voor de anderen. Hij was de enige die er minder vrolijk uitzag. Iedereen ging geld verdienen, behalve hij. Weliswaar wist hij ook een goede manier om wat te verdienen, maar daarbij werd hij flink gedwarsboomd.

Mike fronste boos zijn voorhoofd. De fotografen in het bos hadden hem veel geld beloofd als hij een goede foto wist te maken van Hannelore Ross. Tot nu toe was dat niet gelukt, omdat de drie meisjes steeds op het kritieke moment voor zijn lens waren verschenen. Bovendien waarschuwden ze Hannelore als ze hem in de gaten kregen.

“Die vervelende grieten!” mopperde Mike. Hij had alleen nog maar foto's van Lucy's achterhoofd, Nicoles arm en Carries trui. Aangezien de aktrice steeds in de buurt was geweest, had Mike niet kunnen doen wat hij anders altijd deed als Lucy hem dwars zat: erop

los slaan.

Het drietal had in de afgelopen dagen vriendschap gesloten met Hannelore Ross. Je kon gezellig met haar praten en ze gedroeg zich heel gewoon. Helemaal niet uit de hoogte. Daarom vond vooral Lucy het een enorme rotstreek van Mike dat hij munt probeerde te slaan uit de aanwezigheid van de aktrice en zij deed dan ook haar uiterste best om haar broer de voet dwars te zetten. Het was overigens ook Lucy die van Hannelore de beloofde handtekening voor Carolien had gekregen. Muis wakte nog steeds moordlustige neigingen op bij de aktrice.

Toen de Rozebottels de boulevard opfietsten, konden ze in de verte de kermis al horen. De kermis stond op het dorpsplein aan de voet van de kerk. Het dorp had een gezellige oude kern. Allerlei verschillende huizen die in vrolijke kleuren geschilderd waren, afgewisseld door winkels in van die echt ouderwetse pandjes met fris gestreepte markiezen. Rondom het grote plein bevonden zich terrassen met rieten stoelen en kleurige parasols. De vrijmarkt werd gehouden op de grote winkelstraat die uitkwam op de boulevard. “Tjonge, wat is het al druk,” schrok Carrie. “Ik hoop dat we nog een goed plekje kunnen bemachtigen.”

“Hoi Jacqueline!” gilte Nicole naar een klasgenoot.

“Je moet de oktopus proberen,” klonk het en weg was het meisje, opgeslokt door de menigte.

“Daar is nog plek,” wees Lucy.

Muis had Carolien ontdekt, die kennelijk al heel vroeg was gekomen, want ze had beslag gelegd op een van de beste plaatsen vlak bij het plein. Mike was in geen velden of wegen te bekennen. De overgebleven vier zetten hun fietsen in een steeg tussen een woonhuis en een bloemenwinkel. Lucy en Nicole spreidden op de stoep een oude deken uit. Daarop kwamen de schoonheidsmiddeltjes te staan.

Het was een rare verzameling. Oude jampotjes, flesjes van de puddingsaus, lege parfumflesjes die Lucy uit de kamer van Muis had gepikt, afgewassen kruidenpotjes met verbleekte etiketten waar nog salie en marjolein op stond, en nog veel meer.

Ze hadden er heel wat werk in zitten. Afwassen, drogen, vullen, inpakken. J.J. was er maar wat trots op, ook al was het een zootje ongeregeld.

“Mooie crèmes, heerlijke crèmes!” riep Lucy wervend als een marktkoopman.

“Kijk eens, mevrouw,” zei Nicole tegen de vrouw van de dokter, die er uitzag alsof ze eerder rust nodig had dan een potje crème. “Deze lotion is heel goed voor de huid.”

“O,” zei de vrouw van de dokter ademloos. Ze was altijd een beetje ademloos, want het dokterspaar had een hele sleep kleine kinderen. De arme doktersvrouw had ze dit keer allemaal bij zich. Ze zag er

verhit uit, met woest piekende haren en kwam handen te kort. Carrie kon een van de kleine jongetjes nog net een potje ontfutselen. Een ander dreigde midden tussen de flesjes te vallen. “Wat leuk,” mompelde de dokters vrouw, waarna ze even later haar aandacht weer moest verleggen. “Bobbie, Peter, laat dat!” gilde ze en weg was ze.

“Ik ga even olieballen halen,” zei Carrie. “Willen jullie ook?” “Reken maar,” glunderde Lucy likkebaardend. Haar woorden werden overstemd door de sirenes van de goktent, maar Carrie had de boodschap wel begrepen.

Een vrouw bleef staan voor de deken van Lucy. Die begon meteen met haar verkooppraatje. Nog een paar mensen bleven staan om het aan te horen. Lucy vertelde over rimpels en verjonging. “En ze kosten maar honderd gulden per flesje,” besloot ze haar verhaal. “Honderd gulden?!” riep de vrouw uit. Een paar omstanders begonnen te lachen.

“Voor honderd gulden kan ik wel tien potjes crème kopen,” merkte een van hen op.

“Ja, maar die zijn niet zo goed als deze,” reageerde Lucy vlug. Opnieuw gelach. Binnen een mum van tijd was iedereen verdwenen. “Deed ik wat verkeerd?” vroeg Lucy verbaasd.

“Welnee, ik vond dat je het heel goed deed,” vond Nicole.

“Misschien hadden ze gewoon geen crème nodig. Wacht maar,

straks gaat het vast beter.”

Carrie kwam onderweg een paar meiden van de voetbalclub tegen, maar ze was toch snel terug met de olieballen. “Al wat verkocht?” vroeg ze hoopvol.

“Nog niet,” antwoordde Lucy. “We moeten er nog even inkomen.” Het was een mooie dag voor de kermis. Zonnig, niet te warm en met maar een klein beetje wind. Regelmatig wisselden J.J. en de vriendinnen elkaar af, zodat er steeds twee de kermis op konden, terwijl de andere twee op de spullen letten.

Lucy ging inderdaad in de botsautootjes, maar ze werd ingemaakt door Mike en een groepje vrienden. Carrie en Nicole hadden massa's lol in de oktopus en gingen drie keer. J.J. won zowaar een pluchen aapje bij de schiettent.

De kermis zelf was leuk en vanaf hun deken langs de straat zagen de meisjes het hele dorp voorbij trekken. Vriendinnen van school, de jongen die op zaterdag windschermen verhuurde op het strand, een oud buurmeisje van Nicole, twee leraren en nog veel meer mensen. Velen bleven staan om even een praatje te maken, maar niemand kocht wat. Zelfs niet toen de meisjes de prijzen drastisch verlaagden. En dat moesten ze wel, want om drie uur stond de hele boel nog keurig in het gelid te wachten op de deken.

“Ik snap er geen hout van,” zuchtte Carrie verslagen. “Ziet het er soms niet mooi genoeg uit?”

“Dat zou een reden kunnen zijn,” moest Lucy in alle eerlijkheid toegeven. Ze dacht aan de luxe roze flacons van het kuuroord met de goudkleurige doppen.

“Maar er zit hetzelfde in als wat Spriet en Baardmans verkopen!” riep Carrie. “En het is nu praktisch te geef.”

J.J. lurkte ontmoedigd aan een flesje cola en haalde verslagen zijn schouders op. Voor hem was de domper het grootst, want hij had alles gemaakt.

Nicole had een rimpel tussen haar wenkbrauwen. Ze was diep in gedachten verzonken.

“Ik denk dat ik het wel begrijp,” zei ze langzaam. “Het heeft met de potjes te maken en met ons. Ik denk dat de mensen er gewoon niet in gelóven.”

“Ach wat!” zei Lucy, die er niet aan wilde.

“Wel waar,” beweerde Nicole. “Het scheelt nogal of jij het bent die 'mooie crèmes, heerlijke crèmes' roept, of Sophie Mertens die prachtige flacons laat zien en met een stalen gezicht beweert dat er iets geweldigs in zit. Wie zou jij geloven?”

Lucy beet op haar lip toen het verschil haar duidelijk werd.

“Zij vallen pas door de mand,” ging Nicole verder, “als iedereen de ingrediënten kan zien. Pas dan kopen de mensen hun spullen niet meer.”

“Wat zou ik graag die gesloten kamer openbreken, zodat iedereen

kan zien wat een nep het is,” siste Lucy venijnig. Het was de tweede keer dat ze over een ontmaskering dacht en nu vatte de gedachte pas echt post in haar hoofd. “Wacht eens... Is daar niet wat op te vinden? Zouden de kuurgasten niet vertrekken als ze doorkrijgen dat Baardmans en de Spriet met die crèmes de boel bedriegen?”

Carrie keek haar met over elkaar geslagen armen aan. “Zou kunnen,” meende ze.

“Het zou wel fijn zijn als ze eindelijk weg waren,” verzuchtte Nicole hartgrondig.

J.J. had zich tot dat moment niet met het gesprek bemoeid omdat hij andere dingen aan zijn hoofd had.

“Zeg, luister eens,” nam hij nu het woord. “Ik krijg nog geld van jullie.”

“Geld?” riep Lucy uit. “Hoezo?”

J.J. zette het colaflesje op de grond en keek haar aan. “Ik moest van alles kopen om die crèmes van te maken. En dat kost geld, dusse... mag ik even vangen?”

Verschillende kermisgangers keken verbaasd op toen Lucy stampvoette van ergernis en woede.

HOOFDSTUK 14

De volgende dag zag Mike zijn kans schoon. De fietsen van Lucy, Carrie en Nicole stonden niet in de schuur. Mike nam daarom aan dat ze al naar het dorp waren, waar het nog steeds kermis was. Nu kon hij dus eindelijk ongestoord doen wat hij van plan was.

Mike ging meteen op de loer liggen. Verscholen achter de receptiebalie, kon hij zowel de grote trap als de gammele lift in de gaten houden. Zijn plan was eenvoudig.

Wanneer Hannelore Ross naar beneden kwam, kon hij haar niet missen. Als een duveltje uit een doosje zou hij tevoorschijn komen en klik, ze stond op de foto. Mike grijnsde van oor tot oor. Hij zag eruit als een kat die een schoteltje room heeft verorberd.

“Hé! Verdorie!” Muis kon zich nog net aan de balie vastgrijpen. Ze was over Mike gestruikeld en bijna op de harde plavuizen vloer gevallen. “Wat doe je hier, idioot,” voer ze uit. “Ik had m'n nek wel kunnen breken.”

De woede van Muis richtte zich nu op Mike, terwijl hij er eigenlijk niks mee te maken had. Muis was boos op Carolien, die goede zaken had gedaan op de vrijmarkt, terwijl zij nog geen oorbel had verkocht. Ze was ook boos op Hannelore, die haar nog steeds met liefde zou wurgen en boos op Lucy, die als tegenprestatie voor de

handtekening Muis' favoriete oorringen had opgeëist.

“Hou je mond!” siste Mike. “Straks weet iedereen dat ik hier zit.”

“Mij een biet,” katte Muis nijdig, terwijl ze zocht naar het flesje nagellak dat ze kwijt was.

Mike spitste zijn oren. De lift kwam naar beneden. Prompt vergat hij Muis. Hij controleerde voor de zoveelste keer of het toestel op scherp stond. Voorzichtig kwam hij half overeind, klaar om tevoorschijn te springen.

De lift legde knarsend de laatste meters af en stopte. De deuren gingen open en... ja, daar was ze. Zonder vermomming!

Met een reuzensprong schoot Mike uit zijn schuilplaats. “Kijk eens naar het vogeltje!” brulde hij verheugd.

Tegelijkertijd flitste er rechts van hem nog iemand tevoorschijn en net op het moment dat Mike op de knop drukte, verscheen de vrolijke sproetenkop van Carrie pal voor de lens.

“Sta ik er mooi op?” gierde ze.

Boven aan de trap stonden Lucy en Nicole ook hard te lachen.

Vanaf de overloop hadden ze Mike allang gezien. Ze hadden net als anders de kamers schoongemaakt. Hun fietsen stonden alvast startklaar voor het huis, want ze waren van plan zo direkt te vertrekken.

Carrie gaf Mike een ferme klap op de schouder. “Mis poes,” grijnsde ze.

Mike was wit van woede en zonder nog een woord te zeggen, maakte hij zich uit de voeten.

Lucy en Nicole renden naar beneden.

“Goeie redding, hè?” grijnsde Carrie triomfantelijk.

“Je bent een kei,” complimenteerde Hannelore, die ondertussen giechelend een shawl omdeed en haar zonnebril weer opzette. “Hoe gaat het met afvallen?”

“Ze is gestopt,” antwoordde Lucy voor Carrie.

“Ik was het zat,” voegde Carrie eraan toe. “En bovendien ben ik eigenlijk niet dik.”

“Dat ben je zeker niet,” oordeelde de actrice vriendelijk. “Ik ben gelukkig ook alweer bijna op m'n oude gewicht. Fijn voor mij, jammer voor die enthousiaste amateurfotograaf.”

Carrie glimlachte. “Toch leuk dat er iemand afvalt,” vond ze. “Bij mij hielpen die toestellen geen zier.”

“Ach, die toestellen,” bromde Hannelore schamper. “Wat mij helpt, is dat ik niet kan snoepen.”

Terwijl ze dat zei, keek ze naar buiten. De meisjes volgden haar blik. In de tuin sprak dokter Zorgvliet op zijn eigen charmante wijze een tweetal dames toe. De laatste dagen was hij steeds gewapend geweest met een grote, geblokte zakdoek tegen de hooikoorts, waarin om de haverklap zijn gezicht verdween. Waarschijnlijk had het hem wel wat vrouwelijke fans gekost. Een man met een vieze zakdoek voor

zijn gezicht ziet er niet bepaald appetijtelijk uit. Maar vandaag leek hij weer te blaken van gezondheid. Typisch de vriendelijke dokter die alle problemen oplost en bij wie je je hart kunt uitstorten.

“Is er iets?” vroeg Lucy.

“Ja... nee... ik weet het niet,” aarzelde Hannelore. “Ik heb het idee dat ik iets herken, maar ik kan niet op het idee komen wat dat toch is. Ik ben nog nooit eerder in een kuuroord geweest of zo. Het is iets met die dokter Zorgvliet...”

“Misschien heeft u hem weleens in een ziekenhuis gezien,” opperde Nicole.

De actrice schudde langzaam haar hoofd en glimlachte. “De enige keren dat ik in een ziekenhuis ben geweest, was toen ik als beginnend meedeed in een ziekenhuisserie en...”

Hannelore stakte. Haar blik was nadenkend op de dokter gericht.

“Ik geloof,” zei ze langzaam, “dat ik even ga bellen.”

Lucy, Carrie en Nicole keken haar verbaasd na.

“Wat heeft die opeens?” vroeg Nicole verwonderd.

“Dat merken we vanzelf wel,” vond Carrie.

Lucy haalde haar schouders op. “Gaan we?” vroeg ze.

“Oké, fase één van het plan begint nu!!!”

Nicole giechelde. Na veel heen en weer gepraat hadden de vriendinnen een plan bedacht om het kuuroord weg te krijgen uit hotel Rozebottel. Een briljant plan, zoals Lucy de andere twee

telkens weer onbescheiden voorhield.

Het idee de nepcosmetica te gebruiken om Baardmans en de Spriet te ontmaskeren, was na het fiasco op de vrijmarkt niet meer uit hun gedachten geweest. Uiteindelijk hadden ze een manier bedacht om de kamer waar de cosmetica werd gemaakt, open te krijgen. Het plan was tamelijk gewaagd, maar het kon lukken. Als alles tenminste ging zoals het moest. En om daar zeker van te zijn, was het komende telefoongesprek noodzakelijk.

Twee minuten later zaten ze op de fiets en passeerden pa Rozebottel, die met een grote strohoed op zijn hoofd onkruid stond te wieden in de tuin.

Dora rende een klein stukje blaffend achter hen aan.

“Blijf!” beval Lucy, die wist dat de oude hond het maar vijf minuten volhield, waarna ze haar waarschijnlijk moesten dragen.

Het was jammer dat de dichtstbijzijnde telefooncel helemaal in het dorp stond. Voor het plan dat Lucy had, konden ze de telefoon van hotel Rozebottel namelijk niet gebruiken. Daar kon iedereen hen horen en in dit bijzondere geval mochten ze niet afgeluisterd worden.

Toen de vriendinnen het bos in fietsten, werden hen van alle kanten vragen toegeschreeuwd.

“Hoeveel kilo is ze kwijt?” riep een roodharige journaliste.

“Is ze soms zwanger?” brulde een gladjakker met een fototoestel in

de aanslag. Hij stond op de weg en moest snel opzij springen omdat de meisjes geen aanstalten maakten vaart te minderen of hem te ontwijken.

“Wat een glibber,” griezelde Nicole.

Na een verder ongestoorde fietstocht lieten ze het bos- en duingebied achter zich en ging de kronkelweg over in de grote boulevard langs het strand. De dichtstbijzijnde telefooncel stond pal tegenover het elegante Boulevard Hotel. Vanwege de kermis was het overal druk, maar gelukkig was de telefooncel leeg.

Een voor een persten ze zich naar binnen. Bloedheet was het in de benauwde cel, want de zon stond er recht boven.

Zorgvuldig legde Lucy een papiertje met een nummer voor zich neer.

“Zet 'm op,” moedigde Carrie haar aan.

Lucy schraapte zenuwachtig haar keel, nam de hoorn van de haak, wikkelde er een zakdoek omheen en toetste het nummer in.

Het werd doodstil in de telefooncel. De meisjes hoorden de telefoon overgaan en wachtten tot hij werd opgenomen.

“De Vries Brandbeveiliging,” meldde een zware mannenstem.

Lucy zette zich schrap. “U spreekt met mevrouw Rozebottel,” imiteerde ze de luide, donkere stem van haar moeder.

“Dag, mevrouw Rozebottel,” zei de man en Nicole stak goedkeurend haar duim omhoog. “Wat kan ik voor u doen?”

“Ik heb een vraagje,” brulde Lucy met de stem van ma Rozebottel.

“U heeft laatst een sprinklerinstallatie bij ons geïnstalleerd en nu wilde ik weten of dat ding bij brand in het hele hotel afgaat.”

“Nee hoor,” antwoordde de man geruststellend. “Het werkt per ruimte. Stel, er ontstaat brand in de keuken. Dan werkt de blusinstallatie automatisch alleen in de keuken. De rest van het hotel blijft droog. Het zou me anders een mooie boel wezen.”

Sterker nog, dacht Lucy, het zou een ware ramp zijn.

“Aha,” riep ze verheugd met de stem van Lucy. Snel schakelde ze weer over op de imitatie van haar moeder. “Da's fijn om te horen. Bedankt voor de informatie.”

“Graag gedaan, mevrouw Rozebottel.”

Met een klik werd de verbinding verbroken. In de benauwde telefooncel begon het drietal te juichen en te springen, voor zover de krappe ruimte dat toeliet.

Het was niet de eerste keer dat Lucy haar moeder nadeed. Ze had al eens als ma Rozebottel haar school opgebeld om te zeggen dat Lucy ziek was. Uiteraard was Dolly die dag niet thuis geweest. Wonder boven wonder had niemand er iets van gemerkt.

“Te gek, Luus, je was geweldig,” jubelde Carrie.

“Ja hè,” glunderde Lucy onbescheiden en opgelucht dat de man er zo gemakkelijk was ingetrapt. “O jongens, dit gaat lukken.”

“Blijf er één probleem over,” zette Nicole een domper op de

vreugde. “Muis is de enige zonder hoogtevrees. Maar hoe krijgen we haar zover?”

“Kunnen we het daar buiten over hebben?” smeekte Carrie. “Ik stik hier bijna.”

Een paar minuten later zaten ze weer op de fiets. Ze hadden nu tegenwind en moesten behoorlijk trappen.

“Muis doet het nooit,” zei Nicole somber. “Zeker niet als ze snapt wat de bedoeling is.”

“Dat ga ik haar ook niet aan haar neus hangen,” merkte Lucy nuchter op.

“Maar ook als ze van niets weet,” ging Nicole verder, “dan doet ze het niet, omdat wij het vragen.”

Maar Lucy glimlachte geheimzinnig. Ze had nog een ijzer in het vuur. Triomfantelijk stak ze haar hand in de binnenzak van haar jack en haalde er de oorringen van Muis uit. “Muis doet het wel,” zei ze beslist. “Als ze deze tenminste terug wil hebben.”

“Hoe kom je daaraan?” wilde Carrie weten. “Geruild voor de handtekening van Hannelore Ross.”

Nicole begon luidkeels te lachen. “Wat ben jij een kreng!” riep ze bewonderend uit.

“Ik ga een standbeeld voor je oprichten,” nam Carrie zich opgetogen voor. “Ai, daar heb je die lui van de pers weer. Vooruit, trappen! De eerste die voor mijn wiel springt, gaat omver.”

Muis zat op haar kamer geconcentreerd haar nagels te lakken. Haar eigen nagels wel te verstaan, want voor kunstnagels had ze nu geen geld.

Lucy klopte netjes aan en stapte naar binnen, met Carrie en Nicole in haar kielzog.

Muis was nog altijd in een miserabel humeur. “Wat moeten jullie hier?” bromde ze nukkig.

“We willen dat jij een raam voor ons zeemt,” antwoordde Lucy, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat zij Muis klusjes opgaf.

Muis keek alsof ze het in Keulen hoorde donderen. “Doe het zelf!” beet ze Lucy toe.

“Het is te hoog,” zei Lucy. “Geen van ons drieën durft dat.”

Dat was in ieder geval waar. Het was ook de enige reden waarom ze Muis nu benaderden.

“Da's dan jammer,” vond Muis schouderophalend. “Ik heb er geen zin in. Waarom zou ik?”

“Hierom,” zei Lucy en ze haalde opnieuw de oorringen tevoorschijn. “Als jij het raam helemaal rechts op de eerste verdieping lapt, en nog een kleinigheidje voor ons doet, krijg je je oorringen terug.”

Muis keek verlangend naar de oorringen. Daarna richtten haar ogen zich wantrouwend op Lucy. “Wat voor kleinigheidje?” vroeg ze achterdochtig.

“Je moet een doosje naar binnen gooien,” vertelde Lucy. “Het raam staat altijd open, dus dat is simpel. En wat er in het doosje zit, is niet belangrijk,” was ze Muis voor. “Er kan heus niks gebeuren.”

Dat hoopte ze tenminste. Of er al dan niet iets gebeurde, hing helemaal af van J.J. En van J.J.'s scheikundige kunsten kon je nooit honderd procent zeker zijn.

“Ik doe het niet.” Muis schudde haar hoofd en ze vouwde haar armen vastberaden voor haar borst.

Carrie en Nicole keken elkaar bezorgd aan.

Lucy glimlachte en zwaaide de oorringen voor het gezicht van Muis heen en weer. “Kijk eens wat een mooie ringen. Die kunnen weer helemaal van jou zijn.”

Muis gaf geen krimp. Ze liet zich niet als een mak paard voor Lucy's karretje spannen.

“Ik vind ze zelf helemaal niet zo leuk,” vervolgde Lucy met grote, onschuldige ogen. “Ik denk dat ik ze maar aan Nicole geef.” Direct stak ze haar hand uit en deed alsof ze de oorringen aan haar vriendin wilde geven.

“Geef hier!” gilte Muis en ze griste de sieraden uit Lucy's hand. Lucy glimlachte fijntjes. “Ga maar vast een ladder halen,” beval ze onbewogen.

HOOFDSTUK 15

J.J. was net klaar toen de meisjes zijn kelder in kwamen stommelen. Nicole bekeek het rookbommetje dat hij had gemaakt, kritisch. “Is het niet een beetje klein?” informeerde ze.

Of het ding ook zou werken, vroeg ze niet. Daar had het drietal in dit geval wel vertrouwen in. J.J.'s proeven verliepen zelden zoals hij had bedoeld. De meeste gingen letterlijk in rook op en rook was precies wat de meisjes nodig hadden. Rook om de sprinklerinstallatie van de afgesloten kamer in werking te stellen en het brandalarm af te laten gaan. En in geval van brand zou de deur wel open moeten.

Hun plan kon niet falen. Baardmans en de Spriet gingen door de mand vallen. Na de eerste paniek zou duidelijk worden dat er niets aan de hand was en dan zou een stroom van nieuwsgierigen zich in de kamer verdringen. Want dan kon iedereen zien waar die peperdure crèmes van waren gemaakt.

Lucy telde op haar vingers af of alle onderdelen van het plan in orde waren. Had ze niets vergeten? Ze wist nu zeker dat de sprinkler maar in één kamer afging. Ze had Muis om het bommetje in een doosje naar binnen te gooien, ook al wist Muis zelf natuurlijk niet dat het om een rookbommetje ging. Het ramen zemen was uiteraard een

afleidingsmanoeuvre, zodat niemand in de gaten kreeg wat Muis werkelijk deed en lont zou ruiken. Het raam was overigens een meevaller. In tegenstelling tot de deur stond het venster altijd open. En waarom ook niet? Het was te hoog om naar binnen te kijken en je had echt een flinke ladder nodig om in de kamer te klimmen. Tot slot, telde Lucy, had ze het rookbommetje zelf.

Nu kwam het moeilijkste en het belangrijkste: timing. Allereerst moest ma Rozebottel een flink eind uit de buurt zijn als Muis het raam ging doen. Dolly was namelijk de enige die dat vreemd zou vinden en roet in het eten kon gooien.

Maar als het bommetje ontplofte, moest ma Rozebottel er juist wel weer zijn. Stel je voor dat er paniek uitbrak, dacht Lucy. Of dat Sophie Mertens en dokter Zorgvliet weigerden de kamer open te maken. Als Lucy's moeder er was, zou hen dat niet lukken.

Natuurlijk moesten de Spriet, Baardmans en de kuurgasten in of bij het hotel zijn als het bommetje ontplofte. Zonder de Spriet of de dokter was er geen sleutel. Zonder de gasten kwam er geen ontmaskering. Alles draaide dus om het juiste moment. Ontplofte het bommetje te vroeg of te laat, dan liep alles mis. En dat zou vreselijk zijn. Misschien was dit wel de enige kans die ze hadden om Baardmans en de Spriet het hotel uit te krijgen.

J.J., die Lucy's gefronste wenkbrauwen zag, begreep het verkeerd. “Het bommetje werkt heus wel,” begon hij gepikeerd.

“O, daar twijfel ik niet aan,” reageerde Lucy. “Maar ontploft hij ook op tijd?”

J.J. keek op zijn horloge. “Hij ontploft precies over een uur en tweeëndertig minuten.” J.J. begon een heel verhaal over twee stoffen die rook veroorzaakten als ze zich met elkaar mengden. Hij legde uit dat hij precies had berekend hoe lang het ene goedje erover deed om zich door het omhulsel heen te vreten, zodat het bij de andere stof belandde.

“Ja, ja,” onderbrak Lucy hem ongeduldig. Ze hoopte dat hij gelijk had.

“Moeten we niet eens opschieten?” drong Carrie aan. “Je moeder kan ieder ogenblik terugkomen.”

Lucy schrok op. “O ja.”

J.J. stopte het bommetje in een doosje waar bloembollen in gezeten hadden en overhandigde het plechtig aan Lucy.

Drie tellen later stonden ze buiten, waar Muis al een ladder tegen de gevel had gezet.

Lucy stak haar het doosje toe. “Gewoon naar binnen gooien.”

“Bloembollen?” las Muis verbaasd. “Is dat alles? Waarom moet ik bloembollen naar binnen gooien?”

Lucy stond zich te verbijten. Muis had overduidelijk helemaal geen haast en de tijd begon te dringen. Haar moeder was bij mevrouw Faber op de koffie en ze kon ieder ogenblik terugkomen.

“Dat doet er niet toe. Schiet op!” beval Lucy dan ook. “Ma mag je niet bezig zien.”

“O nee?” reageerde Muis verbaasd. Ze had voetstoots aangenomen dat de opdracht om het raam te zemen van haar moeder kwam. Ze fronste haar voorhoofd. Wat had Lucy nu weer voor idioots verzonnen? Het was dat ze zo haar oorringen terugkreeg, maar anders zou ze het nooit doen.

Lucy tuurde gespannen het bos in.

Nicole kreeg ook last van zenuwen en wipte onrustig van het ene been op het andere.

Muis rolde tergend langzaam haar mouwen op.

“Schiet op!” riepen de meisjes ongeduldig in koor. “Misschien is het een goed idee als wij boven op de uitkijk gaan staan,” stelde Carrie voor.

Lucy knikte instemmend, waarna ze zich naar binnen haastten.

Muis keek hen nijdig na. Dat ze zich voor Lucy's karretje liet spannen was één ding, maar ze was niet van plan zich door dat stel te laten opjagen. Als het snel moest, deden ze het maar zelf. Kalm legde ze het doosje op de grond, pakte een emmer met water en een trekker en klom rustig naar boven.

Terwijl ze op haar dooie gemak aan het karweitje begon, stonden de meisjes op de bovenste verdieping voor het raam. Lucy hield Mikes vogelkijker voor haar ogen en tuurde in de verte. Met de kijker kon

je kilometers ver zien. Ze zag duidelijk de fotografen aan de rand van de tuin en de weg die zich kilometer na kilometer door het bos kronkelde.

“Is je moeder met de auto of met de fiets?” wilde Nicole weten.

“Met de auto,” dacht Lucy.

Klazien, het appelgroene bestelbusje dat voor de grap die naam had gekregen, stond niet op z'n plaats.

“Is Muis al klaar?” wilde Lucy nerveus weten.

Carrie boog zich uit het raam. “Ze is nog bezig.”

“O, waarom schiet ze niet op,” piepte Nicole benauwd. “Ze doet expres zo langzaam. Zie je al wat?”

“Nee,” antwoordde Lucy. “Tenminste... ja, daar in de verte. Het is Klazien! M'n moeder komt eraan.”

Direkt boog Lucy zich uit het raam en schreeuwde opgewonden naar Muis.

Die hield een hand achter haar oor alsof ze Lucy niet verstond en haalde haar schouders op. Doodgemoedereerd hanteerde ze de trekker. Lucy kon doodvallen met haar gecommandeer. Moest ze soms een snelheidsrecord breken? Langzaam pakte Muis de zeem. Lucy dacht dat ze erin bleef! De appelgroene bestelbus kwam in razend tempo naderbij. “Ze is halverwege,” hijgde Lucy zenuwachtig.

“Muis klimt naar beneden,” zag Carrie hoopvol. “O, nee toch!” Ze

griste de kijker uit Lucy's handen en richtte hem op Muis. “Het doosje,” bracht ze uit. “Ze heeft het doosje nog niet naar binnen gegoooid.”

Stijf van schrik keken de meisjes elkaar aan. Lucy kon zichzelf wel slaan dat ze op Muis had vertrouwd. Haar hart klopte als een bezetene. Ontzet zag ze hoe Dolly de laatste bocht nam.

“Zo,” zei Muis een verdieping lager tevreden tegen zichzelf. “Klaar!” Opeens zag ze het doosje op de grond liggen. O ja, dat stomme doosje. Nou ja, ze kon het net zo goed even naar binnen gooien, anders zou Lucy daarover blijven zeuren. Wat er precies met het doosje aan de hand was, wist Muis niet. En het interesseerde haar maar matig. Het zou wel weer een of andere flauwe grap van Lucy zijn. Opnieuw klom Muis naar boven, nog steeds op haar dooie gemak.

“Ze redt het niet!” siste Lucy, haar ogen strak op de naderende Dolly gericht. “Ma is nu op het rechte stuk. Ze kan Muis al bijna zien. Ze... hé, wat gebeurt er?”

Dolly minderde vaart omdat er een paar fotografen op de weg gesprongen waren. Direkt volgden anderen hun voorbeeld. Ze bestookten Dolly met vragen die ze niet wenste te beantwoorden.

“Ga uit de weg!” bulderde ma Rozebottel bars en ze gaf gas.

Voor het hotel was Muis op weg naar beneden. Vanaf de bovenste verdieping volgden de drie meisjes alles in ademloze spanning. Nog

zes treden, nog vijf, nog vier... Daar kwam ma Rozebottel.

Muis pakte de ladder.

Dolly minderde vaart voor de oprijlaan.

Nicole kneep angstig haar handen tot vuisten. Lucy hield haar adem in.

Op het moment dat Dolly naar het hotel toe reed, verdwenen Muis en de ladder juist om de hoek.

Even was er nog de spanning of ma Rozebottel misschien toch nog iets gezien had. Maar ze stapte heel kalm uit en hees twee tassen met boodschappen van de passagiersstoel.

Lucy, Carrie en Nicole zuchtten van opluchting.

“Mijn arme hart,” hijgde Nicole.

“Nooit gedacht dat ze het zou halen,” meende Carrie ongelovig.

“Dat was op het nippertje.” Lucy wiste het zweet van haar voorhoofd en voelde zich als een ter dood veroordeelde die zojuist aan het schavot is ontsnapt.

“Zeg dat wel!” zei Carrie en een ondeugende glimlach verscheen op haar gezicht. “Tijd voor fase twee?”

“Tijd voor fase twee,” beaamde Lucy ernstig.

HOOFDSTUK 16

Vanuit hun hoge standplaats zagen de meisjes hoe de kuurgasten, met Sophie Mertens voorop en dokter Zorgvliet als hekkesluiter, terugkwamen van hun dagelijkse boswandeling. Voor de deur stapte juist de postbode uit zijn auto. Hij overhandigde een stapeltje brieven aan ma Rozebottel.

Hannelore Ross kwam ook naar buiten. De postbode trok direkt zijn jasje recht en overhandigde haar een grote, kartonnen envelop. De dokter kreeg op dat moment weer een aanval van hooikoorts en tetterde luid in de zakdoek.

Hannelore leek het niet op te merken. Iets in de envelop hield haar aandacht gevangen.

Mike kwam op zijn fiets aanrijden. In zijn hand had hij een gesloten envelop met foto's. Het rolletje had hij net bij de één-uur-service laten ontwikkelen. Mike hoopte maar dat er een goede foto van Hannelore bij zat. Hij had de envelop nog niet durven openen.

Muis was intussen terug op haar kamer. Ze had niets gemerkt van de zenuwachtige spanning boven haar hoofd. Ze had ook geen vermoeden wat er ging gebeuren. Nu oefende ze filmkussen voor de spiegel, wat tamelijk lastig is als je het in je eentje moet doen. Achter in de schuur rolde pa Rozebottel een tikje onhandig de

elektrische grasmaaier naar buiten. Hij brak bijna zijn nek over Dora, die het liefst in deuropeningen lag.

Lucy keek op haar horloge. “Het kan nu ieder moment gebeuren.” Carrie duimde. Het móest goed gaan. Een beter moment als dit was nauwelijks denkbaar. Iedereen was in de buurt.

“Als J.J. de boel weer heeft verpest, draai ik z'n nek om,” mompelde Lucy onheilspellend.

“Wat is er met mij?” J.J. verscheen onverwachts achter hen.

“Jasses, ik schrik me een ongeluk,” zei Carrie.

“Moet hij nu niet ontploffen?” beet Lucy J.J. toe.

“Als het goed is, wel,” klonk het laconiek.

“Als het goed is?” schoot Lucy uit.

“Hé, er gebeurt wat,” siste Nicole, die de wacht hield bij het raam, opeens.

Ze dromden allemaal samen bij de vensterbank. Een verdieping lager dreef een vluchtig slietje rook uit het raam.

“Hij doet het,” glimlachte J.J. tevreden.

“Is dat alles?” gilde Lucy. “Je hebt ons een rookbom beloofd. Zo'n zielig slietje is echt niet genoeg.” Op dat moment maakte ze een luchtsprong van schrik.

Met een oorverdovend gerinkel ging het brandalarm af. Een verdieping lager walmde nu een dikke kolom rook uit de gesloten kamer.

Razendsnel vlogen de meisjes een etage naar beneden, waar emmers en dweilen klaarstonden, zodat het leek alsof ze net de laatste kamer hadden geboend.

Helemaal beneden reageerde ma Rozebottel ook geschrokken.

“Goeie genade,” riep ze uit en ze keek omhoog. Aan de rook was duidelijk te zien waar 'het brandje' was uitgebroken. Snel en beheerst nam Dolly de leiding. Ze sneed Sophie Mertens de pas af.

“Dat is jullie kamer. Geef me de sleutel,” commandeerde ze.

“Nou, ik weet niet of ik wel...” aarzelde de Spriet.

“Nee, nee, dat kan nooit bij ons zijn,” wierp dokter Zorgvliet tegen. Dat was natuurlijk een domme opmerking, omdat slechts één kamer een grijze rookkolom uitbraakte.

Tegen een vastberaden Dolly was echter niemand opgewassen. “Geef meteen die sleutel of ik trap de deur in,” briepte ze en daar was ze ook toe in staat.

Onwillig pakte Sophie Mertens de sleutel die direkt uit haar hand werd gerukt.

Dolly stormde naar boven, terwijl ze onderweg een extra brandblusser van de muur rukte.

“Er kan niets gebeuren,” riep ze over haar schouder naar de zenuwachtige kuurgasten. “Overal hangen schuimblussers en die kunnen alles aan.”

Een paar nieuwsgierigen renden achter haar aan de trap op. Het

alarm rinkelde niet meer en dat beschouwde men als een teken dat de brand geblust was.

Hijgend arriveerde Dolly op de eerste verdieping, waar de drie meisjes hevige schrik simuleerden. “Blijf achter mij,” drukte ze het drietal op het hart.

Vastberaden opende ma Rozebottel de kamer, met de brandblusser in de aanslag. Haar ogen zochten de ruimte af, op zoek naar vlammen. Maar binnen bleek er niets te blussen. Het interieur van de kamer was doorweekt. Daarboven hing een grijze mist die verschrikkelijk stonk, maar in snel tempo het raam uit dreef.

Dolly slaakte een zucht van verlichting. “Niets aan de hand. Het brandje is al geblust!” riep ze naar het groepje mensen boven aan de trap.

Sophie en de dokter, die ook naar boven waren gevlogen en nu links van Dolly stonden, wisselden een blik van opluchting. Maar dat was te voorbarig. Ze hadden buiten Lucy, Carrie en Nicole gerekend. Die wrongen zich direkt naar binnen en begonnen als bezetenen alles in de kamer af te nemen.

“Wij maken het wel schoon, hoor mam,” riep Lucy.

Achter Dolly verschenen nog meer kuurgasten. Mike was er ook bij, met het mapje foto's nog steeds stevig in zijn hand geklemd. En Muis, die direkt begreep waarvoor ze was gebruikt. Alleen pa Rozebottel ontbrak, maar hij bevond zich dan ook achter het huis

en hoorde alleen het luide geratel van de grasmaaier.

Dokter Zorgvliet probeerde te protesteren tegen zoveel schoonmaakijver, maar niemand hoorde hem, omdat iedereen nu door elkaar praatte.

De gasten vroegen zich af hoe het brandje was ontstaan. Dat wilde ma Rozebottel ook graag weten, maar ze kreeg geen kans dat uit te zoeken, want ze werd gebombardeerd met vragen. Van wie was de kamer? Was er iemand gewond? Was het hotel veilig genoeg?

Dolly probeerde zo goed en zo kwaad als het ging antwoord te geven. Nee, er was niemand gewond. Er sliep hier niemand. Het was een werkkamer waar de cosmetica van het kuuroord gemaakt werd. Iedereen kon gerust zijn. Geen reden voor paniek.

Dat kalmeerde de omstanders. Nieuwsgierig verdrongen ze zich voor de deuropening.

Ondertussen was het voor de meisjes een fluitje van een cent om de verschillende voorwerpen zo neer te zetten dat ze voor iedereen zichtbaar waren. Flessen bronwater regelrecht uit de supermarkt, dozen gedroogde kamille en potten vaseline stonden naast de lege, roze potjes.

De voorste rij toeschouwers vertoonde al blijken van verrassing. De dikke dame die de meisjes 's nachts in de keuken betrappt hadden, liet het eerst van zich horen. "Dat laboratorium stelt niets voor," verkondigde ze met schelle stem.

“Mijn man gebruikt vaseline om z'n fiets tegen de regen te beschermen,” viel een andere dame haar bij. “Zit dat spul ook in uw crèmes?”

Verschillende boze gezichten keerden zich in de richting van Sophie en de dokter.

Lucy glimlachte triomfantelijk. Het liep gesmeerd. Haar voet stootte tegen een doosje en snel liet ze het bezwarende bewijsstuk onopvallend in een emmer verdwijnen. Vlug keek ze of haar moeder het had gezien, maar Dolly had haar handen vol aan de gasten.

“Hé,” zei Nicole onschuldig. “Dat is kamille. Als je daar thee van trekt, is het ook lekker in bad. Het is kalmerend, zegt mijn moeder. Zij koopt het weleens. Zes vijfennegentig bij de drogist.”

Nicoles woorden hadden het gewenste effect.

“Wat?!” riep een van de kuurgasten. “Het is je reinste bedriegerij. Ik wil mijn geld terug!”

“Afzetters!” gilte iemand anders.

De dokter en Sophie werden behoorlijk in het nauw gedreven. Ze wisten niet hoe ze zich moesten verdedigen tegen zo'n massale aanval van gerechtvaardigde verontwaardiging. Steeds meer woedende gasten dromden om hen heen.

Dolly stond er wat onthutst bij. Haar blik gleed naar de meisjes in de kamer, die het prompt nog drukker kregen met schoonmaken en afdrogen. Vooral Carrie voelde het koude zweet op haar rug

prikken. Zij had inmiddels een grenzeloos vertrouwen in het vermogen van ma Rozebottel om gedachten te lezen.

Dolly rook inderdaad lont, maar ze kon nergens bewijs ontdekken dat het onschuldig ogende drietal ook werkelijk de hand had gehad in het geheimzinnige brandje dat onverklaarbaar snel gedoofd was. Op de gang kregen Sophie en de dokter het danig benauwd. Hun verstikte kreten om hulp kwamen boven het geschreeuw van de kuurgasten uit.

Dolly besloot het tweetal te ontzetten. Ze duwde iedereen plompverloren opzij, posteerde zich vastberaden voor de Spriet en Baardmans en maande haar gasten tot kalmte.

Over de hoofden heen zag ze Hannelore Ross tegen de muur leunen. Iets in de houding van de aktrice gaf Dolly opeens het gevoel dat er nog meer narijheid op komst was. Opnieuw zat ze er niet ver naast. Hannelore maakte dankbaar gebruik van de ingevallen stilte. “Mijn beste dokter Zorgvliet,” zei ze. “Ik dacht al dat wij elkaar eerder hadden ontmoet. En nu weet ik het zeker.”

De dokter simuleerde opnieuw een hooikoortsaanval.

Er gleed een glimlach over Hannelores gezicht. “Dat is niet nodig, hoor,” zei ze. “U hoeft voor mij uw gezicht niet te verbergen. Ik heb hier een foto waar u prachtig op staat. Een goede vriend van mij heeft hem vanmorgen naar het postkantoor gefaxt.”

De aktrice hield een groepsfoto omhoog zodat iedereen hem goed

kon zien. “Kijk eens, alle acteurs uit 'Kliniek De Lage Vlake'. Ik heb zelf ook nog een bescheiden rolletje in die tv-serie gespeeld, maar onze dokter hier was de ster van de show. Niemand kon zo goed een arts vertolken als hij.”

Er ging een verbaasd gemompel op.

Lucy liet verbijsterd een dweil uit haar handen vallen en Nicoles ogen werden groot van verrassing.

Voor de dokter en Sophie Mertens, die al hadden vermoed wat er ging komen, was de verrassing niet zo groot. Zij stonden niet als aan de grond genageld, maar reageerden uiterst snel. Ze gingen er als een haas vandoor. Nog voordat de rest van de verbazing was bekomen, spurten ze weg. Ze waren veilig in hun eigen kamers met de deur op slot, voordat het geloei losbarstte.

Dolly deed geen pogingen meer haar gasten tot kalmte te manen. Beide onthullingen waren rampzalig voor het kuuroord en daarmee ook voor haar. Het was zo ideaal geweest, dacht ze spijtig. Een kuuroord dat altijd voor een vol hotel zorgde. Nooit meer de eindjes aan elkaar hoeven knopen en je afvragen of je de lekkende dakgoten wel kon laten repareren. Nu stortte alles als een kaartenhuis in elkaar.

Teleurgesteld liet ze haar schouders naar beneden zakken. Dolly zuchtte maar eens, lang en diep. Daarna schudde ze berustend haar hoofd en vermande zich op haar eigen, karakteristieke manier. Er

kwam wel weer iets anders, besloot ze. Geen reden om in zak en as te zitten. Ze kon het beste naar beneden gaan. Waarschijnlijk wilden er wat mensen vertrekken. En dan drukte ze het nog zachtjes uit. In de bijna verlaten gang keken Hannelore en de meisjes elkaar even later aan.

Hannelore haalde haar schouders op alsof ze zich wilde verontschuldigen. “Misschien had ik het niet moeten doen,” peinsde de aktrice. “Maar ik was een beetje nieuwsgierig. Ik heb een bevriende impresario opgebeld. Iemand die de belangen behartigt van een heleboel artiesten. Hij stuurde me deze foto.”

Carrie was nog een beetje in de war. “Is dokter Zorgvliet dan helemaal geen echte arts?” vroeg ze.

“Welnee joh,” lachte Nicole. “Hij is een acteur.”

“Eentje die het leuk vindt om voor dokter te spelen,” vulde Lucy aan.

Hannelore fronste. “Ik heb er zo'n hekel aan als mensen zich anders voordoen dan ze zijn. Laten ze het akteren maar voor de camera bewaren. Al was het wel een beetje gemeen van mij om hem ten overstaan van iedereen te ontmaskeren. Wat vinden jullie?”

Lucy, Carrie en Nicole keken elkaar aan. Op hun gezichten stond duidelijk te lezen dat zij er geen nacht wakker van zouden liggen. Lucy zei hardop wat de andere twee dachten. “Het was fantastisch!” riep ze uit de grond van haar hart. “U was helemaal te gek!”

HOOFDSTUK 2

Het dorp was een typische kustplaats, omgeven door duinen en bossen. 's Zomers was het er druk en vol met badgasten. Dan verdubbelde het inwonertal.

's Winters was het een slaperig plaatsje, waar iedereen elkaar kende en waar nieuwkomers achterdochtig werden bekeken.

Nu, in de nazomer, was de uittocht al begonnen. Dagjesmensen kwamen er nog wel, maar de meeste hotelgasten keerden zo langzamerhand huiswaarts.

Dat lag niet aan het weer, want het was nog behoorlijk warm voor de tijd van het jaar. Het kwam doordat de vakanties eindigden. Nog een paar weken, dan was het seizoen voorbij. De nazomerkermis met de grote vrijmarkt vormde het slot van de zomervakantie.

Carrie en Nicole deden vakantiewerk in hotel Rozebottel, totdat ze weer naar school moesten. Omdat het hotel zo afgelegen lag, logeerden ze zolang bij Lucy thuis.

Het oude landhuis dat de Rozebottels van tante Emma Onderwater hadden geërfd, bood de gebruikelijke verwaarloosde aanblik toen de meisjes aan kwamen fietsen. Ooit was het een deftig gebouw geweest, maar nu sloeg het verval toe. Het hotel was net een statige oude dame, krom van de reumatiek. Het miste overduidelijk alle

luxue van de sjeke hotels langs de boulevard.

Voor de deur werd een vrachtwagen uitgeladen. Twee mensen volgden de verrichtingen van de verhuizers. Een graatmagere vrouw in een elegant pakje en een rijzige heer met een keurig, grijs ringbaardje.

“Dat zullen die lui van het kuuroord zijn,” fluisterde Lucy. Nieuwsgierig kwamen de meisjes dichterbij.

Dolly Rozebottel, Lucy's moeder, kwam net naar buiten. “Lopen jullie niet in de weg?” zei ze tegen haar dochter.

“Nee hoor,” antwoordde Lucy braaf. “We kijken alleen maar.” Lucy had altijd snel haar oordeel klaar. De magere troela met het elegante pakje had wel iets weg van een aangeklede spijker, zag ze meteen. Er logeerden altijd massa's van dat soort magere spieten in het grote Boulevard Hotel. Ze waren allemaal hetzelfde, vond Lucy. Nepnagels, nepwimpers, nepkrullen, neptanden en dikke lagen make-up.

“Is alles goed overgekomen?” informeerde Dolly.

“Zo te zien wel,” zei de Spriet in het elegante pakje. Ze plooidde haar lippen tot een innemende glimlach. “De meeste schroeven zullen wel losgetrild zijn door het transport, maar dat is een kwestie van opnieuw aandraaien.”

“Mooi zo,” antwoordde Dolly. “De lift staat beneden. Kan ik verder nog iets voor u doen?”

“Helemaal niets,” verzekerde Baardmans charmant. “Uw welkom is hartverwarmend. Wij zullen ons hier zeker thuis voelen.”

Mmm, oordeelde Lucy, Baardmans legde het er wel heel dik op. Dolly glunderde echter van oor tot oor. Rond Lucy's mond verscheen een medelijdend lachje. Die moeder van haar was ook gemakkelijk te lijmen. Baardmans, besloot ze, viel in de categorie Slijmjurken.

Het uitladen was spannend om te zien. Uit de vrachtwagen kwamen allemaal vreemd ogende toestellen en banken.

“Wat zijn dat voor spullen?” vroeg Nicole zich hardop af.

Jan-Jaap, Lucy's jongere broer die voor het gemak altijd J.J. werd genoemd, kwam juist aanslenteren. Hij wist natuurlijk het antwoord. Hij was niet voor niets de wijsneus van de familie.

“Dat zijn dingen om mee af te slanken,” meldde hij. “Er zijn trildingen en trekdingen en stoomdingen.”

Lucy's wenkbrauwen schoten omhoog. Haar ogen glansden. “Dat moet ik zien!” riep ze meteen. “Waar brengen ze die apparaten naartoe?”

“Naar de bibliotheek,” antwoordde J.J.

In volle vaart vlogen de meisjes de trappen op, met J.J. op hun hielen.

In de bibliotheek waren alleen de vaste boekenkasten blijven staan. De grote piano, de oude sofa's en de bijzettafeltjes hadden

plaatsgemaakt voor vreemdsoortige toestellen, zoals ze ook in de vrachtwagen hadden zien staan.

Nieuwsgierig keek het viertal om zich heen.

“Laten we eens wat proberen,” stelde Lucy voor. “Kun je lachen.”

Carrie was er direkt voor te vinden. Nicole giechelde ook opgewonden, maar ze keek toch even schichtig over haar schouder. J.J., altijd geïnteresseerd in het uitproberen van nieuwe dingen, had zich al belangstellend over het eerste apparaat gebogen.

“Deze lijkt me wel leuk,” zei hij.

“Wacht even,” riep Lucy. “Ik wil erop. Het lijkt wel een soort kussen. Ik denk dat je erop moet zitten.” Ze voegde de daad bij het woord en sprong enthousiast op het toestel. “Oké, zet maar aan!” J.J. drukte op de knop. Het apparaat begon te schokken en te schudden.

“Hola!” schrok Lucy. Ze greep zich snel aan het kussen vast.

“Ha!” lachte Carrie. “Het lijkt wel zo'n rodeostier.”

“Joehoe!” gilde Lucy. “Dit is leuk, joh! Dit is... Hé, hij gaat steeds harder.”

Het toestel begon inderdaad steeds sneller te bokken en te trillen, en Lucy trilde net zo hard mee. Haar tanden klapperden, haar haren wapperden en haar wangen trilden. Carrie en Nicole lagen huilend van het lachen op de grond.

“Je lijkt wel een drilpudding,” gierde Nicole.

“Ja,” proestte Carrie, “het is net alsof ze op een drillboor zit. Trilt je vet er al af?”

Maar Lucy lachte niet meer. Haar ogen werden langzaam groot van schrik, want ze voelde dat het mis begon te gaan.

“Hooo! Help!” schreeuwde ze. “Zet dat ding af. O, mijn billen doen zeer. Ik hou het niet meer.”

J.J., die ook niet meer bijkwam van het lachen, drukte opnieuw op de knop. Er gebeurde niets.

“Schiet op!” gilde Lucy. “Ik val! Hellup!”

“Dat ding blijft doorgaan,” stamelde J.J. verbouwereerd. Hij probeerde het nog een keer. Maar hoe verbeterde hij ook op de knop drukte, het hielp niets. Het leek zelfs alsof het kreng nog sneller ging. Het begon bovendien vreemde geluiden te maken. Een soort gieren, het schuren van metaal over metaal. En het rook ook een beetje branderig, alsof het toestel oververhit raakte.

Vaag herinnerde Lucy zich een opmerking over losgetrilde schroeven, maar het getril klutste haar hersenen zo door elkaar dat ze niet eens meer gewoon kon denken. Ze raakte in paniek en krijste de longen uit haar lijf. Door het hevige schudden werd ze bovendien zo duizelig als wat. J.J., Carrie en Nicole waren nu dansende vlekken. Lucy voelde zich misselijk worden. Haar handen die krampachtig het kussen omklemden, verloren hun houvast en gleden langzaam weg.

“Trek de stekker eruit!” gilde Nicole boven het lawaai uit. Carrie deed een uitval en rukte de stekker uit het stopcontact. 'Plof!' klonk het. Door het plotselinge wegvallen van de elektriciteit kwam het kussen los van het onderstel. Lucy werd met kussen en al gelanceerd. “Aaaaah!” schreeuwde ze angstig, terwijl ze dwars door de bibliotheek vloog als een fakir op een vliegend tapijt. Lucy en het kussen zeilden de gang in en landden met een bons halverwege. Pal voor de voeten van de vrouw met het elegante pakje.

HOOFDSTUK 3

Terwijl Lucy het record neerstorten zonder parachute verbeterde, stond ma Rozebottel op de bovenverdieping. Ze wierp een laatste blik op de gloednieuwe sprinklerinstallatie. Iedere kamer had nu zo'n bol aan het plafond waar water uitkwam in geval van brand. Dolly bedacht met een zucht van opluchting dat het hotel nu eindelijk aan alle veiligheidsvoorschriften voldeed. Dat was een geruststellende gedachte, want de pyromaan die een tijdje terug langs de kust had rondgewaard, had voor heel wat paniek gezorgd. Eén probleem was dus de wereld uit.

Ma Rozebottel rechte haar schouders om het volgende probleem het hoofd te bieden. Het nieuwe menu. Ze had Coba er al herhaaldelijk op gewezen, maar de kokkin deed nog steeds of haar neus bloedde. Vandaag moest ze er dan toch aan geloven. Straks kwamen de eerste kuurgasten en ging het halve hotel op dieet. Dat betekende: weg met de appeltaarten en de vette jus, weg met de zoete toetjes en het spek. Mager en gezond eten, daar draaide voortaan alles om. Of Coba dat leuk vond of niet.

Dolly daalde af naar de grote, gezellige keuken.

In de centrale hal kwam ze Baardmans opnieuw tegen.

“Dag mevrouw Rozebottel,” begroette hij haar zwierig. “Ik zocht u al. Ik wilde juist naar de keuken gaan om het weekmenu te bespreken.”

“Uitstekend, dokter,” antwoordde Dolly charmant. Ze trok vlug haar rok recht. “Ik loop wel even met u mee.”

Toen ze de keuken binnenkwamen, wilde Coba juist drie rozijnencakes aansnijden, die ze een uurtje daarvoor had gebakken. Baardmans trok geschokt een wenkbrauw op.

Dolly knarsetandde van ergernis.

Coba deed alsof ze van de prins geen kwaad wist. “Ik denk dat de nieuwe gasten wel een lekker plakje cake lusten,” zei ze opgewekt.

“Dat lijkt me geen goed idee,” meende de dokter verbeten.

“Vries die cake maar in,” beval Dolly.

Een kleine machtsstrijd ontspon zich toen Dolly en Coba elkaar in de ogen keken. Dolly won, zoals altijd. Coba wendde zich stuurs af en begon de cakes verwoed in te pakken.

“Onze keuken,” zei Dolly tegen de dokter, met haar blik strak op Coba's rug gericht, “staat geheel tot uw beschikking. Ik weet zeker dat u samen met onze kokkin een verantwoord menu kunt samenstellen.” Dolly draaide zich om en verliet resoluut de keuken. Mike, J.J.'s tweelingbroer maar bepaald niet zijn evenbeeld, kwam binnen om zijn handen te wassen. Die zaten onder het smeer, want hij had de elektrische grasmaaier gerepareerd.

De dokter nam plaats aan de keukentafel en vouwde een vel papier open. “Hier heb ik het menu,” zei hij. “Een gewoon mager menu en het speciale dieetmenu. Wat de mensen voorgezet krijgen, hangt af van de hoeveelheid kilo's die ze kwijt willen raken.”

Coba schoof onwillig aan en wierp een schuine blik op het vel papier. Ze was zelf zo mager als een riet en ze kon zich niet voorstellen dat mensen een heerlijke plak cake lieten staan, alleen maar om af te vallen.

“Het ontbijt,” vervolgde de dokter, “bestaat uit magere yoghurt met muesli. Tussen de middag krijgen de gasten bruinbrood met rauwkost en 's avonds gegrilde vis met...”

“Ah,” onderbrak Coba, die nu een lichtpuntje zag. “Ik heb een heerlijk visrecept met een verrukkelijke saus van witte wijn, room

en...”

“Geen saus!” klonk het streng.

“Juist,” bromde Cobra verbolgen. “Nou ja, met een klontje boter is het ook wel lek...” “Geen boter!”

Cobra viel geschokt stil. Al haar culinaire instinkten kwamen in opstand. Geen saus, geen boter.

“Wat moet ik dan met die vis doen?” vroeg ze geprikkeld.

“Alleen wat peper, een snufje peterselie en citroensap,” beval de dokter. Bij deze woorden glimlachte hij innemend om de pijn te verzachten.

Maar Cobra was daar niet gevoelig voor. Wie aan haar kookkunsten kwam, kwam aan haar.

De dokter die zag dat schouderklopjes geen zin hadden, besloot zich er verder snel van af te maken. “Alstublieft, hier is het menu. Er staat precies bij wat er in de verschillende gerechten moet zitten en vooral, wat niet.”

“Het is toch niet te geloven,” foeterde Cobra toen de dokter de keuken uit was. “Moet je nou kijken. Gemengde sla zonder dressing! Gekookte kip en als toetje vers fruit.”

“Jasses!” riep Mike. Hij trok een vies gezicht. “Dat klinkt akelig. Lijkt me niks hoor, afslanken. Wat eten wij?”

Cobra keek met een nors gezicht op. “Dat lijkt me nogal duidelijk,” zei ze pinnig. “Precies hetzelfde!” Op hoge poten marcheerde ze de

keuken uit om nogmaals bij Dolly haar beklag te doen.

Mikes mond viel open van verbazing. Hij rende Coba achterna. “Ik dacht dat ik cake rook. Waar is die?”

“In de vriezer,” antwoordde Coba verbeterd.

Mikes humeur klaarde meteen weer op. Een lekker plakje cake ging er altijd wel in. Vooral als je hard had gewerkt. Fluitend liep hij terug. Hij trok aan de deksel van de vriezer. Hé, wat nu? Dat ding zat vast.

Opeens zag Mike dat er een slot op de deksel zat. Toen hij even later de koelkast probeerde, bleek dat ook deze met een slot was afgesloten.

Op dat moment drong de volle omvang van de ramp die hen boven het hoofd hing tot Mike door.

Lucy lag op de vloer en zag alles dubbel. Minstens vier elegante pakjes torenden boven haar uit en uit de zorgvuldig gestifte monden kwam een stroom van scheldwoorden, waar de honden geen brood van lustten. De Spriet schreeuwde iets over vandalisme en het vernielen van andermans eigendommen. Dat waren tenminste de beschaafde zinnen in haar betoog. De rest was niet voor herhaling vatbaar.

Lucy hoorde het wel, maar het drong niet tot haar door.

Verschillende hooggehakte schoentjes bewogen van links naar rechts. De vloer waarop ze stonden, bewoog ook en de muren eveneens. De

gang slingerde voor Lucy's ogen.

“Mweuh!” zei ze draaierig. Een enorme boer welde op in haar keel.

“Bhurp!”

“Jij onbeschoft klein mormel!” gilde het elegante pakje.

Lucy was straalmisselijk. Alles draaide voor haar ogen en de vloer van de gang ging op en neer alsof ze op een schip zat tijdens windkracht tien. Langzaam maar onstuitbaar voelde ze de inhoud van haar maag omhoog komen. O ellende, niet nu! Ze moest, ze moest...

“Bleurp!” braakte ze vol over de hooggehakte schoentjes.

De Spriet was direkt stil. Ze knipperde ontzet met haar ogen alsof ze niet kon geloven wat er gebeurd was.

“Jij... jij... viespeuk!” kraste ze schor van afgrijzen, terwijl de gele smurrie over haar voeten droop en een zure lucht de gang vulde.

“Ooo!” Woorden schoten haar te kort. Haar borstkas ging hijgend op en neer. Abrupt keerde de Spriet zich om en ze stoof hysterisch weg.

Nu Lucy had overgegeven, was ze niet langer misselijk. De gang draaide niet meer en haar maag ook niet.

“Zo, dat is beter,” zuchtte ze opgelucht. “Tjonge, wat voelde ik me beroerd.” Uitgeput leunde ze tegen de muur.

Carrie, Nicole en J.J. stonden timide bij de deur van de bibliotheek. Ze waren diep onder de indruk van de scheldpartij en Lucy's

ongelooflijke reactie. Maar dat duurde niet lang. Carries mondhoeken trilden al en Nicole begon zachtjes te giechelen. Even later lagen ze alle vier dubbel van het lachen. “Pal over haar voeten,” snikte Carrie. “Je had haar gezicht moeten zien,” gierde Nicole. Lucy grinnikte. “Ik deed het niet expres, hoor. Het ging helemaal vanzelf.” Ze voelde voorzichtig aan haar achterwerk. Dat gloeide alsof ze op een tosti-ijzer had gezeten. “Laten we maar snel alles opruimen,” zuchtte ze. Nicole trok een vies gezicht. “Het stinkt hier.” “Dat mens zal wel regelrecht naar ma gaan,” veronderstelde J.J. Lucy's gezicht betrok. Dat zat er dik in. Aan de spuugpartij kon ze niets doen, maar het ritje op dat rare apparaat was andere koek. Opeens was ze niet meer zo ingenomen met de komst van het kuuroord.

HOOFDSTUK 4

Om zes uur 's avonds kon je merken dat de avonden al koeler werden. Toch stonden in de keuken de deuren nog open, want als er werd gekookt, ging de temperatuur fiks omhoog.

Met sombere gezichten waren Lucy, Carrie, Nicole en J.J. aan het werk in de keuken. Ze hadden voor straf een week huisarrest gekregen.

Coba, die hen gewoonlijk wel wist op te beuren, was dit keer ook geen troostende engel. De kokkin liep rond met een gezicht als een donderwolk.

“Hoe een mens op deze manier lekker moet koken, is me een raadsel!” foeterde ze. “Vooruit! Ga de soep maar serveren.”

“Wat is het voor soep?” vroeg Lucy voorzichtig, want het brouwsel zag er nogal ongewoon uit.

“Kervelsoep,” beet Coba haar toe. “Groentenat met kervel. Reuze mager. Als dat lekker is, vreet ik m'n schoenen op!”

Behoedzaam duwde Lucy de serveerwagen de eetzaal in.

Dora, de oude golden retriever van de Rozebottels, was er, zoals gewoonlijk, als de kippen bij toen ze de serveerwagen zag. Aarzelend bleef ze staan en wantrouwend snoof ze de lucht op van de kervelsoep. Daarna bekeek ze Lucy met een lodderig oog en maakte rechtsomkeert. Een slecht voorteken, maar Lucy had er geen erg in. Het viertal diende de soep op.

De eetzaal zat mudje vol. Alle kuurgasten waren nu inmiddels gearriveerd. Het publiek varieerde van mollig tot uitgesproken dik en het waren vooral vrouwen die een kuur kwamen volgen.

Het viertal zette hun eigen borden als laatste neer. Daarna schoven ze

aan tafel bij de rest van de familie.

Zou er nu een foto worden gemaakt, dan zag het plaatje er als volgt uit: in het midden zat Dolly Rozebottel, bepaald een forse tante, die je met geen mogelijkheid slank zou kunnen noemen.

Fred Rozebottel, Lucy's vader, zat naast Dolly. Hij was een tengere, verstrooide man, die het liefst de hele dag insecten onderzocht en zich over het algemeen een tikje wereldvreemd gedroeg.

Naast Fred zat J.J., een jongere versie van zijn vader, en af en toe net zo wazig.

Mike, de volgende en J.J.'s tweelingbroer, was heel anders. Mike was meer het sportieve buitentype met flinke vuisten waar hij rake klappen mee uit kon delen.

Omdat hij sterker was dan Lucy, dacht Mike meestal ook dat hij alles beter kon dan zijn zus. Lucy liet doorgaans fijntjes weten dat ze behoorlijk twijfelde aan de inhoud van Mikes hersenpan, met andere woorden: wie niet sterk is, moet slim zijn.

Tot slot had je Muis. Muis was een verhaal apart. Ze was blond, net als de andere Rozebottels, en als oudste voelde ze zich ver boven de rest verheven, al scheelde ze maar een jaar met Lucy. Muis was een dromer en ze kon vreselijk nuffig doen. Een typisch geval van aanstelleritis, als je Lucy moest geloven. Muis keek om zich heen. Zo te zien gingen de mensen van het kuuroord een welkomstwoordje houden. Ze hoopte maar dat ze een beetje

opschoten. Om zeven uur begon haar favoriete soapserie op tv, 'Het leven gaat voort'. En als ze dan nog niet klaar waren met eten, mocht ze niet van tafel van haar moeder.

De Spriet was opgestaan en klapte in haar handen. Ze had zich verkleed in een nauwsluitende jurk en Lucy zag dat ze andere schoenen droeg. Ze zag er weer op en top beschaafd uit, maar Lucy was er inmiddels achter dat schijn bedriegt.

“Lieve mensen,” begon de Spriet. “Allemaal hartelijk welkom. Ik ben Sophie Mertens en dit is dokter Zorgvliet. U bent hier gekomen om af te vallen en wij zullen u daarbij helpen. Met het juiste dieet, veel lichaamsbeweging en wat hulp van onze moderne apparaten...”

“Krak!” Verveeld beet Lucy in de rauwe wortel, die ze uit een schaalpje op tafel had gepakt, en ze begon te kauwen. Het klonk gewoon hard omdat iedereen stil was.

Sophie Mertens onderbrak haar verhaal verstoord en Dolly gaf haar dochter een ferme por.

“Zoals ik al zei,” vervolgde de Spriet, “dank zij de apparaten en de schoonheidsbehandelingen met onze eigen natuurlijke producten zult u er binnen enkele weken weer jong en slank uitzien.” Ze glimlachte bemoedigend naar de aandachtig opgeheven gezichten. Intussen had Lucy een probleem. Ze had haar mond nu vol met wortel, maar ze durfde niet te kauwen omdat dat zoveel lawaai maakte. En ze wilde haar moeder niet bozer maken dan ze al was.

Voorzichtig probeerde ze wat stukjes door te slikken.

“De cliënten” sprak Sophie Mertens, “die nog niet bij de dokter zijn geweest voor een onderzoekje, wordt verzocht...”

“Uche, uche, uche!” Lucy stikte bijna in de wortel. Ze hoestte benauwd. “Uche, uche, uche!” Zweetdruppeltjes parelden op haar voorhoofd.

Dolly kneep haar lippen afkeurend op elkaar en Carrie gaf haar vriendin een harde klap op de rug. Dat hielp.

Sophie Mertens keek Lucy ijzig aan, voordat ze verder ging: “U wordt verzocht dat vanavond nog te doen. Morgenochtend om acht uur beginnen we met ochtendgymnastiek. Daarna wordt het ontbijt geserveerd en de morgen wordt besloten met een gezonde boswandeling. Ik wens u allemaal smakelijk eten.”

De Spriet ging weer zitten.

Lucy kauwde snel en slikte opgelucht de laatste stukjes wortel door.

“Smakelijk eten?” zei Mike schamper. “Wat is dit in vredesnaam voor vieze, waterige troep? En waarom moeten wij opeens op dieet?”

“Dit is kervelsoep,” antwoordde Dolly. “En wij gaan niet op dieet. Je mag zoveel nemen als je wilt. Maar wat we eten is mager, zonder vet en suiker. Het kan geen kwaad eens een tijdje gezond te eten.”

“Carrie gaat wel op dieet,” berichtte Nicole.

Dolly blikte kritisch in Carries richting. “Dat lijkt me niet bepaald nodig,” meende ze nuchter.

“Jawel, hoor,” zei Carrie. “Ik heb een hele dikke kont en m'n buik blubbert over m'n broek.”

Dolly trok sceptisch een wenkbrauw op. “Als je het maar niet overdrijft,” vond ze. “Op jullie leeftijd moet je genoeg eten. Ik wil hier geen gedoe met flauwvallen.”

“Dat gebeurt heus niet,” verzekerde Carrie haar. “Ik wil alleen slank worden.” In gedachten zag ze zichzelf als een van die fotomodellen uit de modebladen. Dat waren nog eens mooie, slanke meiden! Zo'n figuur wilde zij ook.

Maar na een paar hapjes soep kwam Carries goede voornemen al op losse schroeven te staan.

Na de soep kwamen de gegrilde vis, sla zonder saus en droge rijst op tafel.

Mike liet een paar krachttermen ontsnappen. “Dat spul vult helemaal niet,” klaagde hij. “Hoe lang moeten we die magere troep eten?”

Dolly schoof een fles mineraalwater zijn kant op. “Hier, je moet extra veel drinken. Da's goed voor de ontslakking.”

“Slakken?” riep Mike vol afgrijzen. “Jakkas. Die eet ik helemaal niet.”

“Ontslakken,” doceerde Dolly geduldig, “wil zeggen het afvoeren van afvalstoffen.”

“Ik heb geen afvalstoffen,” mopperde Mike. “En de afvalstoffen die

ik heb, voer ik wel af op de... je-weet-wel.”

Nicole giechelde.

Lucy begon zich een beetje ongerust te maken. Dit gezonde gedoe beviel haar steeds minder. En haar moeder had Mikes vraag niet beantwoord.

“Mam?” vroeg ze daarom voorzichtig. “Hoe lang gaat dit allemaal duren?”

“Och,” zei Dolly. “Dokter Zorgvliet en mevrouw Mertens hebben hotel Rozebottel voor een half jaar gehuurd. Als het bevalt, willen ze zich hier definitief vestigen. Ze garanderen een goede bezetting van het hotel en da's een hele zorg minder. Vind je ook niet, Fred?”

“Hè? Wat?” schrok haar man op, die met zijn gedachten bij een reuze interessant artikel over torren in het vakblad was.

“Dat het fijn zou zijn als ze langer bleven,” herhaalde Dolly.

“Ja,” zei Fred vaag. “Jazeker, een hele zorg minder.”

“Bah,” mopperde Lucy, toen ze na het eten de afwasmachine inlaadde. “Ik heb het gevoel of ik niets heb gegeten.”

“Ik vond het niet erg lekker. Jij?” informeerde Nicole.

“Ik ook niet,” antwoordde Lucy. “Laten we maar eens kijken of er nog iets eetbaars in de koelkast zit.”

“Zet dat maar uit je hoofd!” Mike kwam de keuken in en leunde tegen de koelkast.

“Hoezo?” vroeg Lucy kribbig. “Ga uit de weg.”

Mike maakte met een spottende buiging plaats, zodat Lucy het slot kon zien.

“Wat zullen we nou beleven?” riep ze verbaasd.

“Dat,” zei Mike nadrukkelijk, “is een slot. En zulke sloten zitten er ook op de vriezer en op de voorraadkast.”

“Maar... maar...” stotterde Lucy, “dan kunnen we helemaal niets te eten pakken.”

“Dat schijnt ook de bedoeling te zijn,” meldde Mike droog. “Alleen ma en Cobra hebben een sleutel. Ma kun je wel vergeten en Cobra heeft een rothumeur.”

“Wat een gemene streek,” briede Carrie.

Lucy en Nicole keken haar verwonderd aan.

“Voor jou maakt het toch niet uit?” merkte Nicole op. “Jij bent ook op dieet. Maar wij willen iets lekkers.”

Carrie wilde wat zeggen, maar ze slikte haar woorden met een sjagrijnig gezicht in. De karige maaltijd had haar humeur bepaald geen goed gedaan.

Lucy had wel wat te zeggen.

“Dit hou ik niet vol,” klaagde ze boos. “Laten we naar het dorp rijden en een zak patat halen.”

“Kan niet,” zuchtte Nicole. “Huisarrest, weet je nog?”

Uiteindelijk namen ze maar een banaan van de fruitschaal, die open en bloot op de keukentafel stond.

“Als je maar weet dat ik het vertik om een half jaar die rommel te eten,” mopperde Lucy.

“Je zult wel moeten,” voorspelde Nicole somber. “Het kuuroord blijft hier minstens een half jaar. Misschien wel altijd! Dat heeft je moeder zelf gezegd.”

“Denk je?” Mike hield zijn hoofd schuin en glimlachte fijntjes.

De meisjes keken hem met gefronste wenkbrauwen aan.

“Ben je soms doof?” vroeg Lucy geïrriteerd. “Nee, jij bent dom,” gaf Mike hatelijk terug. “O ja, en jij bent zeker ontzettend slim?” treiterde Lucy. Ze keek hem met een nijdige blik aan.

“Precies,” pochte Mike. “Ik vind dat ze weg moeten. En als ze niet uit zichzelf gaan, dan moeten wij ze een handje helpen.”

Op dat moment zwaaide de keukendeur open. Coba kwam met ferme passen binnen lopen. Haar norse gezicht sprak boekdelen. De vier keken elkaar aan.

“Onweer op komst,” siste Nicole. Zo onopvallend als ze konden, glipten ze de keuken uit.

De zitkamer was leeg op één persoon na: Muis Rozebottel.

De meeste gasten waren na het eten naar boven gegaan om hun koffers uit te pakken, zich door de dokter te laten onderzoeken, een kijkje te nemen in de voormalige bibliotheek of zich te wegen in de hal, waar die middag een grote weegschaal was geplaatst.

Muis keek naar haar favoriete soap en ging er helemaal in op. Het

was reuze spannend. Vandaag zou Lisa eindelijk onthullen wie de vader was van haar ongebooren kind. In gedachten nam Muis de kandidaten door.

Het kon de miljonair zijn. Maar die was al getrouwd. Zou hij voor Lisa zijn vrouw verlaten? Een andere mogelijkheid was de knappe advocaat. Maar die was weer verwickeld in allerlei louche zaakjes en hij zou Lisa vast en zeker laten vallen. Dan was de stoere detective er nog en de zoon van de miljonair.

Verrukt keek Muis naar het scherm. Wat was Lisa toch knap! Haar haren vielen als een rode waterval over haar schouders. Haar ogen waren heldergroen en stonden een tikje schuin, wat haar gezicht een oosters trekje gaf. Bovendien had ze een prachtig figuur, al kon je wel zien dat ze zwanger was, want ze begon een beetje mollig te worden.

Muis zuchtte dromerig. Wat moest het leven heerlijk zijn voor iemand als Lisa, of Hannelore Ross zoals de aktrice in het echt heette. Mooi en beroemd. Altijd prachtige kleren. Mannen die naar je gunsten dongen. Eten in de beste restaurants...

“...en Lucy heeft over haar schoenen gekotst,” besloot Nicole de wederwaardigheden van die middag.

Lucy, Carrie, Nicole en Mike stapten de zitkamer binnen en ploften neer in de gemakkelijke, maar versleten stoelen. Lucy en Nicole vertelden Mike in geuren en kleuren wat er was gebeurd. Carrie zei

niets. Ze staarde broeierig voor zich uit.

“Wie heeft er een goed idee?” vroeg Mike, nadat hij smakelijk om het verhaal had gelachen. “Hoe kunnen we de Spriet en Baardmans wegpesten?”

“We?” herhaalde Nicole. “Wie zegt dat wij je helpen? Wij hebben al straf. Nog zo'n stunt en we hebben huisarrest tot de school weer begint.”

Op dat moment kwam J.J. opgewonden binnenstormen. “Moeten jullie nou eens horen!” riep hij enthousiast. “Ze maken die schoonheidsmiddeltjes zelf.” Dat was echt iets voor J.J. Dol op alles wat borrelde, pruttelde en walmde.

“En weet je wat ze vragen voor zo'n reinigings-lootsjoon?” ging hij verder. “Honderd piek!”

“Lotion,” verbeterde Nicole automatisch.

“Honderd piek?!” gilte Lucy. “Wat een afzetterij, zeg!”

“Ja, hè?” zuchtte J.J. verzaligd. “Daar kun je rijk mee worden. Ik zou weleens willen weten wat ze er allemaal in stoppen. Jammer genoeg maken ze alles in een van de kamers. En er zit een gloednieuw slot op de deur.”

“Dat verbaast me niks,” bromde Mike nijdig. “Alles zit hier tegenwoordig op slot.”

“Lucy!” Dat was ma Rozebottel. Ze kwam bedrijvig de zitkamer binnen. “De kamers vijf, zes en zeven hebben geen schone handdoeken. Ga jij eens handdoeken halen. J.J. en Nicole, jullie helpen Coba bij het ronddelen van de koffie. En waar is Carrie?” Tijdens het gesprek was Carrie stilletjes opgestaan en weggelopen. Naar het toilet, namen de anderen aan. Maar Carrie ging niet naar het toilet. Ze liep naar de hal. Daar ging ze op de weegschaal staan en keek hoe de wijzer uitsloeg. Wat was ze zwaar! Het was walgelijk, zoveel kilo's als ze met zich mee torste. Ze werd werkelijk wanstaltig plomp!

Carrie voelde zich opeens zo lelijk, eenzaam en ellendig, dat de tranen in haar ogen sprongen.

HOOFDSTUK 5

“Schiet nou op!” drong Nicole aan. “Straks komt je moeder en moeten we naar bed.”

De meisjes waren met z'n drieën op Lucy's kamer.

Lucy zocht verwoed onder haar bed naar een pak koek dat ze nog ergens moest hebben.

“Wacht eens!” klonk het opeens gedempt. “Ik heb het verstopt

omdat Mike in mijn kasten had zitten snuffelen.”

Lucy vloog overeind. Ze duwde een stoel naar het midden van de kamer, ging erop staan en keek vol verwachting in de hanglamp met de grote bolle kap.

“Hebbes!” lachte ze triomfantelijk en ze hield een halve zak chips en een pak koek in de hoogte.

Nicole liet zich languit op het bed vallen en rolde met haar ogen.

“Daar was ik nooit opgekomen,” kreunde ze.

Met smaak tastten ze toe.

Carrie had haar stripboek opzij gelegd en keek verlangend naar de koekjes.

“Neem nou maar wat, Car,” drong Nicole aan. “Kan jou het schelen. Dan begin je toch morgen met het dieet?”

Carrie keek ongelukkig. “Zeg dat nou niet,” jammerde ze. “Zo hou ik het helemaal niet vol.”

“Ach mens, je bent helemaal niet dik,” meende Lucy.

“Vanmorgen was ik anders nog stevig, zei je,” hielp Carrie haar herinneren. “Nou, stevig slank dan,” bromde Lucy ongeduldig. Carrie keek sip. “Ik vind dat jullie me best wat meer kunnen helpen,” zei ze zielig.

“Wat moeten we dan doen?” wilde Nicole weten.

“Als ik wil snoepen, moeten jullie zeggen dat het niet mag en... en jullie moeten ervoor zorgen dat ik nergens bij kan... en... en, nou ja,

jullie mogen geen lekkere dingen zitten eten, terwijl ik op een houtje moet bijten.”

Lucy en Nicole keken elkaar een tikje schuldig aan. Het was inderdaad wel onsportief om pal voor Carries neus chips en koek naar binnen te werken.

“Goed,” zei Lucy impulsief en ze nam nog snel het laatste koekje.

“Wij zullen je helpen. Wij worden jouw persoonlijke diëtistes. We zullen je steunen en zorgen dat je niet snoept, hè Nicole?”

Nicole knikte.

“Meen je dat echt?” riep Carrie hoopvol. “Dat vind ik geweldig. Nu weet ik zeker dat ik zal afvallen.”

Bam! Muis smet de kamerdeur open.

“Kun je niet kloppen?” snauwde Lucy.

“Ma zegt dat jullie naar bed moeten,” meldde Muis voldaan.

“Hé, kijk nou eens,” wenkte Carrie opeens. “Daar komt nog een gast.” Ze opende de deur en sloop het balkon op.

“Wat laat nog,” merkte Nicole op.

“Maar waarom stopt die taxi niet bij de hoofdingang?” vroeg Lucy zich af.

De lichten van de taxi hielden geen halt voor de hoofdingang. Ze draaiden de hoek om en de auto reed naar de keuken. Dat was de ingang die meestal door leveranciers werd gebruikt. “Vreemd,” meende Carrie.

“Tjonge, een mysterieuze gast,” concludeerde Lucy opgewonden.

“Zou je denken?” vroeg Carrie aarzelend.

“Natuurlijk!” vond Lucy. “Als je niets te verbergen hebt, kom je toch gewoon door de voordeur naar binnen? Ga mee. Daar moet ik het mijne van weten. Ik ben benieuwd wie het is.”

Dat lieten de anderen zich geen twee keer zeggen. Zelfs Muis was nieuwsgierig genoeg om de vriendinnen te volgen.

Voorzichtig slopen ze naar beneden. Lucy opende de keukendeur op een kier.

Het eerste dat ze hoorden, waren de stemmen van ma Rozebottel en Sophie Mertens. Dat was een tegenvaller. Gezien de gebeurtenissen van die dag was het niet erg verstandig om gewoon naar binnen te lopen. En dus bleven de meisjes achter de deur staan luisteren.

“Hotel Rozebottel ligt heel afgelegen. U zult volkomen anoniem blijven,” verzekerde de Spriet de geheimzinnige bezoeker op zalvende toon.

“Ik wil vooral voorkomen dat de pers er lucht van krijgt,” merkte een onbekende vrouwenstem op.

De meisjes keken elkaar na die woorden verheugd aan. Dat beloofde spannend te worden.

Ma Rozebottel reageerde zoals gewoonlijk uiterst nuchter. “Ik zou niet weten hoe die erachter moest komen,” merkte ze op. “Als u zich niet in het dorp hebt laten zien, is er niets aan de hand.”

“Wij zullen u binnen een mum van tijd van die extra pondjes afhelpen,” beloofde Sophie Mertens. “En niemand zal ooit weten dat u in het kuuroord bent geweest.”

Voetstappen kwamen nu richting keukendeur. Lucy vloekte zachtjes. Ze hadden geen tijd om zich uit de voeten te maken. En dus bleven ze maar gewoon staan.

Ma Rozebottel bekeek hen afkeurend. “Horen jullie niet in bed te liggen?”

“We wilden ons net gaan omkleden,” antwoordde Lucy onschuldig. De glimlach van Sophie Mertens bevroor op haar lippen, maar niemand keek naar haar.

Vier paar ogen staarden hevig geïnteresseerd naar de mysterieuze figuur in het midden. Ze droeg een lange, grijze jas. Haar haren gingen schuil onder een kleurige shawl en ze droeg een zonnebril die haar ogen doeltreffend verborg.

“Zal ik even helpen met de koffers?” bood Muis bereidwillig aan.

“Nee,” antwoordde Dolly resoluut. “En jullie drie, direkt naar bed. Nu!”

“Zagen jullie wie het was?” vroeg Nicole even later met glinsterende ogen.

Lucy haalde haar schouders op. Carrie wist het ook niet.

Muis keek de drie vrouwen aandachtig na. “O,” zwijmelde ze verrukt, “het is vast een beroemde filmster. Is het niet geweldig dat

zo iemand bij ons komt logeren?”

“Als je je maar niet weer uit gaat sloven,” snauwde Lucy en ze gaf een treffende imitatie van een dwepende Muis. “O mevrouw de beroemdheid, wilt u nog een kopje thee? O mevrouw de beroemdheid, mag ik uw voeten kussen? Om je dood te schamen!” Carrie en Nicole giechelden geamuseerd.

Muis verschoot van kleur. Dit was de zoveelste keer dat Lucy en zij met elkaar overhoop lagen. Ze waren te verschillend om lang de vrede te kunnen bewaren.

Muis met haar dromerige aard verloor regelmatig de werkelijkheid uit het oog. Het was een trekje dat ze duidelijk van haar vader had geërfd. Echter, met één verschil: pa Rozebottel ging op in zijn insekten, Muis ging uitsluitend op in Muis.

Lucy daarentegen leek op Dolly. Nuchter en meestal met beide benen stevig op de grond.

“Ik sloof me helemaal niet uit,” brieste Muis, zwaar op haar teentjes getrapt. “Jij doet altijd zo stom. Jij...”

Ze sprak tegen een lege gang. De anderen waren al vertrokken.

HOOFDSTUK 6

De volgende ochtend duurde het even voor de mysterieuze gast verscheen.

Het was een frisse morgen. Een lichte grondmist hing tussen de bomen en hulde het grote grasveld in een doorzichtige, grijze deken. De meisjes waren warmer gekleed dan gisteren. Lucy had een grote katoenen trui met spijkerbroek aan. Nicole droeg een T-shirt met lange mouwen, een kort giletje van spijkerstof en een strakke skibroek.

Tot hun verbazing was Carrie in trainingspak gehuld.

“Ga je joggen?” vroeg Nicole dan ook.

“Ik wil meedoen met de ochtendgymnastiek,” antwoordde Carrie.

“Je maakt er wel werk van,” merkte Nicole op met een zekere bewondering.

Lucy bekeek de zaken praktischer en niet zonder een flinke dosis eigenbelang.

“Moeten wij de kamers dan met z'n tweeën schoonmaken?” reageerde ze meteen.

“Ik kom maar een half uurtje later,” verdedigde Carrie zich. “Wat maakt dat nou uit? Jullie zouden me toch steunen?”

Daar had Lucy niet van terug. Ze haalde berustend haar schouders op.

Carrie vond het maar wat dapper van zichzelf toen ze zich bij het gezelschap stevige dames op het grasveld voegde. Ze had helemaal

geen zin in die suffe ochtendgymnastiek, en toch deed ze het! Ze ging helemaal achteraan staan, grotendeels aan het oog onttrokken door dikke dijen en formidabele bilpartijen. Even later verscheen Sophie Mertens met een opgewekte glimlach om haar lippen. Wat is ze mooi slank, dacht Carrie. En zo elegant, net een ballerina. Jaloers keek ze naar de onwaarschijnlijk smalle taille. Misschien zou zij straks ook zo'n taille bezitten.

“We gaan eerst even warmdraaien!” riep de Spriet energiek.

“Springen op de plaats. En op en op en op...”

Op de achterste rij, naast Carrie, sloot een laatkomer onopvallend aan. De vrouw was niet dik, hooguit een beetje mollig. Ze had haar haren verstopt onder een modieus petje. Dezelfde zonnebril als de vorige avond bedekte haar ogen, ook al liet de zon zich nog niet zien.

Daar heb je die mysterieuze gast weer, dacht Carrie. Ze glimlachte maar eens vriendelijk en kreeg een kort knikje terug.

“Nu doen de armen ook mee!” riep Sophie. “Kom op, niet opgeven, nog even doorgaan. Zwaai ze maar heen en weer, die armen!”

Carrie zwaaide verwoed met haar armen en keek stiekem opzij. Kon ze er maar achter komen wie het was. Wat zouden de anderen dan opkijken. Jammer genoeg zag ze niets wat haar bekend voorkwam en dus schakelde Carrie haar hersenen maar zolang uit, iets wat haar doorgaans goed afging.

Ze concentreerde zich op de oefeningen. Om haar heen klonk gehijg en gesteun. Zelf werd Carrie niet moe. Haar conditie was prima, want ze was van zichzelf al een actief type. Ze hield van zwemmen, was lid van een voetbalclub en de meeste sporten gingen haar goed af.

Het enige vervelende was, dat Carries maag begon te knorren. Een knagend hongergevoel, omdat ze nog geen ontbijt had gehad. Mmm, ze zou wel een pannenkoek met stroop lusten, bedacht ze. Of een snee krentenbrood met een dikke laag boter. Carrie kreunde. Bij de gedachte alleen al liep het water haar in de mond. Hoe moest ze dit dieet in vredesnaam volhouden? Wat was het toch oneerlijk verdeeld. Als je zag wat Lucy en Nicole verstouwden, terwijl ze toch mooi slank bleven... Waarom overkwam dit haar nou weer? Waarom werd zij van dat beetje eten al een plumpudding? Er verscheen een boze frons tussen Carries ogen. De vrolijkheid die ze normaal tentoonspreidde, maakte plaats voor sikkeneurigheid en een diep medelijden met zichzelf.

Na een half uurtje springen en rekken voegde Carrie zich makkend bij de andere twee, die al bezig waren een kamer schoon te maken. “Ik heb helemaal geen zin om kamers schoon te maken,” mopperde ze.

“Wie wel?” reageerde Nicole. “Het is in ieder geval beter dan patat bakken in de snackbar van Kootje.” Daar hadden ze allebei gewerkt

voordat er bij hotel Rozebottel vakantiebaantjes vrijkwamen.

Direkt zag Carrie een bakje friet voor zich. Knapperig krokant met een dikke laag romige mayonaise.

“Vang!” riep Lucy opeens. Meteen gooide ze een dweil naar Carrie. Carries mooie dagdroom plofte uit elkaar. Met forse tegenzin pakte ze een emmer sop en verdween in de badkamer.

Nicole keek haar na. “Van dat lijnen wordt ze niet gezelliger,” fluisterde ze.

Lucy schudde haar hoofd en trok handig de hoes van het bed.

“Moet je kijken,” wees ze lachend. “Iemand is nu al aan het valsspelen. Allemaal kruimels in het bed.”

“Dat is ook stom,” vond Nicole. “Dan kun je net zo goed thuisblijven. Scheelt een boel geld.”

“Mijn idee,” meende Lucy. “Hé, onze gast heeft vast allerlei lekkers meegesmokkeld. Waar zou het verstopt zijn?”

Nicole trok een koffer onder het bed vandaan en keek erin. “Hier in ieder geval niet. De koffer is leeg.”

Lucy tuurde naar het plafond waar, naast de bol van de sprinklerinstallatie, een zelfde hanglamp hing als op haar kamer.

“Ach joh, niet iedereen heeft van die rare gedachtenkronkels als jij,” lachte Nicole, die de blik van haar vriendin had gevolgd. “Kijk eens in de kast.” Gehoorzaam trok Lucy de kastdeur open en een lawine lekkernijen daalde neer op haar hoofd. Een regen van dropveters en

toverballen, spekken en chocoladereepjes.

“Ik ben in luilekkerland,” gierde Lucy. “Carrie, kom eens kijken.”

Carrie stak haar hoofd om de badkamerdeur. Bij het zien van de berg lekkers werden haar ogen groot van verlangen.

“Nu hebben wij ook een voorraadje,” glunderde Lucy. “Degene die dit heeft meegenomen, zal het natuurlijk nooit durven opbiechten als hij of zij snoep mist.”

Ze wilde juist vrolijk een carameltoffee in haar mond stoppen, toen ze opeens Carries gekwelde blik zag. Met een zucht dacht Lucy aan haar belofte en ze stopte de toffee spijtig terug in het papiertje.

“Laten we alles maar opruimen,” zei Nicole, met een snelle blik op Carrie.

Met z'n drieën propten ze de snoep terug in de kast. Carrie kon wel huilen toen ze al dat lekkers zomaar zag verdwijnen. Ze snakte naar een stuk chocola of negerzoenen. Er stonden twee dozen in de kast, zag ze, en Carrie was dol op negerzoenen.

Als ze nou eens wat snoep achterover drukte? Eén keer zondigen was toch niet zo erg? De kar met vuil wasgoed stond pal naast haar. De anderen zouden niets merken als ze wat tussen de handdoeken liet glijden.

Lang dacht Carrie er niet over na. Ze was gewoon niet wilskrachtig genoeg om de verleiding te weerstaan en haar maag knorde en rommelde alsof hij haar over wilde halen. Razendsnel liet ze een

doos met negerzoenen en een handvol snoep in het karretje vallen. Ze smeed er handig een handdoek overheen.

“Ik breng even de vuile was weg,” riep ze opgewekt.

Lucy en Nicole keken haar verwonderd na.

“Dat viel mee,” vond Lucy.

Nicole twijfelde. “Het is anders niets voor Carrie om al die snoep zomaar te laten liggen.”

Lucy haalde haar schouders op. “Ze begint er misschien aan te wennen.”

Met vereende krachten werkten ze zich langzaam door de rij kamers heen. Ze maakten badkamers schoon, hingen schone handdoeken op en zogen vloeren. Maar op geen enkele andere kamer vonden ze de stille getuigen van een schranspartij.

Ze sjouwden juist de schoonmaakspullen een kamer uit toen aan het eind van de gang een gestalte verscheen, die haar kamerdeur opende.

Lucy stootte Carrie aan. “Kijk,” siste ze. “Daar heb je onze mysterieuze gast.”

“Ze deed ook mee met de ochtendgymnastiek,” vertelde Carrie.

“Met een grote zonnebril op natuurlijk.”

“Net als nu,” constateerde Nicole. Ze wierp een blik op Lucy en trok vragend haar wenkbrauwen op. “Wat sta jij te grijnzen?”

“Ik heb een plan,” zei Lucy geheimzinnig. “Ik weet een heel simpel maniertje om te ontdekken wie ze is.”

“Hoe dan?” vroeg Carrie nieuwsgierig.

“We maken haar kamer schoon,” kwam direkt het antwoord.

Nicole snapte het meteen. Carrie was niet zo vlot.

Gelukkig was Lucy wel zo goed om het even uit te leggen. “Als onze geheimzinnige gast in haar eentje op haar kamer zit, zal ze heus haar zonnebril niet ophouden,” verklaarde ze. “Wij stappen dus gewoon naar binnen om de kamer schoon te maken, natuurlijk zonder aan te kloppen, en betrappen haar als ze er niet op verdacht is.”

“Maar je moeder heeft gezegd dat we kamer twaalf niet hoefden te doen,” protesteerde Nicole.

Lucy haalde haar schouders op. “Even vergeten.”

Zonder omwegen liep ze op kamer twaalf af en stak de loper in het slot. Ze duwde de kamerdeur wijd open.

Nieuwsgierig als ze waren, persten ze zich met z'n drieën tegelijk naar binnen. Daar wachtte de vriendinnen echter een teleurstelling. De kamer was leeg... en hoe dat kwam werd even later duidelijk.

“Wie is daar?” riep een stem uit de badkamer.

“De kamermeisjes,” antwoordde Lucy nijdig omdat ze dit niet had voorzien.

“Leg de schone handdoeken maar voor de deur. Ik sta nu onder de douche,” riep de mysterieuze gast boven het geluid van stromend water uit. “Verder hoeft mijn kamer niet schoongemaakt te worden. Dat heb ik al met mevrouw Rozebottel besproken.”

Carrie haalde haar schouders op en liep naar de gang. Lucy stond in dubio. Ze keek weifelend naar de gesloten badkamerdeur.

“Dat kun je niet maken,” siste Nicole, die haar gedachten raadde.

Lucy zuchtte. Ze begreep ook wel dat ze niet zomaar de badkamer kon binnenstappen.

Teleurgesteld dropen de meisjes weer af. Het mysterie was niet ontrafeld. Gelukkig waren ze wel bijna klaar met schoonmaken.

“Nog één kamer,” zuchtte Nicole.

Lucy klopte ditmaal eerst op de kamerdeur. Geen reactie.

Automatisch wilde ze de looper in het slot steken om de deur te openen.

“Wat heb ik nou weer aan m'n fiets hangen,” momperde ze, toen dat niet meteen lukte. Ze probeerde het opnieuw. “Krijg nou wat!” riep ze ongeduldig. “De looper past niet.”

Nicole nam de looper van haar over en probeerde het ook, zonder resultaat. “Ach, natuurlijk!” Ze sloeg zichzelf voor het hoofd. “Dit is die kamer waar ze een nieuw slot op hebben gezet. J.J. had het er gisteren toch over? Hier maken ze schoonheidsmiddelen.”

“Nou en?” vond Lucy. “Moet er dan niet schoongemaakt worden of zo?”

“Ze hebben natuurlijk allerlei geheime recepten,” opperde Nicole.

“Speciale ingrediënten waar je huid jong van wordt en die niemand mag weten.”

Lucy trok haar wenkbrauwen op. “Ze hebben heus geen verjongingsmiddel uitgevonden, hoor,” meende ze. “Als dat zo was, zag het hier zwart van de mensen. Het is allemaal volksverlakkerij als je het mij vraagt. Wat jij, Car... Carrie?”

Lucy draaide zich om. Tot haar grote verbazing was Carrie in geen velden of wegen te bekennen. “Waar is die nou gebleven?” vroeg ze verwonderd aan Nicole.

“Misschien een lading was aan het wegbrengen,” dacht Nicole.

“Carrie! Joehoe! Waar zit je?”

“We gaan haar wel zoeken,” stelde Lucy voor. “We zijn toch klaar. Het is trouwens bijna etenstijd. Carrie!” schetterde ze, terwijl ze de deur van het washok open gooide. “Ga je mee...”

“Carrie!” riep Nicole. “Wat doe je nou?” “Laat me met rust!” mompelde Carrie met volle mond.

Ze zat op de grond tussen het wasgoed, met een opgetogen glimlach op haar gezicht. Schuim en chocola van de negerzoenen zaten rond haar mond en ze werkte er net weer twee tegelijk gulzig naar binnen. “Mmm,” De kleverige zoetheid smolt in Carries mond. Dit was absoluut het lekkerste wat ze ooit had geproefd!

Nicole keek verontwaardigd naar het tafereel, maar Lucy deed vastberaden een stap naar voren. “Hou daar onmiddellijk mee op!” donderde ze. “Vooruit Nicole, pak haar die rommel af!”

“Ik?” schrok Nicole.

“Ja,” zei Lucy. “We hebben beloofd dat we haar zouden helpen.” Omdat Nicole geen aanstalten maakte, nam Lucy zelf maar het heft in handen. Ze graaide naar de doos negerzoenen. Maar Carrie was niet van plan al het lekkers zomaar af te geven. Ze greep de doos stevig vast. Lucy trok, verloor haar evenwicht en viel over Carrie heen.

“Geef hier die doos!” siste ze verbeterd. “Doe niet zo kinderachtig.” “Afblijven!” gilde Carrie. Ze drukte de doos tegen zich aan, waardoor de negerzoenen geplet werden en als een bruin-witte smurrie aan haar vast kleefden.

“Kijk nou wat je doet,” krijste Carrie. Ze probeerde nog gauw een handvol van de smurrie in haar mond te proppen.

Nicole bemoeide zich er nu ook mee. Ze deed een uitval naar de toffees. Maar Carrie haakte haar behendig pootje, zodat Nicole ook op het wasgoed en de kleverige snoepbrij belandde.

“Dat was gemeen,” hijgde Nicole verontwaardigd.

Het werd een getrek en geduw van jewelste. Carrie weigerde op te geven, terwijl Lucy en Nicole, die zich nog maar al te goed hun belofte herinnerden, hun uiterste best deden om Carrie het snoepen te beletten.

“Au!” Lucy kreeg een stomp. Ze mepte kwaad terug. “Wat denk je wel?” schreeuwde ze. “Ik wil jouw diëtiste helemaal niet meer zijn. Stank voor dank krijgen we.”

“Een sneer en een snauw,” beaamde Nicole, die het ook niet meer zo'n benijdenswaardig baantje vond.

Met rode, verhitte gezichten stonden de vriendinnen tegenover elkaar. Het washok was een ravage. Chocola, koekkruimels en toffees kleefden aan het wasgoed en aan de drie meisjes. Het zat in hun haren, en op hun gezichten en kleren.

“Kom, Nicole.” Lucy gooide beledigd haar hoofd in haar nek. “Als Carrie zo graag wil snoepen, doet ze dat maar in haar eentje. Wat mij betreft, mag ze een dikke papzak worden. De groeten.”

“Ja, donder maar op!” schreeuwde Carrie woedend. “Ik heb jullie helemaal niet nodig.”

“Des te beter,” vond Nicole. Ze keek naar Lucy. “Wat mij betreft, kan ze op het dak gaan zitten.”

“Het is allemaal haar eigen schuld,” was Lucy het ermee eens. “Moet je ons zien! We kunnen maar beter eerst wat anders aantrekken.”

HOOFDSTUK 7

Carrie zat in haar eentje aan een tafeltje in de eetzaal en at met lange tanden haar lunch: bruinbrood met magere smeerkaas, wat ze wegspoelde met flinke slokken thee zonder suiker.

De enige andere persoon die alleen at, was de mysterieuze gast. Ze droeg een hoed met een voile. Het was het soort hoed dat beter past bij een begrafenis dan bij de zonnige eetzaal van een hotel.

Lucy en Nicole zaten met z'n tweeën een paar tafeltjes verderop. Met de hoofden dicht bij elkaar voerden ze een fluisterend gesprek. Ze hebben het vast over mij, dacht Carrie vol zelfmedelijden. Ze nam nog een hap. Het brood smaakte lang niet zo lekker als de negerzoenen. Bij de gedachte aan negerzoenen be kroop haar een schuldgevoel. Hoeveel calorieën zaten er in een negerzoen? Vast een hoop. Had ze maar nooit al die snoep gegeten. Nu was ze natuurlijk kilo's aangekomen. Alle moeite en narigheid voor niets!

Carrie zuchtte. Het was niet leuk in je eentje te moeten eten. Maar ja, ze had ook wel heel gemene dingen gezegd tegen Lucy en Nicole. Het was haar eigen schuld dat ze hier nu alleen zat, dacht Carrie. Kon ze het maar goedmaken en zeggen dat ze het niet zo had bedoeld. Wat was ruzie toch akelig.

Lucy en Nicole luchtten hun verontwaardiging tijdens het eten. "Heb je ooit zoiets meegemaakt? Wat een valse kat is die Carrie, zeg."

"Ik wil niets meer met haar te maken hebben," zei Lucy beslist.

"Het was haar schuld," vond Nicole. "Zij moet het maar goedmaken."

Nadat ze uitgebreid hadden besproken hoe gemeen Carrie wel niet

was, kwam het gesprek onvermijdelijk op het onderwerp dat hen nog meer bezighield: het raadsel rond de mysterieuze gast.

Lucy, met haar onverzadigbare nieuwsgierigheid, kon het niet uitstaan dat haar plannetje die morgen zo jammerlijk was mislukt. Over Nicles schouder kon ze de vrouw zien zitten. “Misschien is ze wel een ontsnapte gevangene,” merkte ze op. “Of misschien heeft ze net een schoonheidsoperatie ondergaan.”

“Daar zeg je wat,” reageerde Nicole peinzend.

Lucy die uit ergernis zomaar iets had gezegd, haalde haar schouders op. “Ach welnee, dat slaat natuurlijk nergens op.”

“Nou, dat moet je niet zeggen,” aarzelde Nicole. Er kwam een gedachte bij haar op. Het leek vergezocht, maar toch... “Ik vraag me af of je moeder haar gezicht heeft gezien,” zei ze langzaam. Ze boog zich naar Lucy. “Stel je nou eens voor dat dat mens telefonisch heeft gereserveerd. Dat is heel gewoon. Aan de telefoon heeft ze een beroemde naam genoemd en gezegd dat dat haar naam is. Daarna komt ze in vermomming hierheen, waarop je moeder voetstoots aanneemt dat ze is, wie ze zegt dat ze is. Dan zou ze dus best een ontsnapte gevangene kunnen zijn!”

“Maar wat moet een ontsnapte gevangene hier?” wilde Lucy nuchter weten.

“Zich verborgen houden,” legde Nicole uit. “Totdat de politie het zoeken staakt.”

“Mmm.” Lucy wist niet goed wat ze ervan vond, maar het was in ieder geval iets om eens dieper over na te denken. Straks, want nu had ze te veel dingen aan haar hoofd. Carrie, het huisarrest, het kuuroord. Ze keek opzij en haar blik viel op dokter Zorgvliet. Hij zat aan het tafeltje rechts van hen en klopte net bemoedigend op de mollige hand van een afgrijselijk dikke dame.

“Als u zo goed volhoudt, zijn er binnen de kortste keren heel wat pondjes af, beste mevrouw,” hoorde Lucy hem zeggen. “Straks vertrekt u met een prachtig figuur.”

De dikke dame keek ademloos in de ogen van de knappe dokter. Ze voelde zich duidelijk gevleid. “Denkt u dat heus?” kirde ze en ze duwde flirtend een haarlok op z'n plaats.

“Ik weet het zeker,” sprak de dokter met een warm, donker stemgeluid.

“En ik weet zeker dat ze over twintig jaar nog een rolmops is,” fluisterde Nicole grinnikend.

“Hoideboi.” J.J. trok een stoel bij en ging zitten. “Eet je die nog op?” Hij wees op de halve boterham die Lucy opzij had geschoven. “Nee, ik ga er mijn haar mee wassen, nou goed!” reageerde Lucy sarcastisch en ze nam demonstratief een hap.

J.J. was te zeer in zijn hum om de slechte stemming aan het tafeltje op te merken. “Daar heb je ze!” wees hij verheugd.

“Daar heb je wie?” informeerde Nicole. “Ssst,” maande J.J.

Sophie Mertens droeg een dienblad vol crèmes en watertjes, die ze met een zwierig gebaar presenteerde aan de beide dames aan de tafel links van hen.

“Het zijn verrukkelijke crèmes,” begon de Spriet haar verkooppraatje. “Voelt u maar eens hoe licht en luchtig ze zijn. En puur natuur. Vol met hymogine ansoponen en andere voedende bestanddelen die de huid fris en jong maken.”

J.J. luisterde met gespitste oren. Zijn ogen glinsterden. “Tjonge, allegine hypodromen,” zuchtte hij diep onder de indruk, al had hij geen idee wat het betekende.

“Wat kosten ze?” wilde een van de dames weten.

“Deze heerlijke crème kost honderdvijftig gulden per potje,” glimlachte Sophie zonder blikken of blozen.

Lucy en Nicole verslikten zich bijna en keken belangstellend naar de potten. Die waren van roze kunststof en hadden goudkleurige doppen.

“En deze geurige, zacht reinigende lotion komt op honderd gulden,” ging Sophie verder. Ze toonde de flesjes met een air alsof het kostbare edelstenen betrof.

“Tjonge,” zuchtte J.J. verlangend. “Wat zou ik graag willen uitzoeken wat ze erin stoppen.”

“Zou je daar dan achter kunnen komen?” vroeg Lucy verbaasd.

“Natuurlijk,” reageerde J.J. meteen. “Als ik een beetje van dat spul

heb, analyseer ik het met mijn chemieset. Da's simpel zat.”

Lucy ging in gedachten direkt een stapje verder. Ze keek haar broer peinzend aan. “Zou je dat spul ook na kunnen maken?” wilde ze weten.

“Vast wel,” meende J.J. zelfverzekerd.

Nicole keek bedenkelijk, want J.J.'s experimenten hadden nogal eens de neiging verkeerd uit te pakken.

J.J. grijnsde. Hij begreep eindelijk waar zijn zus op uit was. “Daar zouden we een berg geld mee kunnen verdienen, denk je niet?”

“Precies.” Lucy maakte snel een paar rekensommetjes in haar hoofd.

“Weet je wat,” begon J.J. toegeeflijk, “als jij nou zorgt dat je wat crème en lotion te pakken krijgt; dan maak ik het na en delen we de winst. Fifty-fifty.”

Maar Lucy was niet van gisteren. “Mooi niet!” reageerde ze. “Ik moet het gevaarlijke werk doen en dus loop ik het meeste risico. Daarom wil ik ook het meeste geld. Zestig gulden voor mij en veertig voor jou.”

J.J. dacht even ingespannen na. “Oké,” zei hij stralend.

“Afgesproken.”

Hij stond op en verdween. Lucy keek hem grinnikend na.

“Hoe kun je dat nou zeggen,” vond Nicole. “Hoe wil je dat spul te pakken krijgen? Ben je soms vergeten dat die kamer op slot zit?”

“Welnee,” grijnsde Lucy. “Het is zo simpel als wat. De helft van die

taarten koopt natuurlijk zo'n potje crème. Het enige dat wij hoeven doen, is er wat uithalen als we de kamers schoonmaken. Fluitje van een cent.” Tevreden sloeg ze haar armen over elkaar.

“Dat heb je inderdaad slim bedacht,” vond Nicole met een lachje.

“En J.J. maar denken dat we midden in de nacht op dievenpad gaan.”

Lucy glunderde. Ze was echt met zichzelf ingenomen!

Aan de andere kant van de eetzaal zag Carrie haar vriendinnen lachen. Ze slikte. Lucy en Nicole hadden het kennelijk nogal gezellig zonder haar. Carrie voelde zich buitengesloten en werd steeds verdrietiger.

Die middag had Dolly een nieuw karwei voor hen op het programma staan. De meisjes moesten onkruid wieden in de moestuin.

“Je reinste kinderarbeid,” mopperde Lucy. Maar ze was wel zo verstandig dat niet te zeggen waar haar moeder bij was.

Even later kwam Mike naar haar toe. Hij stelde voor die middag een plan de campagne op te zetten om Sophie Mertens en dokter Zorgvliet het hotel uit te pesten. Lucy en Nicole schudden hun hoofd. Daar hadden ze voorlopig geen tijd voor. Bovendien betwijfelde Lucy of het wel zo'n goed idee was. Liep het mis en kregen ze nog een week huisarrest, dan misten ze de nazomerkermis met de grote vrijmarkt.

Lucy en Nicole haalden schoffels uit de schuur. Carrie hield zich een beetje afzijdig. Ze moest al haar moed bij elkaar rapen. Stel dat de andere twee echt geen vriendin meer met haar wilden zijn? Wat moest ze dan beginnen? Zenuwachtig keek ze van een afstandje toe. Ten slotte schuifelde ze onzeker dichterbij.

“Ahum.” Ze schraapte haar keel om hun aandacht te trekken.

Lucy en Nicole wisselden een blik. “Hoorde jij wat?” vroeg Lucy.

“Nee, jij?” antwoordde Nicole. “Geef me dat schepje eens aan.”

“Ik... eh...” hikkelde Carrie. “Ik wilde even zeggen dat het me spijt.”

Nu draaiden Lucy en Nicole zich om.

Carrie stond er schuld bewust bij en wist zich met haar houding duidelijk geen raad. “Ik vind het heel erg,” ging ze stotterend verder. “Ik weet dat het allemaal mijn schuld is.” Verlegen schuifelde ze met haar voeten en keek naar de grond. “Kunnen we weer vriendinnen zijn?” vroeg ze fluisterend. “Het was niet zo bedoeld. Ik wilde niet zo'n kreng zijn. Ik weet gewoon niet wat er met me gebeurde.”

“We wilden je alleen maar helpen,” zei Nicole verongelijkt. “Precies zoals we beloofd hadden.”

Lucy sloeg stuurs haar armen over elkaar.

“Dat weet ik ook wel,” zei Carrie kleintjes. “Maar ik had zo'n honger. Zijn jullie erg boos?”

Lucy en Nicole haalden hun schouders op. Hun boosheid was intussen wel gezakt en Carrie stond er zo zielig bij dat ze bijna

medelijden met haar kregen.

Het eerste woord was zoals gewoonlijk aan Lucy, de ongekroonde aanvoerster van het stel. Ze twijfelde niet lang.

“Beloof je dat je nooit meer zo idioot doet?” vroeg ze streng. Carrie knikte heftig.

“Laten we het dan maar goedmaken,” besloot Lucy vergevingsgezind. “Zand erover.” Carrie knikte opgelucht.

“Vrienden!” zei Nicole en ze gaf haar vriendin een speelse stomp tegen haar arm.

Ze voelden zich alle drie een stuk beter, nu de lucht was opgeklaard. Het kwam namelijk niet vaak voor dat ze ruzie hadden.

“Blijf je lijnen?” vroeg Nicole voorzichtig.

“Ik denk het wel,” antwoordde Carrie. Ze haalde met een zucht haar schouders op. “Ik moet die negerzoenen eraf zien te krijgen.”

Daar moesten ze alle drie om lachen. De vreemde, ongemakkelijke spanning die tussen hen had gehangen, verdween als sneeuw voor de zon.

Eensgezind trokken ze bossen onkruid tussen de slapplanten vandaan en maakten de grond los. Ze hadden geen haast. Als ze dit af hadden, zou ma Rozebottel waarschijnlijk wel weer een ander vervelend klusje weten te verzinnen. Uitvoerig bespraken ze de nazomerkermis die volgende week zou worden gehouden.

“Vorig jaar ben ik in de zweefmolen geweest,” zei Carrie. “Helemaal

te gek.”

“Mij niet gezien,” rilde Lucy, die haar bekomst had van draaiende toestellen. “Ik ga wel in de botsautootjes.”

“Weten jullie nog hoe hysterisch Carolien de Boer werd in het spookhuis?” giechelde Nicole.

“Reken maar,” herinnerde Lucy zich. “Mike zat een paar wagentjes achter haar. Carolien krijste alsof ze gekeeld werd. Er kwamen zelfs een paar kermismensen naar binnen, die dachten dat er een ongeluk gebeurd was.”

Carrie knikte grijnzend. “Ze beweerde dat ze werd aangevallen door vleermuizen. Iedereen lachte haar uit.”

“Ze zeggen toch altijd dat er ergens in het spookhuis een touwtje hangt,” wist Nicole. “Als dat in het donker langs je wang strijkt, schrik je je een ongeluk.”

“Nou, dat is mij nog nooit overkomen,” meende Lucy. “En als je aan dat touwtje trekt, krijg je een emmer water over je hoofd, heb ik gehoord. Jammer dat Carolien er niet aan getrokken heeft. Dat zou haar mooi hebben afgekoeld. Wisten jullie trouwens dat Muis en Carolien zelfgemaakte sieraden gaan verkopen op de vrijmarkt?”

“Ik wist niet dat Muis sieraden maakte,” zei Carrie verbaasd.

“Het is ook niet veel soeps,” vond Lucy. “Carolien maakt ze al langer, die heeft zelfs een cursus gevolgd, en Muis moet natuurlijk weer meedoen.”

“Zeg!” zei Nicole ineens. “We kunnen J.J.'s schoonheidsmiddeltjes wel op de vrijmarkt verkopen.”

“Ja! Da's een goed idee,” vond Lucy enthousiast.

“Hè?” vroeg Carrie, die niets wist van J.J.'s voorstel om de middeltjes van Sophie Mertens en dokter Zorgvliet na te maken.

Lucy en Nicole brachten hun vriendin uitgebreid op de hoogte.

Al kletsend vloog de tijd voorbij. Carrie plukte een late aardbei en stak hem in haar mond. “Een aardbei zal toch wel mogen, denken jullie niet?” vroeg ze meteen.

,Vast wel,” meende Lucy. “Weet je wat?” ging ze verder. “Vannacht gaan we naar de bibliotheek om te kijken of er een toestel voor jou bij is.”

“Moet dat?” vroeg Nicole benauwd.

“Ja,” zei Lucy beslist. “Hè, doe niet zo nerveus. Als we stil zijn, merkt niemand wat. En met die apparaten gaan Carries kilo's er wat sneller af. Ze zullen intussen heus wel al die losgedraaide schroeven hebben vastgezet, zodat er geen ongelukken meer gebeuren, zoals toen met dat trilkussen.”

Carrie keek verheugd op bij het vooruitzicht snel gewicht te verliezen en ze plukte van de weeromstuit nog een aardbei.

Lucy gaf haar een bemoedigend kneepje. Met een beetje mazzel viel hun vriendin snel af en werd ze weer de oude, vrolijke Carrie.

HOOFDSTUK 8

Als Lucy Rozebottel eenmaal iets in haar hoofd had, was ze er niet zo gemakkelijk meer van af te brengen. Dat gold voor de verkoop van de crèmes, maar ook voor het nachtelijke bezoek aan de bibliotheek.

Ondanks Nicoles bedenkelijke gesputter was de zaak al snel beklonken. Die nacht zouden haar vriendinnen Carrie een handje helpen, had Lucy besloten. Carrie zelf vond dat uitstekend. Ze was tot haar grote teleurstelling nog geen kilo afgevallen.

Maar Nicole had bange voorgevoelens. Ze zag al een nieuw huisarrest boven hun hoofd hangen, vlak voordat de kermis begon. Helaas golden de meeste stemmen. Bovendien moest Nicole toegeven dat hun nachtelijke uitstapjes in het verleden, een paar onvoorziene gebeurtenissen daargelaten, allemaal goed waren afgelopen. Dit was niet in de laatste plaats te danken aan het feit dat Dolly een onverstoorbare nachtrust had en pas wakker werd als je met een jankende betonboor naast haar bed ging staan.

Zoals Lucy al had voorzien, bleek de bibliotheek 's nachts op slot te zijn. Daarom had ze de looper meegenomen. Moeiteloos ging de deur open, waarna drie meisjes in pyjama vliegensvlug naar binnen glipten.

“Au!” Nicole stootte haar scheenbeen in het donker. “Doe die zaklantaarn eens aan,” foeterde ze.

Lucy bracht licht in de duisternis. Ze liet de straal langzaam over de banken en toestellen glijden. Het trilkussen lieten ze links liggen. Lucy had er nog rode billen van. Een of ander rond voorwerp bij het raam mocht zich wel in Lucy's warme belangstelling verheugen. Bijgelicht door de zaklantaarn las Carrie hardop wat er op het naamplaatje stond. “Krijg nou wat! Het is een minisauna. Dat lijkt me best lekker.”

Zonder na te denken zette ze het apparaat aan. Er ging direkt een luid gezoem op. Nicole schrok zich een beroerte. Ze sprong opzij en viel met een klap tegen de vensterbank. Carrie schakelde de sauna geschrokken uit.

Lucy fronste. “Al die elektrische dingen maken veel te veel herrie,” vond ze. “Die kunnen we niet gebruiken.”

“Dan blijft er niet veel over,” fluisterde Nicole, die met een pijnlijk gezicht over haar heup wreef.

Carrie keek wanhopig rond. “Er zal toch wel iets zijn wat geen geluid maakt?”

“Vast wel,” zei Lucy bemoedigend en met z'n drieën liepen ze langzaam de bibliotheek door.

Carrie beet teleurgesteld op haar lip toen hun speurtocht niets opleverde.

“Er moet nog meer zijn,” zei Lucy, die de moed nooit meteen opgaf. “Waar gebruiken ze al die behandeltafels voor?”

“Schijn eens bij,” riep Nicole zachtjes. Ze had een grote kast geopend en tuurde naar binnen.

Lucy richtte de zaklantaarn. Ze zagen massa's potjes, tangetjes en tissues.

“Wat is dit?” mompelde Nicole. Nieuwsgierig pakte ze de bovenste van een stapel dozen. 'Bandages voor plaatselijk afslanken', las ze.

“Bingo.” Lucy knikte triomfantelijk. “Waar wil je afslanken?”

“Overal,” zei Carrie meteen.

Nicole las met een ernstig gezicht de gebruiksaanwijzing. “Ah, ik snap het al. Dit lijkt op verband, maar het is gedrenkt in een of ander goedje. We moeten het strak om je heen wikkelen. Door de warmte of zo smelt je vet.”

Carrie knikte opgewekt. Dat klonk goed.

Lucy en Nicole gingen aan de slag. Een kwartier later zat Carrie stevig in de wikkels. Ze kon nauwelijks blijven staan en moest op een behandeltafel geholpen worden. Ze zag eruit als iemand die een ernstig auto-ongeluk heeft gehad en van top tot teen in het verband zit.

Lucy en Nicole kregen de slappe lach en hadden de grootste moeite om hun vriendin op de tafel te hijsen.

“Je lijkt wel een mummie,” giechelde Nicole verstikt.

Lucy sloeg haar hand voor haar mond en ze proestte gesmoord.

“Ja hoor, heel leuk,” bromde Carrie. “Hoe lang moet dit spul eigenlijk blijven zitten?”

“Geen idee,” mompelde Nicole. “Eens kijken op de verpakking. Nee, staat er niet bij.”

“Een uurtje zal toch wel goed zijn?” meende Lucy.

“Een uur?!” riep Carrie uit. Ze moest meteen naar adem happen.

“Zit het niet lekker?” vroeg Lucy liefjes.

“Nee! Dat zie je toch,” beet Carrie haar toe. “Ik kan me nauwelijks bewegen.”

“We laten het net zo lang zitten als je volhoudt,” zei Nicole toegeeflijk en ze keek Lucy waarschuwend aan.

Carrie kalmeerde een beetje. Ze bedacht voor de zoveelste keer dat afvallen een ware beproeving was. Waarom deed ze zichzelf deze kwelling aan?

Terwijl ze wachtten tot Carrie bevrijd wilde worden, liep Lucy ongedurig rond. Nicole onderwierp intussen de kast aan een nader onderzoek.

Beneden in de hal galmde de grote, staande klok.

Plotseling klonken er in de gang voetstappen. Lucy schrok. Ze vloekte binnensmonds en knipte snel de zaklantaarn uit.

Ondertussen prevelde ze een schietgebedje dat het toch vooral haar moeder niet was.

De voetstappen naderden de deur van de bibliotheek. De drie meisjes verstijfden en hielden hun adem in. Ze wachtten gespannen of de deur open zou gaan.

Maar de voetstappen passeerden de deur. Met een zucht van opluchting lieten ze hun adem ontsnappen.

Carrie probeerde overeind te komen. Daarbij rolde ze bijna van het bed af.

“Blijf liggen,” siste Lucy. “Wij gaan wel kijken wie daar stiekem rondloopt.” In het donker zag ze niet dat Nicole verbleekte.

Carrie was het er niet mee eens. “En ik dan? Moet ik hier in m'n eentje blijven liggen?”

“We zijn zo terug,” fluisterde Lucy geruststellend. “Dan maken we al dat spul weer los.” Ze greep een niet bijster enthousiaste Nicole bij de arm en trok haar mee. Voorzichtig opende ze de deur en tuurde de gang in. Helemaal aan het einde brandde de nachtverlichting. Opeens hoorden de meisjes gekraak. Onmiskenbaar de grote trap die uitkwam in de hal. Alleen als je dicht bij de leuning bleef, kraakten de treden niet. Voor Lucy was het daarom meteen duidelijk dat er geen Rozebottel naar beneden ging.

“Kom!” wenkte ze Nicole. Op haar blote voeten haastte ze zich naar de trap.

Nicole kwam trillend van de zenuwen achter Lucy aan. Zij was niet zo avontuurlijk ingesteld. Van geheimzinnige lieden die in het holst

van de nacht door het hotel slopen, moest Nicole niets hebben. “We moeten de balie in de gaten houden,” fluisterde Lucy. “Daar moet hij langs en daar brandt een nachtluchtje.”

Ademloos keken ze toe hoe een gestalte zich losmaakte uit de schaduw van de trap. Op de muur er tegenover verscheen langzaam een groot, vertekend silhouet. Het was de omtrek van een vrouw, een enorme vrouw.

“O moeder!” hijgde Nicole, haar ogen groot en donker. Het was niet de gestalte zelf, die haar bang maakte. Het was wat de vrouw in haar hand had. “Kijk!” rilde Nicole benauwd. “Ze heeft een mes!”

HOOFDSTUK 9

De meisjes stonden als aan de grond genageld. Daar beneden sloop een vrouw rond met een mes in haar hand.

Nicole was doodsbang. Angstig greep ze Lucy's pyjama vast en ze trok de gruwelijkste conclusie die maar mogelijk was.

“Dat mens gaat iemand vermoorden,” fluisterde ze met een trillende stem. “Kom mee, wegwezen!”

Lucy voelde haar huid prikken toen de haartjes één voor één recht

overeind gingen staan. Een onbeheerste rilling trok door haar heen en daardoor kon ze de tijdelijke verlamming van zich afschudden. “Maar wie gaat ze vermoorden? En waarom?” fluisterde ze ongelovig terug. “Allemachtig Nicole, weet je nog wat je vanmiddag zei? Over die mysterieuze gast en dat die best een ontsnapte gevangene kon zijn?”

Nicole keek Lucy met grote ogen aan. Aan die opmerking wilde ze nu liever niet herinnerd worden. Het maakte haar nog banger dan ze al was.

“Misschien klopt het wel,” ging Lucy helemaal op in haar theorie. “Wie weet, is ze een gevaarlijke moordenaar. Eentje die niet goed bij d'r hoofd is en iedereen vermoordt die onaardig tegen haar is.” Lucy draafde nu behoorlijk door.

Nicole maakte een verstikt geluid en trok aan de arm van haar vriendin.

“Het kan me niet schelen wie ze is,” siste ze. “Kom mee, ik wil hier weg.”

Lucy kon haar vriendin met moeite tegenhouden. “Waar wil je heen? Ze ging naar beneden. En daar slaapt niemand... behalve jullie!”

Carrie, Nicole en Coba sliepen doorgaans beneden in het souterrain. Pas als het heel erg druk werd, verhuisden ook de kinderen Rozebottel en Dolly en Fred naar beneden. De vrijgekomen

slaapkamers werden vervolgens verhuurd.

Nicole keek Lucy benauwd aan. “Wie wil mij nou vermoorden?” griezde ze en meteen er achteraan: “Niemand wil mij vermoorden.” Nog steeds stribbelde ze tegen.

“Precies. En daarom gaan we achter die vrouw aan,” antwoordde Lucy meteen. “Als je naar boven gaat, wordt mijn moeder misschien wakker. Wil je dat soms? Dan heb je pas goed de poppen aan het dansen. Kom mee, we moeten weten wat dat mens uitvoert. We doen heel zachtjes.”

“Nee!” Nicole schudde wild haar hoofd en verroerde zich niet. “De... de politie,” stotterde ze. “We moeten de p...p...politie bellen.” Lucy's mond voelde droog toen ze antwoordde. “De telefoon staat ook beneden! We kunnen niet anders.”

Nicoles zelfbeheersing kon het ieder moment begeven toen de vriendinnen even later vlak tegen elkaar aan en zo dicht mogelijk langs de trapleuning naar beneden schuifelden.

Beneden angekommen stond Lucy stil.

“Toe nou,” smeekte Nicole, haar blik strak op de telefoon gericht.

“De deur van de keuken staat open,” fluisterde Lucy.

“Zeker o...open gewaaid of misschien stond hij de h...hele avond al open,” stotterde Nicole. “Kom, laten we het alarmnummer bellen.” Lucy schudde haar hoofd. Ze bedacht dat er in de keuken volop zware koekepannen en vlijmscherpe messen voorhanden waren.

Daarmee konden ze zich in geval van nood verdedigen. Wanneer Lucy moest kiezen tussen de politie, die er minstens een kwartier over zou doen om het hotel te bereiken, en een keukenmes, dat ze in een paar tellen uit een la kon rukken, dan wist ze wel waar haar voorkeur naar uitging-

Lucy bewoog zich in de richting van de keuken. Nicole durfde niet luidkeels te protesteren en kwam half struikelend van angst achter haar aan. Ze was zo gespannen als een veer en haar vuisten balden zich krampachtig.

Uit de keuken klonken zacht krassende geluiden. Het waren vreemde geluiden, die voor de meisjes geen enkele betekenis hadden. Het licht van het nachtlampje in de hal reikte niet voorbij de keukendeur, zodat alleen de vage omtrek van het aanrecht en het kookeiland te zien waren.

Bij de drempel durfde ook Lucy opeens niet verder. Ze wist niet wat die vreemde geluiden te betekenen hadden. Wat spookte die vrouw daar in vredesnaam uit? Stel dat zij eerder zou toeslaan dan dat Lucy een vleesmes kon grijpen?

Lucy had geen idee waar de vrouw zat. Het was veel te donker in de keuken. Stel je voor dat ze op weg naar de messenhouder tegen dat mens aanbotste? Bij die gedachte verkilde Lucy tot op het bot. Ze wist niet goed wat ze moest doen. Nicoles hortende ademhaling in haar nek maakte het er niet beter op. Moesten ze ma Rozebottel uit

bed halen? Of de politie bellen? Of misschien naar buiten sluipen om te kijken of er in de schuur iets te vinden was, wat ze als wapen konden gebruiken?

Lucy's besluiteloosheid werkte verlamdend. Woest schudde ze haar hoofd om helder te kunnen denken. Nicole en zij moesten in ieder geval teruggaan, besloot ze. Er zat niets anders op. Zolang ze de vrouw niet konden zien, was het te riskant om zich in de keuken te wagen. Eenmaal uit de buurt konden ze samen overleggen wat hen te doen stond.

Met wild kloppend hart duwde Lucy haar vriendin voorzichtig achteruit. Op hetzelfde moment botste een donkere gestalte die van de andere kant kwam, plompverloren tegen hen op.

“Aaah,” gilde Lucy.

“Ieieie,” krijste Nicole en ze sloeg als een bezetene naar de onbekende in het duister.

“Au! Verdorie!” riep Carrie, want die was het.

Ergens in de donkere keuken gilde tegelijkertijd een vierde persoon. Het was een schelle uithaal waar de haren van de meisjes recht van overeind gingen staan.

Carrie, die van niets wist, zocht naar het lichtknopje en drukte erop. Op hetzelfde moment baadde de keuken in een zee van licht. Lucy en Nicole hadden zich angstig tegen de muur geperst en knepen hun ogen dicht. Carrie hief haar omzwachtelde arm

beschermend voor haar ogen.

“Maak me los,” hijgde ze. “Ik stik zowat! Waarom bleven jullie zo lang weg? Waarom...” Plotseling hield ze haar mond. Haar ogen hadden zich intussen aangepast aan het heldere licht en ze keek verbluft naar de koelkast.

Een dikke dame in een roze nachtgewaad zat op haar knieën voor de koelkastdeur. Het was niet de mysterieuze gast, want deze dame hadden de meisjes al een paar keer eerder gezien. Hun blik gleed naar de koelkast. Uit het slot dat erop zat, stak een puntige nagelvijl waarmee de dikke dame de grendel had proberen open te peuteren.

“Het is maar een nagelvijl,” fluisterde Nicole ten overvloede.

Opeens voelde Lucy een onbedwingbare giechelbui in zich opkomen. De sinistere moordenaar met het mes was alleen maar een dikke dame met een nagelvijl, die smachtte naar iets eetbaars.

De dikke dame zag rood van schrik. Haar onderkinnen trilden van schaamte en ontzetting. Dat laatste was niet zo vreemd, want de omzwachtelde Carrie zag er behoorlijk angstaanjagend uit. Als haar vrolijke, sproetige hoofd niet boven het verband uit had gestoken, had ze zo mee kunnen doen in een horrorfilm over levende doden. Ondanks het merkwaardige tafereel had Carrie dringender zaken aan haar hoofd.

“Losmaken!” siste ze benauwd. “Schiet op!” Haar armen staken stijf opzij zodat ze zelf nergens bij kon. Haar borstkas zwoegde

moeizaam op en neer en haar gezicht zag knalrood. Lucy en Nicole haastten zich de zwachtels te verwijderen. Carries lichaam kwam er gestreept onder vandaan.

“Hé,” wees de dikke dame opeens beschuldigend. “Dat zijn afslankbandages. Hoe komen jullie daaraan?” Kennelijk kreeg ze haar zelfvertrouwen terug.

Lucy was er niet van onder de indruk. Een dergelijk akkefietje had ze vaker bij de hand gehad.

“Het lijkt me beter dat u niet rondvertelt dat wij hier waren en dat we de zwachtels gebruikt hebben,” zei ze zonder aarzelen.

De dikke dame, bijgekomen van de schrik, keek haar hooghartig aan. “En waarom zou ik dat niet vertellen?”

“Omdat dat,” Lucy wees op de vijl en de koelkast, “diefstal en het vernielen van andermans eigendommen is.”

De dame verschoot van kleur. “O, nou ja,” mompelde ze verlegen, “het was maar een geintje. Gewoon om te proberen.”

“Natuurlijk,” reageerde Lucy onbewogen. Ze wees op de bandages. “Dit ook.”

Daarmee was het pakt bezegeld. Beide partijen begrepen elkaar. Als de één haar mond hield, deed de ander dat ook.

Carrie wreef intussen verwoed over haar lichaam om de bloedsomloop te herstellen.

Nicole had zich inmiddels eveneens hersteld. Haar hart klopte

minder snel en haar benen voelden niet langer aan als pap. Ze kreeg zelfs weer medelijden met de jammerende Carrie.

“Laten we snel kijken hoeveel je bent afgevallen,” stelde ze voor om haar vriendin op te vrolijken.

Carries gezicht lichtte op. Ze waren alle drie benieuwd naar het resultaat. Vol verwachting stapte Carrie op de grote weegschaal in de hal. Lucy, Nicole en de dikke dame verdrongen zich er omheen en keken ingespannen hoeveel de wijzer uitsloeg.

“En?” vroeg Nicole verwachtingsvol. “Hoeveel is eraf?”

Carrie zei niks. Haar ogen waren strak gericht op de wijzer. Haar zicht werd steeds waziger toen er tranen opwelden in haar ogen, die even later zachtjes op haar blote voeten druppelden.

“Carrie, wat is er?” riep Lucy geschrokken uit.

“Is... is er niet veel af?” raadde Nicole voorzichtig.

“Niets!” huilde Carrie. “Er is helemaal niets af! Geen kilo, geen pond, geen grammetje. En ik had zo gehoopt...” Een huilbui onderbrak haar woorden.

Lucy en Nicole sloegen eensgezind de armen om haar heen. De dikke dame zuchtte begrijpend en liet het drietal alleen.

Carrie liet zich op de grond zakken en snikte onbedaarlijk. “Wat moet ik nou doehoen?” snifte ze. “Niets helpt.”

Lucy en Nicole wisten het ook niet. Het enige dat ze konden doen, was Carrie troosten.

Met haar arm stevig om Carries schouder staarde Lucy peinzend in de verte. Als alle apparaten net zo nep waren als het trilkussen en de bandages, dan wilden Spriet en Baardmans natuurlijk niet dat iedereen dat wist, bedacht ze. Dat zou die twee namelijk ontmaskeren als de bedriegers die ze naar Lucy's vaste overtuiging ook waren. Als het bekend werd, als zij onomstotelijk konden bewijzen dat het kuuroord nep was, zouden Spriet en Baardmans ongetwijfeld spoorsslags vertrekken. Iets waar Lucy inmiddels hevig naar verlangde.

Ze moest dus een manier zien te vinden om die twee te ontmaskeren, zonder zich de woede van ma Rozebottel op de hals te halen.

En over ontmaskeringen gesproken, ze wisten ook nog steeds niet wie de mysterieuze gast was. Misschien, bedacht Lucy, kon ze iets verzinnen zodat ook zij haar ware gezicht liet zien.

Terwijl Lucy daar midden in de nacht met haar armen rond Carrie op de koude, plavuizen vloer zat, kon ze niet weten dat het geheim van de mysterieuze gast snel ontrafeld zou worden. En de oplossing van het raadsel zou bovendien zo snel en uit zo'n onverwachte hoek komen, dat het voor de drie meisjes een reuze verrassing zou zijn.

HOOFDSTUK 10

Het was een soort natuurwet in huize Rozebottel dat iedereen met problemen vroeg of laat bij ma Rozebottel terecht kwam. Carrie dacht er niet eens over na. De volgende morgen ging ze automatisch naar het kantoortje waar Dolly de boekhouding zat bij te werken. “Ik heb straks nog een karweitje voor jullie,” kondigde Dolly aan, zonder op te kijken van de kolommen met cijfertjes.

Carrie zei niets en ging stil op een stoel zitten.

Toen er geen antwoord kwam, keek Dolly op. “Jij ziet er niet erg vrolijk uit,” vond ze. “Scheelt er wat aan?”

Carrie schokschouderde, haar gezicht een toonbeeld van ellende. Dolly leunde achterover in haar stoel. “Hoe gaat het met afvallen?” legde ze griezelig precies haar vinger op de zere plek.

“Waardeloos,” zuchtte Carrie en direkt kwam het hele verhaal eruit. “Ik val helemaal niks af en ik doe zo m'n best. Ik wil het zo graag. Waarom kan ik niet net zo mooi slank worden als Sophie Mertens en Lucy en Nicole.”

“Waarom wil je zo graag op iemand anders lijken?” vroeg Dolly rustig.

Carrie keek haar verbijsterd aan. “Nou gewoon. Zij zijn allemaal mooi en ik...”

“En jij niet?” maakte Dolly de zin voor haar af.

Carrie staarde naar de vloer.

“Nu moet je eens goed naar mij luisteren,” zei Dolly, terwijl ze zich over de tafel heen boog. “Soms is afvallen best goed. Er zijn mensen die zo dik zijn dat het hun gezondheid schaadt. Die kunnen niet ophouden met eten en snoepen.”

Carrie knikte. “Mevrouw Faber.”

“Precies. Mevrouw Faber,” beaamde Dolly met een scheef lachje.

“Maar jij bent mevrouw Faber niet. En jij bent ook geen fotomodel. Jij bent Carrie. Niemand in de wereld is zoals jij. Jij bent uniek. Een leuke, vrolijke meid met veel vrienden, die goed is in sport. Denk jij dat je meer dan tien minuten kunt voetballen als je niet genoeg eet?” Carrie keek verschrikt op. Tot dat moment was ze nog topscorer in de damescompetitie. “Dat weet ik niet,” aarzelde ze.

“Nou, ik wel,” vervolgde Dolly streng. “Jij bent steviger gebouwd dan Nicole. Dat hoort bij je. Je hebt meer spieren dan Lucy en dus ben je sterker dan zij. Je snoept graag, maar je overdrijft het niet en je bent zo gezond als een vis. Je bent perfect zoals je bent. Ben je erg veel gelukkiger geworden nu je misschien een onsje lichter bent?” Nee, dat niet bepaald, dacht Carrie. Ze was nog nooit zo ongelukkig geweest.

Dolly las het antwoord af van haar gezicht en glimlachte. “Als je superslank bent, word je niet automatisch gelukkig. Je wordt pas

gelukkig als je jezelf oké vindt.” Ze pauzeerde even om haar woorden te laten bezinken. “En stel je nou eens voor dat je altijd moet blijven eten zoals je nu doet,” ging ze verder.

“Ja, maar dat hoeft toch niet,” schrok Carrie. “Dit is alleen om af te vallen. Daarna kan ik toch wel weer hetzelfde eten als vroeger?”

Dolly schudde haar hoofd. “De mensen komen hier om snel af te vallen. Als ze daarna op hun eetgewoonten blijven letten, blijven ze slank. Doen ze dat niet, dan zitten de kilo's er net zo snel weer aan als ze eraf gingen.”

Carrie keek ma Rozebottel ongelovig aan. “Maar dat is vreselijk,” bracht ze uit.

“Juist,” knikte Dolly. “En vooral als het niet nodig is. Jij hebt geen dieet nodig. Je sport veel te veel. Je hebt meer spieren dan vet. Kijk toch eens in de spiegel. Je weet niet half hoe mooi je bent.”

Het kwam er zo overtuigend uit dat Carrie begon te twijfelen.

“Echt?” vroeg ze onzeker.

“Echt,” verzekerde Dolly ernstig.

Carrie trok haar T-shirt omhoog en kneep eens in haar buik.

Eigenlijk valt het best mee, bedacht ze. Ze lachte een beetje beschaamd naar ma Rozebottel. Ineens voelde ze zich stukken beter.

Dolly had gelijk. Ze zag er helemaal niet zo beroerd uit. Eigenlijk was ze zelfs best leuk om te zien. En een puddingbroodje op z'n tijd kon ze best hebben. Wat heet! Na alle ontberingen verdiende ze

minstens een paar oliebolletjes, een suikerspin en een kaneelstok. Als over een paar dagen de kermis begon, ging ze zichzelf uitgebreid op al dat lekkers trakteren, nam Carrie zich voor.

“Nog een paar dagen huisarrest,” zei Dolly. “Daarna begint de kermis. Daar kun je jezelf op een lekkere zak snoep trakteren.”

Met open mond keek Carrie ma Rozebottel aan. Het was echt waar wat Lucy altijd beweerde. Het was alsof ma Rozebottel je gedachten kon lezen.

Dolly keek haar vriendelijk aan en produceerde een scheef lachje.

“En dan nu het slechte nieuws,” zei ze grinnikend. “Lucy, Nicole, Muis en jij mogen voor mij de buitenboel lappen. Ga ze de goede boodschap maar overbrengen.”

Carrie voelde zich veel te opgelucht om zich druk te maken over een simpel klusje als ramen zemen. Uitgelaten stormde ze naar buiten.

“Ik stop met lijnen!” joelde ze zodat het hele hotel het kon horen.

“Ik ga allemaal verrukkelijke dingen eten.”

Twee langswandelende dames wierpen Carrie boze blikken toe, maar dat kon haar geen snars schelen. Ze kreeg Lucy en Nicole in de gaten en vloog hen zo wild om de nek dat de twee zich nauwelijks staande konden houden.

“Ik ben goed zoals ik ben,” straalde Carrie met nieuwverworven trots. Opeens wist ze met absolute zekerheid dat het zo was.

“Ja, dat heb ik toch al minstens twintig keer gezegd?” merkte Lucy

goedgehumeurd op.

Nicole was ook blij voor Carrie, maar kon het niet laten haar vriendin toch nog even op de kast te jagen. “Weet je zeker dat je geen lekker worteltje lust?” vroeg ze plagend.

“Jek,” gruwde Carrie. “Ik kan de rest van m'n leven geen wortel meer zien en over wortels gesproken, wat staan we hier wortel te schieten? Je moeder zegt dat we de buitenboel moeten doen. En Muis ook.”

Hoe Carrie in vredesnaam zo enthousiast kon doen over het zemen van de ramen was de andere twee een raadsel. Niettemin gingen ze braaf aan de slag. Muis zou de ramen aan de zijkant doen, de drie vriendinnen begonnen achter, waar het terras, de keuken en de bijkeuken lagen.

Carrie neuriede zachtjes een deuntje, terwijl ze haar spons in een emmer water doopte.

Lucy en Nicole wisselden een blik. Over Carrie hoefden ze zich in ieder geval geen zorgen meer te maken, bedacht Lucy. Nu kon ze eindelijk al haar energie richten op de mysterieuze gast. En wat die mysterieuze gast betrof, Carrie wist nog helemaal niets van Nicoles theorie en dat Lucy en Nicole gisternacht hadden gedacht dat de geheimzinnige gast iemand aan het mes ging rijden.

“Wauw!” reageerde Carrie ademloos, nadat Lucy haar het hele verhaal verteld had.

“Het was reuze eng,” verzekerde Nicole, al klonk hun verhaal bij daglicht een beetje belachelijk.

“Dus jij denkt dat ze een ontsnapte gevangene is,” mompelde Carrie met gefronste wenkbrauwen.

“Waarom niet?” vond Nicole.

Carrie schudde ongelovig haar hoofd. “Ik weet het niet,” mompelde ze. “Het is gewoon... ze lijkt niet onaardig. Snap je wat ik bedoel? Geen gemene misdadiger of zo.”

Die opmerking hield de gemoederen een tijd lang bezig en ongemerkt werden de vuile ramen weer schoon. Binnen een mum van tijd waren ze klaar.

Lucy ging een paar passen achteruit en bekeek het resultaat met haar handen in haar zij. “Niet slecht,” besloot ze. Langzaam gleed haar blik naar boven, naar de ramen van de bibliotheek.

Nicole zag haar kijken en ze verschoot. “O nee!” riep ze. “Vergeet het maar. Wij gaan daar niet stiekem naar binnen gluren. Ik wil naar de kermis en bovendien is het veel te hoog.”

Carrie bekeek de situatie peinzend. “Als we met een ladder op het dak van de bijkeuken klimmen, kunnen we zo naar binnen kijken,” merkte ze op.

Lucy trok haar meest onschuldige gezicht. “We moeten toch zeker de buitenboel doen?” prevelde ze. “We doen zo ons best dat we ook het raam van de bibliotheek een beurt gegeven hebben. Wie kan daar

nu op tegen zijn?” Ze grinnikte triomfantelijk. “Kom op, Nicole. Ben jij dan niet benieuwd wat ze daarbinnen allemaal uitvoeren? Er kan toch niets gebeuren? Wij doen niets verkeerd.”

Nicole weifelde.

“We kijken maar heel eventjes,” vleide Lucy. “Dat hebben ze niet eens in de gaten.”

Nicole, toch wel nieuwsgierig, gaf zich ten slotte schoorvoetend gewonnen. “Oké dan,” gaf ze toe.

“Mooi zo,” vond Lucy tevreden. “Er staat een ladder in de schuur. Help je even, Car?”

Met de ladder was het inderdaad een koud kunstje om op het dak van de bijkeuken te klimmen. En het was niet hoog genoeg om eng te zijn. Carrie giechelde al van voorpret, terwijl ze haar emmer omhoog hees.

“Klaar?” vroeg Lucy. “Denk erom, niet lachen. Gewoon de ramen doen.”

“Ja,” proestte Carrie. “O, ik lig nu al dubbel.”

“Schei uit,” giechelde Nicole. “Als jij lacht, moet ik ook lachen.”

“Hou je in, Car,” grinnikte Lucy. “Klaar? Eén, twee, drie...”

Met hun gezichten keurig in de plooi, spons en zeem in de aanslag, keken ze door het raam.

“Prst, hihhihi.” Carrie wist zich precies twee seconden goed te houden.

Direkt voor het raam lag een roodaangelopen dame in de grote ton die een minisauna was. Alleen haar hoofd stak eruit. Haar ogen werden groot van schrik toen ze opeens drie gezichten voor het raam zag verschijnen. Een eind verderop schoot een dame met alleen een handdoek om als gebeten overeind. Haar gezicht zat onder de groene modder van een masker, waardoor ze er uitzag als een lillend groen zeemonster. Het groene monster wees naar de vriendinnen en slaakte een doordringende kreet.

De meisjes lagen slap en konden onmogelijk doorzemen. Opzij van hotel Rozebottel besloot Muis intussen een wit voetje te halen. Alle meiden van haar school mochten 's avonds naar de nazomerkermis en Muis had er alles voor over om ook te gaan. Er kwamen een hoop jongens, wist ze, en nou ja, 's avonds was het gewoon veel spannender.

Ma Rozebottel voelde niet zo veel voor het idee. Vooral niet omdat Muis dan in het donker op de fiets door het bos terug moest. Er waren geen vriendinnen die ook haar kant op gingen.

Als ze haar moeder nu eens gunstig stemde door de ramen op de eerste verdieping te zemen, bedacht Muis. Ze wist dat het niet hoefde, want Dolly vond dat wat te hoog voor hen, maar Muis had geen hoogtevrees.

En misschien kon ze haar vader overhalen om haar met de auto op te pikken. Op een onopvallend plekje zodat niemand zag dat Muis

door haar pappie werd opgehaald. Als Dolly twijfelde, gaf pa Rozebottel nog weleens de doorslag.

Muis glimlachte, tevreden over die heldere inval. Ze voegde meteen de daad bij het woord en ging op zoek naar een ladder. Ah mooi, daar stond er al één. Muis keek geërgerd op toen ze het melige drietal op het dak van de bijkeuken ontdekte. “Bah, wat kinderachtig!” mompelde ze minachtend en ze sleepte moeizaam de ladder weg. Tjonge, wat was dat ding zwaar. Met een zucht zette ze de ladder tegen de gevel, pakte haar emmer en klom naar boven. De slaapkamers opzij lagen een beetje afgescheiden van de rest. Het uitzicht was ook minder fraai, vandaar dat ze meestal als laatste verhuurd werden. Verwoed zeepte Muis het raam in met haar spons. Haar gedachten waren ergens anders. Ze dacht aan de prachtige nagels van Sophie Mertens. Echte lange nagels en zo mooi gelakt. In het dorp was een salon waar ze kunstnagels maakten. Als Muis nu veel verdiende op de vrijmarkt met de verkoop van haar sieraden, dan kon ze daar misschien een paar nagels laten maken. Wat zou dat schitterend staan en wat zou Carolien jaloers zijn. 's Avonds op de kermis kon ze dan met haar prachtige nagels pronken.

Met een tevreden lachje nam Muis ook de kozijnen mee. Binnen in de kamer zat iemand, zag ze, maar het sop belemmerde het zicht. Op haar gemak nam ze de trekker en ze verwijderde de resten zeep. Nu kon Muis heel goed naar binnen kijken, want de ruit was helder

als glas. De gedaante in de kamer was een vrouw, die met haar rug naar het raam zat te schrijven. Haar lange, rode haar golfde over haar schouders.

Muis gebruikte de zeem voor de randen. Dat maakte een akelig, piepend geluid. “Jakkes,” rilde ze.

In haar klas zat een jongen die het leuk vond met zijn nagels over het schoolbord te schrapen. Dat was net zo'n akelig geluid.

Kennelijk had de vrouw in de kamer het ook gehoord, want ze schoot overeind en draaide zich om. Muis staarde haar wezenloos aan en glimlachte verontschuldigend. Ik ben zo klaar, wilde ze zeggen, maar opeens sperde ze haar ogen wijd open. Ze keek wat beter. Dat was toch... Er verscheen een verraste blik in de ogen van Muis. Ze staarde ongelovig naar de persoon aan de andere kant van het raam. Zonder vermomming was het zo klaar als een klontje. Muis wist nu wie de mysterieuze gast was.

HOOFDSTUK 11

“Maak dat jullie weggkomen!” schreeuwde Sophie Mertens boos en ze trok met een harde ruk de gordijnen dicht.

Lucy wilde zeggen dat ze alleen de ramen kwamen zemen, maar ze

moest zo verschrikkelijk lachen dat er geen woord over haar lippen kwam. Binnen hoorden de meisjes het gegil van de aanwezige dames en ze barstten in een nieuw lachsalvo los.

“Snel, snel,” hikte Lucy gesmoord. “Wegwezen, voordat er iemand poolshoogte komt nemen.” Ze wilde op de ladder stappen, maar er stond geen ladder meer. “Verdorie, de ladder is weg,” schrok ze.

“O nee, ik wist dat het mis zou gaan,” jammerde Nicole meteen.

“Heb ik niet gezegd dat...”

“Wees toch stil, Nicole,” onderbrak Carrie haar. “Wie zou de ladder meegenomen hebben?”

“Muis natuurlijk,” zei Lucy meteen. “Muis!” riep ze. “Hé, Muis! Kom hier met die ladder.”

Muis verscheen om de hoek, met een stralende glimlach rond haar lippen.

“O, de ladder,” herhaalde ze, ongewoon vriendelijk. “Komt eraan, hoor.” En inderdaad kwam ze even later met de ladder aansjouwen, die ze netjes tegen de muur van de bijkeuken zette. “Alsjeblieft! Ik moet onmiddellijk Carolien bellen. Het is zo spannend allemaal. Jullie raden nooit wat ik net gezien heb.”

Tot Lucy's niet geringe ergernis verraadde Muis niet wat dat was, maar haastte ze zich opgetogen naar de telefoon. Ze moest meteen bellen. Tjonge jonge, van dit nieuws viel Carolien vast en zeker steil achterover! De nagels waren vergeten en de kermis ook. Dit was

stukken belangrijker.

Achter de receptiebalie griste ze de hoorn van het toestel.

Lucy, Carrie en Nicole, die nieuwsgierig achter haar aan waren gehold, hoefden het gesprek niet stiekem af te luisteren, want Muis was tot buiten aan toe te horen.

“Je raadt nooit wie er bij ons logeert!” gilde ze door de telefoon.

“Hou je vast, daar komt-ie: Hannelore Ross! Ja echt! Nee, natuurlijk vergis ik me niet. Het is Hannelore Ross, Lisa uit 'Het leven gaat voort'. Is het niet ongelooflijk? Ze komt hier afslanken, denk ik. Wat? Nee, niet echt. Beetje mollig hooguit. Daarom is ze hier natuurlijk. Een handtekening? Tuurlijk, kan ik wel voor zorgen, hoor.”

Muis voelde zich enorm belangrijk en ze draafde behoorlijk door.

“Ik heb echt leuk met haar gepraat,” loog ze. “Ze zei nog dat ik een hele goede uitstraling had en ze vroeg of ik weleens aan akteren had gedacht.”

Uiteraard was dat niet waar, maar Muis vond het heerlijk om op te scheppen en Carolien de loef af te steken. Meestal was het omgekeerd. Carolien kreeg massa's nieuwe kleren. Caroliens ouders gingen altijd naar ver gelegen vakantiebestemmingen en Carolien liet geen gelegenheid voorbijgaan om dat Muis onder de neus te wrijven. Nu had Muis eens iets bijzonders en dat liet ze weten ook.

Zoals gewoonlijk dacht Muis uitsluitend aan Muis. Het kwam niet

bij haar op dat Hannelore Ross misschien helemaal niet blij zou zijn dat Muis haar aanwezigheid in het hotel overal rondbazuinde.

Aangemoedigd door de 'oh's' en 'ah's' van Carolien was Muis niet te stuiten. Ze ratelde maar door. Hoe Hannelore er uitzag, wat ze had gezegd en wat Muis had gezegd. Het duurde dan ook minstens een kwartier voordat ze eindelijk de telefoon neerlegde.

Met dit telefoontje zette Muis de dorpsstam in werking, want ook Carolien popelde om het nieuwtje wereldkundig te maken. Nauwelijks had Muis de verbinding verbroken of Carolien vertelde het hele verhaal in geuren en kleuren aan haar moeder. Mevrouw De Boer luisterde belangstellend en omdat ze juist op weg was naar de kapper, kon even later de hele kapsalon van de roddel genieten. Al snel ging het verhaal een eigen leven leiden. Want hoe meer mensen het doorvertelden, hoe mooier het werd. Toen het nieuws ten slotte de bakkerswinkel bereikte, leek het nauwelijks meer op wat Muis verteld had.

“Ze weegt wel honderd kilo,” beweerde de postbode, die een krentenbol nuttigde.

“Het schijnt dat het uit is met die aantrekkelijke zanger,” wist de vrouw van de dokter te vertellen. “Hij heeft haar hart gebroken en daarna is ze verschrikkelijk gaan eten.”

“Ik heb anders gehoord dat ze aan een ziekte lijdt,” weersprak mevrouw Faber van de apotheek. “Het is zo'n ziekte waar je

vreselijk van aankomt, ook al eet je net zo weinig als een vogeltje.” Agent Venendaal leunde tegen de koffiecounter en nam voorzichtig een slokje koffie. “Belachelijk!” zei hij hartgrondig. “Belachelijk!” In een hoekje achteraan stond onopvallend een journalist van het plaatselijke suffertje. Hij schreef driftig in een notitieboekje. Zijn oren zagen rood van opwinding. Met zijn tong likte hij langs zijn droge lippen. Dit was een primeur om van te smullen, dacht de journalist triomfantelijk. Als hij nu geen opslag kreeg, wist hij het niet meer.

In hotel Rozebottel bleef het nieuwtje ook niet lang geheim. Wie in de hal telefoneerde, kon ervan verzekerd zijn dat een half dozijn oren meeluisterde. De kuurgasten waren door het dolle heen. Stel je voor, er bevond zich een heuse beroemdheid in hun midden!

Toen Hannelore Ross die middag, gehuld in een lange kaftan, naar beneden kwam, had ze de breedgerande hoed en de zonnebril net zo goed weg kunnen laten. Direct stoof een groepje opgewonden dames de aktrice tegemoet.

“O, ik vind het zo enig,” kirde nummer één. “Ach, wilt u hier misschien even een handtekening zetten?”

“We begrijpen het best, hoor,” verzekerde een ander. “We hebben allemaal hetzelfde 'probleempje'.”

“Het is vaak aanleg, weet u,” verzekerde nummer drie ernstig. “Bij ons zit dik worden eenvoudig in de familie. Dit is mijn derde

bezoek en...”

Maar de dames kregen geen handtekening en geen vriendelijk woord.

“Laat me met rust!” snauwde Hannelore, waarna ze zich prompt opsloot in haar kamer.

“Wat buitengewoon onbeleefd!” hijgde dame nummer één verontwaardigd.

“Ik heb altijd al gedacht dat ze een beetje over het paard getild was,” vond nummer twee kattig.

“Ze is wel aangekomen, hè?” sneerde de derde. “Ik vind toch altijd maar dat die beroemdheden in het echt behoorlijk tegenvallen.”

Dolly Rozebottel, die ook niet op haar achterhoofd gevallen was, ontdekte al snel de bron van het gerucht. “Hoe ben je daar in vredesnaam achter gekomen?” vroeg ze boos aan Muis.

“Ik was gewoon de ramen aan het zemen,” verdedigde Muis zich.

“En ik besloot de eerste verdieping...”

“Ja, ja,” onderbrak Dolly geërgerd. “Ik snap het al. Maar was het nou echt nodig het hele verhaal overal direkt rond te bazuinen?”

“Ik heb het alleen maar aan Carolien verteld,” reageerde Muis verontwaardigd.

“Carolien?!” Kreunend greep Dolly naar haar hoofd. Nu wist het hele dorp ongetwijfeld al wie er in hotel Rozebottel logeerde en de dorpsbewoners kennende, deden waarschijnlijk de meest wilde

verhalen intussen de ronde. “Ik wou dat je af en toe je verstand eens gebruikte,” bromde Dolly ontmoedigd.

Maar Muis was niet onder de indruk van de berisping. Ze zuchtte verzaligd. Hannelore Ross in hun hotel. Er had haar niets mooiers kunnen overkomen. Bovendien was het volgens de onbescheiden mening van Muis heel goed mogelijk dat ze door Hannelore werd 'ontdekt'. Tenslotte had Muis een hoofdrol vertolkt in de schoolmusical. Ze had de rol van smartlapzangeres 'Zachte Zarah' vertolkt en dat was een groot succes geweest.

Trouwens, als ze aktrice werd, kon ze ook heel gemakkelijk haar naam veranderen. Vol ongenoegen dacht Muis aan de muizenplaag ten tijde van haar geboorte en pa Rozebottels verwarde optreden bij de burgerlijke stand. Muis! Wie heette er nu Muis?

“Talent komt altijd bovendien,” zei Muis dromerig tegen ma Rozebottel die haar verbouwereerd aanstaarde. Misschien moest ze voor de spiegel eens wat gezichtsuitdrukkingen gaan oefenen. Ja, dat was een goed idee.

“En waar gaat dat heen?” vroeg Dolly toen Muis plompverloren wegliep.

“Oefenen,” zei Muis gedecideerd.

“Waarvoor?” riep Dolly getergd.

“Ik word aktrice,” antwoordde Muis voldaan.

Ma Rozebottel liet zich sprakeloos op een stoel vallen. Ze kon zich

al precies voorstellen wat er nu ging gebeuren. Muis die haar kunsten ging vertonen ten overstaan van Hannelore Ross. In de hoop dat Hannelore de weg naar roem en fortuin zou openen. Dolly zuchtte. Snapte Muis dan niet dat zij op dit moment niet bepaald tot Hannelores favorieten behoorde? Afijn, ervaring was de beste leerschool.

Muis kwam daar nog wel achter!

HOOFDSTUK 12

De opwindning rond de aanwezigheid van Hannelore Ross had nog meer gevolgen. Ten eerste dacht niemand meer aan de drie meisjes die de bibliotheek op stelten hadden gezet. En dat kwam Lucy, Carrie en Nicole uitstekend van pas. Ten tweede zorgde het voorpaginaverhaal in het plaatselijke suffertje van de volgende dag ervoor, dat binnen een mum van tijd de landelijke roddelpers in het bos rond hotel Rozebottel bivakkeerde.

Zolang de fotografen op openbaar terrein bleven, mochten ze gaan, staan en fotograferen wat ze wilden. Kwamen ze op privéterrein, dan waren ze strafbaar.

De door de wol geverfde paparazzi wisten dat, en ze bleven dan ook

keurig achter het hoog opgeschoten struikgewas dat de tuin en het bos van elkaar scheidde.

Lucy, Carrie en Nicole baalden. Ze hadden nog steeds huisarrest en dus konden ze het bos niet in om al die rare snoeshanen van dichtbij te bekijken. Mike, die geen huisarrest had, was er als de kippen bij. Gewapend met zijn eigen klikklakcamera stond hij tussen de beroepsfotografen en leek met de minuut meer te groeien.

“Moet je hem nou zien,” gromde Lucy afgunstig. “En hij kan geen fatsoenlijke foto maken. Je staat er altijd half op of je hoofd is eraf.” De meisjes zaten op de trappen van het bordes. Ze zagen hoe Sophie Mertens met ferme pas een groepje dames het bos in leidde voor de dagelijkse wandeling. Dokter Zorgvliet ontbrak. Hij was plotseling geveld door een aanval van hooikoorts, wat Lucy nogal vreemd vond omdat zij altijd had gehoord dat het voorjaar het hooikoortsseizoen was.

“Geen commentaar!” schetterde Sophie toen de fotografen direkt om het groepje heen zwermden.

Nicole grinnikte. “Ik wed dat die dames maar wat graag uit de school zouden klappen. Ze durven het alleen niet met Miss Spriet erbij.”

Lucy kauwde op een grasspriet en kneep haar ogen half dicht tegen de felle zon. Uit de wind was het best lekker en ze stroopte haar mouwen op.

Carrie, die naast haar zat, at een appel. “Hé, kijk eens wie daar is,” zei ze opeens.

Van achter het huis kwam Hannelore Ross aanlopen. Demonstratief zette ze een zonnestoel op het gras en ze ging er prinsheerlijk in liggen.

“Ze laat de fotografen een poepje ruiken,” grinnikte Lucy goedkeurend.

Door de grote flaphoed en de zonnebril zouden de fotografen weinig goede plaatjes kunnen schieten. De wijde wikkelrok en een grofgebreide trui verborgen die paar extra pondjes heel aardig. Vanuit de hal klonk gerinkel van kopjes. Even later kwam Muis met een dienblad met thee naar buiten.

“Ha lekker, thee!” zei Lucy.

“Niet voor jou,” antwoordde Muis vinnig.

“O, laat me eens raden,” zong Lucy lijsig. “Het is voor mevrouw Ross. Wat zie ik? Twee kopjes? Gaan jullie gezellig samen thee drinken?”

Muis klemde haar lippen op elkaar en nam niet de moeite om antwoord te geven. Met haar neus in de wind liep ze door.

“Af en toe heeft Muis echt een bord voor haar kop,” meende Nicole.

“Af en toe?” reageerde Lucy. “Ze is niet goed wijs. Let op mijn woorden, ze gaat zich weer vreselijk aanstellen.”

Muis bekeek de zaken heel anders. Opgetogen zag ze hoe de fotografen zich verdrongen bij het struikgewas. Stralend lachend naar de camera's zweefde ze dichterbij en zette het dienblad zwierig in het gras naast Hannelore. Muis had er geen erg in dat Hannelores gezicht verstrakte.

“Ik heb een lekker kopje thee voor u gezet,” glunderde ze, een en al glimlach.

“Zo zo, een lekker kopje thee.” De groene ogen van Hannelore Ross keken gevaarlijk kalm over het randje van haar zonnebril. “En vertel eens, waarom zou ik van j ou een kopje thee willen?” ging de aktrice sarcastisch verder.

Muis deinsde verrast achteruit. Ze keek onzeker neer op de flaphoed. “Hou... houdt u niet van thee?” vroeg ze niet-begrijpend. “Ik dacht...”

“Denken is niet jouw sterkste eigenschap,” siste Hannelore scherp.

“Misbaksel! Als jij je mond had gehouden, zou niemand weten dat ik hier was. En nu moet ik met jou thee gaan drinken? Ik drink nog liever azijn met mijn grootste vijand!”

Muis stond perplex. Ze had de hele morgen voor de spiegel filmsc enes geoefend en ze trappelde van verlangen om alles te laten zien aan de beroemde aktrice. Het was een grote teleurstelling om te ontdekken dat die grote Hannelore Ross zich druk maakte over dat ene telefoontje naar Carolien, terwijl ze nog niet eens had gezien wat

Muis allemaal kon.

“Ja maar... ik wou... ik kan...” stotterde Muis.

“Ga weg!” snauwde Hannelore.

Muis stond een paar tellen in tweestrijd. Ten slotte besloot ze dat ze zich niet zomaar uit het veld liet slaan. “Ik kan heel goed akteren,” ratelde ze. “Ik zal het laten zien. Kijk maar!”

“Wat?!” hijgde Hannelore.

“Dramatisch sterven!” riep Muis met luide stem. Meteen vertrok haar gezicht in wat voor een hevige doodsnoed door moest gaan. Een akelig gerochel klonk op, waarna Muis naar haar keel greep en slap op het grasveld neerviel.

Hannelore schoot van pure verbijstering rechtop in haar stoel en de zonnebril gleed van haar neus.

Op het bordes zaten drie meisjes te huilen van het lachen.

“Nou?” vroeg Muis. “Nou?”

In de kille, klamme kelder van hotel Rozebottel keek J.J. beteuterd naar een verzameling flesjes en glazen buisjes. Voor hem op de lange tafel lagen verschillende monsters van de crèmes en lotions, die Lucy wonderbaarlijk snel had weten te pikken. Minstens zo snel had J.J. ontdekt waaruit de verschillende middeltjes bestonden. Maar dat was minder wonderbaarlijk. Er zat namelijk helemaal niets bijzonders in! De verrukkelijke, zachte, verfrissende reinigingslotion was niet meer dan wat bronwater met alcohol en kamille-extrakt.

Met de voedende, verjongende crème was het al niet veel beter gesteld. Van allerlei interessante angina melonomen had de jongste Rozebottel-telg geen spoor kunnen ontdekken.

En J.J. had heus zijn best gedaan. Drie keer maar liefst had hij de proef op de som genomen, maar het resultaat was steeds hetzelfde. Het was niks en het bleef niks.

Met een zucht zag J.J. al zijn mooie plannen in rook opgaan. Hij had zich al rijk gerekend en het geld in gedachten uitgegeven aan een prachtig, professioneel lab met alles erop en eraan, zodat hij eindelijk een wereldschokkende ontdekking kon doen.

Dat was J.J.'s droom. Iets heel belangrijks ontdekken. Het eerste geneesmiddel tegen griep of een speciale vloeistof om van lood goud te maken. Nou, dat zat er voorlopig niet in. Allemachtig, wat een tegenvaller! Somber zat J.J. met het hoofd in de handen toen de drie meisjes, gierend van het lachen, de trap af kwamen klossen.

“Dramatisch laten sterven,” galmde Carrie en ze greep Nicole woest bij de keel.

Nicole liet een hevig gerochel horen en deed net alsof ze flauwviel. Lucy moest zich aan de trapleuning vastgrijpen om niet naar beneden te stuiteren van het lachen.

J.J. keek terneergeslagen op, maar liet toen het hoofd weer hangen.

“Hé, wat is er met jou?” riep Lucy vrolijk.

“Het gaat niet,” antwoordde J.J. mismoeedig.

“Hoezo?” schetterde Lucy. “Je hebt zelf gezegd dat je makkelijk kon ontdekken wat erin zat.”

“Kan ik ook,” sprak J.J. opnieuw. “Da's makkelijk zat. Maar er zit haast niets in. Het is allemaal nep.”

“Daar snap ik niets van,” bracht Carrie uit, waarop J.J. haar uitlegde wat hij precies had gevonden. Of liever gezegd: wat hij niet had gevonden.

“Wat een oplichterij!” riep Nicole verontwaardigd.

“Zei ik het niet,” momperde Lucy.

“Dit kunnen we nooit verkopen,” zuchtte J.J.

“Nee,” beaamde Carrie.

“Nee,” mompelde ook Nicole teleurgesteld.

“Waarom niet!” brieste Lucy boos. “Dat doen zij toch ook? Ze maken een of andere flutlotion en dan zeggen ze dat het geweldige dingen doet voor je huid en iedereen koopt het. Als zij het kunnen, kunnen wij het ook!”

“Dat is waar.” Carrie leefde op en viste een nieuwe appel uit haar zak.

“Maar het is niet eerlijk,” aarzelde J.J.

“Spielen is ook oneerlijk,” vond Lucy. Ze haalde haar schouders op.

“Maar iedereen doet het. Begin jij nou maar vast met namaken, dan gaan wij op zoek naar potjes. Je zult zien hoe rijk we worden,” ging ze beslist verder. Daarna gaf ze een imitatie van de waarzegster die

vorig jaar op de kermis goede zaken had gedaan. “Zha zha, ik kan in de toekomst kijken,” riep Lucy met omfloerste stem. “Ik zie, ik zie bergen met geld. O jongens, we worden stinkend rijk.”

HOOFDSTUK 13

Eindelijk, eindelijk was het huisarrest voorbij. Het leek alsof het eeuwig had geduurd. Voor de deur van hotel Rozebottel stond iedereen in opperbeste stemming klaar om naar de kermis te gaan. Muis had een fietsmand vol zelfgemaakte sieraden. Lucy, Carrie, Nicole en J.J. hingen tassen vol met de meest uiteenlopende potjes en flessen gevuld met crèmes en lotions aan hun stuur.

Mike was al weg. Hij fietste een heel eind voor de anderen. Hij was de enige die er minder vrolijk uitzag. Iedereen ging geld verdienen, behalve hij. Weliswaar wist hij ook een goede manier om wat te verdienen, maar daarbij werd hij flink gedwarsboomd.

Mike fronste boos zijn voorhoofd. De fotografen in het bos hadden hem veel geld beloofd als hij een goede foto wist te maken van Hannelore Ross. Tot nu toe was dat niet gelukt, omdat de drie meisjes steeds op het kritieke moment voor zijn lens waren verschenen. Bovendien waarschuwden ze Hannelore als ze hem in de

gaten kregen.

“Die vervelende grieten!” mopperde Mike. Hij had alleen nog maar foto's van Lucy's achterhoofd, Nicoles arm en Carries trui.

Aangezien de aktrice steeds in de buurt was geweest, had Mike niet kunnen doen wat hij anders altijd deed als Lucy hem dwars zat: erop los slaan.

Het drietal had in de afgelopen dagen vriendschap gesloten met Hannelore Ross. Je kon gezellig met haar praten en ze gedroeg zich heel gewoon. Helemaal niet uit de hoogte. Daarom vond vooral Lucy het een enorme rotstreek van Mike dat hij munt probeerde te slaan uit de aanwezigheid van de aktrice en zij deed dan ook haar uiterste best om haar broer de voet dwars te zetten. Het was overigens ook Lucy die van Hannelore de beloofde handtekening voor Carolien had gekregen. Muis wekte nog steeds moordlustige neigingen op bij de aktrice.

Toen de Rozebottels de boulevard opfietsten, konden ze in de verte de kermis al horen. De kermis stond op het dorpsplein aan de voet van de kerk. Het dorp had een gezellige oude kern. Allerlei verschillende huizen die in vrolijke kleuren geschilderd waren, afgewisseld door winkels in van die echt ouderwetse pandjes met fris gestreepte markiezen. Rondom het grote plein bevonden zich terrassen met rieten stoelen en kleurige parasols. De vrijmarkt werd gehouden op de grote winkelstraat die uitkwam op de boulevard.

“Tjonge, wat is het al druk,” schrok Carrie. “Ik hoop dat we nog een goed plekje kunnen bemachtigen.”

“Hoi Jacqueline!” gilde Nicole naar een klasgenoot.

“Je moet de oktopus proberen,” klonk het en weg was het meisje, opgeslokt door de menigte.

“Daar is nog plek,” wees Lucy.

Muis had Carolien ontdekt, die kennelijk al heel vroeg was gekomen, want ze had beslag gelegd op een van de beste plaatsen vlak bij het plein. Mike was in geen velden of wegen te bekennen. De overgebleven vier zetten hun fietsen in een steeg tussen een woonhuis en een bloemenwinkel. Lucy en Nicole spreidden op de stoep een oude deken uit. Daarop kwamen de schoonheidsmiddeltjes te staan.

Het was een rare verzameling. Oude jampotjes, flesjes van de puddingsaus, lege parfumsflesjes die Lucy uit de kamer van Muis had gepikt, afgewassen kruidenpotjes met verbleekte etiketten waar nog salie en marjolein op stond, en nog veel meer.

Ze hadden er heel wat werk in zitten. Afwassen, drogen, vullen, inpakken. J.J. was er maar wat trots op, ook al was het een zootje ongeregeld.

“Mooie crèmes, heerlijke crèmes!” riep Lucy wervend als een marktkoopman.

“Kijk eens, mevrouw,” zei Nicole tegen de vrouw van de dokter, die

er uitzag alsof ze eerder rust nodig had dan een potje crème. “Deze lotion is heel goed voor de huid.”

“O,” zei de vrouw van de dokter ademloos. Ze was altijd een beetje ademloos, want het dokterspaar had een hele sleep kleine kinderen. De arme doktersvrouw had ze dit keer allemaal bij zich. Ze zag er verhit uit, met woest piekende haren en kwam handen te kort. Carrie kon een van de kleine jongetjes nog net een potje ontfutselen. Een ander dreigde midden tussen de flesjes te vallen.

“Wat leuk,” mompelde de dokters vrouw, waarna ze even later haar aandacht weer moest verleggen. “Bobbie, Peter, laat dat!” gilde ze en weg was ze.

“Ik ga even olieballen halen,” zei Carrie. “Willen jullie ook?”

“Reken maar,” glunderde Lucy likkebaardend. Haar woorden werden overstemd door de sirenes van de goktent, maar Carrie had de boodschap wel begrepen.

Een vrouw bleef staan voor de deken van Lucy. Die begon meteen met haar verkooppraatje. Nog een paar mensen bleven staan om het aan te horen. Lucy vertelde over rimpels en verjonging. “En ze kosten maar honderd gulden per flesje,” besloot ze haar verhaal.

“Honderd gulden?!” riep de vrouw uit. Een paar omstanders begonnen te lachen.

“Voor honderd gulden kan ik wel tien potjes crème kopen,” merkte een van hen op.

“Ja, maar die zijn niet zo goed als deze,” reageerde Lucy vlug. Opnieuw gelach. Binnen een mum van tijd was iedereen verdwenen.

“Deed ik wat verkeerd?” vroeg Lucy verbaasd.

“Welnee, ik vond dat je het heel goed deed,” vond Nicole.

“Misschien hadden ze gewoon geen crème nodig. Wacht maar, straks gaat het vast beter.”

Carrie kwam onderweg een paar meiden van de voetbalclub tegen, maar ze was toch snel terug met de oliebollen. “Al wat verkocht?” vroeg ze hoopvol.

“Nog niet,” antwoordde Lucy. “We moeten er nog even inkomen.” Het was een mooie dag voor de kermis. Zonnig, niet te warm en met maar een klein beetje wind. Regelmatig wisselden J.J. en de vriendinnen elkaar af, zodat er steeds twee de kermis op konden, terwijl de andere twee op de spullen letten.

Lucy ging inderdaad in de botsautootjes, maar ze werd ingemaakt door Mike en een groepje vrienden. Carrie en Nicole hadden massa's lol in de oktopus en gingen drie keer. J.J. won zowaar een pluchen aapje bij de schiettent.

De kermis zelf was leuk en vanaf hun deken langs de straat zagen de meisjes het hele dorp voorbij trekken. Vriendinnen van school, de jongen die op zaterdag windschermen verhuurde op het strand, een oud buurmeisje van Nicole, twee leraren en nog veel meer mensen. Velen bleven staan om even een praatje te maken, maar niemand

kocht wat. Zelfs niet toen de meisjes de prijzen drastisch verlaagden. En dat moesten ze wel, want om drie uur stond de hele boel nog keurig in het gelid te wachten op de deken.

“Ik snap er geen hout van,” zuchtte Carrie verslagen. “Ziet het er soms niet mooi genoeg uit?”

“Dat zou een reden kunnen zijn,” moest Lucy in alle eerlijkheid toegeven. Ze dacht aan de luxe roze flacons van het kuuroord met de goudkleurige doppen.

“Maar er zit hetzelfde in als wat Spriet en Baardmans verkopen!” riep Carrie. “En het is nu praktisch te geef.”

J.J. lurkte ontmoedigd aan een flesje cola en haalde verslagen zijn schouders op. Voor hem was de domper het grootst, want hij had alles gemaakt.

Nicole had een rimpel tussen haar wenkbrauwen. Ze was diep in gedachten verzonken.

“Ik denk dat ik het wel begrijp,” zei ze langzaam. “Het heeft met de potjes te maken en met ons. Ik denk dat de mensen er gewoon niet in gelóven.”

“Ach wat!” zei Lucy, die er niet aan wilde.

“Wel waar,” beweerde Nicole. “Het scheelt nogal of jij het bent die 'mooie crèmes, heerlijke crèmes' roept, of Sophie Mertens die prachtige flacons laat zien en met een stalen gezicht beweert dat er iets geweldigs in zit. Wie zou jij geloven?”

Lucy beet op haar lip toen het verschil haar duidelijk werd.

“Zij vallen pas door de mand,” ging Nicole verder, “als iedereen de ingrediënten kan zien. Pas dan kopen de mensen hun spullen niet meer.”

“Wat zou ik graag die gesloten kamer openbreken, zodat iedereen kan zien wat een nep het is,” siste Lucy venijnig. Het was de tweede keer dat ze over een ontmaskering dacht en nu vatte de gedachte pas echt post in haar hoofd. “Wacht eens... Is daar niet wat op te vinden? Zouden de kuurgasten niet vertrekken als ze doorkrijgen dat Baardmans en de Spriet met die crèmes de boel bedriegen?”

Carrie keek haar met over elkaar geslagen armen aan. “Zou kunnen,” meende ze.

“Het zou wel fijn zijn als ze eindelijk weg waren,” verzuchtte Nicole hartgrondig.

J.J. had zich tot dat moment niet met het gesprek bemoeid omdat hij andere dingen aan zijn hoofd had.

“Zeg, luister eens,” nam hij nu het woord. “Ik krijg nog geld van jullie.”

“Geld?” riep Lucy uit. “Hoezo?”

J.J. zette het colaflesje op de grond en keek haar aan. “Ik moest van alles kopen om die crèmes van te maken. En dat kost geld, dusse... mag ik even vangen?”

Verschillende kermisgangers keken verbaasd op toen Lucy

stampvoette van ergernis en woede.

HOOFDSTUK 14

De volgende dag zag Mike zijn kans schoon. De fietsen van Lucy, Carrie en Nicole stonden niet in de schuur. Mike nam daarom aan dat ze al naar het dorp waren, waar het nog steeds kermis was. Nu kon hij dus eindelijk ongestoord doen wat hij van plan was.

Mike ging meteen op de loer liggen. Verscholen achter de receptiebalie, kon hij zowel de grote trap als de gammele lift in de gaten houden. Zijn plan was eenvoudig.

Wanneer Hannelore Ross naar beneden kwam, kon hij haar niet missen. Als een duveltje uit een doosje zou hij tevoorschijn komen en klik, ze stond op de foto. Mike grijnsde van oor tot oor. Hij zag eruit als een kat die een schoteltje room heeft verorberd.

“Hé! Verdorie!” Muis kon zich nog net aan de balie vastgrijpen. Ze was over Mike gestruikeld en bijna op de harde plavuizen vloer gevallen. “Wat doe je hier, idioot,” voer ze uit. “Ik had m'n nek wel kunnen breken.”

De woede van Muis richtte zich nu op Mike, terwijl hij er eigenlijk niks mee te maken had. Muis was boos op Carolien, die goede

zaken had gedaan op de vrijmarkt, terwijl zij nog geen oorbel had verkocht. Ze was ook boos op Hannelore, die haar nog steeds met liefde zou wurgen en boos op Lucy, die als tegenprestatie voor de handtekening Muis' favoriete oorringen had opgeëist.

“Hou je mond!” siste Mike. “Straks weet iedereen dat ik hier zit.”

“Mij een biet,” katte Muis nijdig, terwijl ze zocht naar het flesje nagellak dat ze kwijt was.

Mike spitste zijn oren. De lift kwam naar beneden. Prompt vergat hij Muis. Hij controleerde voor de zoveelste keer of het toestel op scherp stond. Voorzichtig kwam hij half overeind, klaar om tevoorschijn te springen.

De lift legde knarsend de laatste meters af en stopte. De deuren gingen open en... ja, daar was ze. Zonder vermomming!

Met een reuzensprong schoot Mike uit zijn schuilplaats. “Kijk eens naar het vogeltje!” brulde hij verheugd.

Tegelijkertijd flitste er rechts van hem nog iemand tevoorschijn en net op het moment dat Mike op de knop drukte, verscheen de vrolijke sproetenkop van Carrie pal voor de lens.

“Sta ik er mooi op?” gierde ze.

Boven aan de trap stonden Lucy en Nicole ook hard te lachen.

Vanaf de overloop hadden ze Mike allang gezien. Ze hadden net als anders de kamers schoongemaakt. Hun fietsen stonden alvast startklaar voor het huis, want ze waren van plan zo direkt te

vertrekken.

Carrie gaf Mike een ferme klap op de schouder. “Mis poes,” grijnsde ze.

Mike was wit van woede en zonder nog een woord te zeggen, maakte hij zich uit de voeten.

Lucy en Nicole renden naar beneden.

“Goeie redding, hè?” grijnsde Carrie triomfantelijk.

“Je bent een kei,” complimenteerde Hannelore, die ondertussen giechelend een shawl omdeed en haar zonnebril weer opzette. “Hoe gaat het met afvallen?”

“Ze is gestopt,” antwoordde Lucy voor Carrie.

“Ik was het zat,” voegde Carrie eraan toe. “En bovendien ben ik eigenlijk niet dik.”

“Dat ben je zeker niet,” oordeelde de aktrice vriendelijk. “Ik ben gelukkig ook alweer bijna op m'n oude gewicht. Fijn voor mij, jammer voor die enthousiaste amateurfotograaf.”

Carrie glimlachte. “Toch leuk dat er iemand afvalt,” vond ze. “Bij mij hielpen die toestellen geen zier.”

“Ach, die toestellen,” bromde Hannelore schamper. “Wat mij helpt, is dat ik niet kan snoepen.”

Terwijl ze dat zei, keek ze naar buiten. De meisjes volgden haar blik. In de tuin sprak dokter Zorgvliet op zijn eigen charmante wijze een tweetal dames toe. De laatste dagen was hij steeds gewapend geweest

met een grote, geblokte zakdoek tegen de hooikoorts, waarin om de haverklap zijn gezicht verdween. Waarschijnlijk had het hem wel wat vrouwelijke fans gekost. Een man met een vieze zakdoek voor zijn gezicht ziet er niet bepaald appetijtelijk uit. Maar vandaag leek hij weer te blaken van gezondheid. Typisch de vriendelijke dokter die alle problemen oplost en bij wie je je hart kunt uitstorten.

“Is er iets?” vroeg Lucy.

“Ja... nee... ik weet het niet,” aarzelde Hannelore. “Ik heb het idee dat ik iets herken, maar ik kan niet op het idee komen wat dat toch is. Ik ben nog nooit eerder in een kuuroord geweest of zo. Het is iets met die dokter Zorgvliet...”

“Misschien heeft u hem weleens in een ziekenhuis gezien,” opperde Nicole.

De actrice schudde langzaam haar hoofd en glimlachte. “De enige keren dat ik in een ziekenhuis ben geweest, was toen ik als beginnend meedeed in een ziekenhuisserie en...”

Hannelore stokte. Haar blik was nadenkend op de dokter gericht.

“Ik geloof,” zei ze langzaam, “dat ik even ga bellen.”

Lucy, Carrie en Nicole keken haar verbaasd na.

“Wat heeft die opeens?” vroeg Nicole verwonderd.

“Dat merken we vanzelf wel,” vond Carrie.

Lucy haalde haar schouders op. “Gaan we?” vroeg ze.

“Oké, fase één van het plan begint nu!!!”

Nicole giechelde. Na veel heen en weer gepraat hadden de vriendinnen een plan bedacht om het kuuroord weg te krijgen uit hotel Rozebottel. Een briljant plan, zoals Lucy de andere twee telkens weer onbescheiden voorhield.

Het idee de nepcosmetica te gebruiken om Baardmans en de Spriet te ontmaskeren, was na het fiasco op de vrijmarkt niet meer uit hun gedachten geweest. Uiteindelijk hadden ze een manier bedacht om de kamer waar de cosmetica werd gemaakt, open te krijgen. Het plan was tamelijk gewaagd, maar het kon lukken. Als alles tenminste ging zoals het moest. En om daar zeker van te zijn, was het komende telefoongesprek noodzakelijk.

Twee minuten later zaten ze op de fiets en passeerden pa Rozebottel, die met een grote strohoed op zijn hoofd onkruid stond te wieden in de tuin.

Dora rende een klein stukje blaffend achter hen aan.

“Blijf!” beval Lucy, die wist dat de oude hond het maar vijf minuten volhield, waarna ze haar waarschijnlijk moesten dragen.

Het was jammer dat de dichtstbijzijnde telefooncel helemaal in het dorp stond. Voor het plan dat Lucy had, konden ze de telefoon van hotel Rozebottel namelijk niet gebruiken. Daar kon iedereen hen horen en in dit bijzondere geval mochten ze niet afgeluisterd worden.

Toen de vriendinnen het bos in fietsten, werden hen van alle kanten

vragen toegeschreeuwd.

“Hoeveel kilo is ze kwijt?” riep een roodharige journaliste.

“Is ze soms zwanger?” brulde een gladjakker met een fototoestel in de aanslag. Hij stond op de weg en moest snel opzij springen omdat de meisjes geen aanstalten maakten vaart te minderen of hem te ontwijken.

“Wat een glibber,” griezeldde Nicole.

Na een verder ongestoorde fietstocht lieten ze het bos- en duingebied achter zich en ging de kronkelweg over in de grote boulevard langs het strand. De dichtstbijzijnde telefooncel stond pal tegenover het elegante Boulevard Hotel. Vanwege de kermis was het overal druk, maar gelukkig was de telefooncel leeg.

Een voor een persten ze zich naar binnen. Bloedheet was het in de benauwde cel, want de zon stond er recht boven.

Zorgvuldig legde Lucy een papiertje met een nummer voor zich neer.

“Zet 'm op,” moedigde Carrie haar aan.

Lucy schraapte zenuwachtig haar keel, nam de hoorn van de haak, wikkelde er een zakdoek omheen en toetste het nummer in.

Het werd doodstil in de telefooncel. De meisjes hoorden de telefoon overgaan en wachtten tot hij werd opgenomen.

“De Vries Brandbeveiliging,” meldde een zware mannenstem.

Lucy zette zich schrap. “U spreekt met mevrouw Rozebottel,”

imiteerde ze de luide, donkere stem van haar moeder.

“Dag, mevrouw Rozebottel,” zei de man en Nicole stak goedkeurend haar duim omhoog. “Wat kan ik voor u doen?”

“Ik heb een vraagje,” brulde Lucy met de stem van ma Rozebottel.

“U heeft laatst een sprinklerinstallatie bij ons geïnstalleerd en nu wilde ik weten of dat ding bij brand in het hele hotel afgaat.”

“Nee hoor,” antwoordde de man geruststellend. “Het werkt per ruimte. Stel, er ontstaat brand in de keuken. Dan werkt de blusinstallatie automatisch alleen in de keuken. De rest van het hotel blijft droog. Het zou me anders een mooie boel wezen.”

Sterker nog, dacht Lucy, het zou een ware ramp zijn.

“Aha,” riep ze verheugd met de stem van Lucy. Snel schakelde ze weer over op de imitatie van haar moeder. “Da's fijn om te horen. Bedankt voor de informatie.”

“Graag gedaan, mevrouw Rozebottel.”

Met een klik werd de verbinding verbroken. In de benauwde telefooncel begon het drietal te juichen en te springen, voor zover de krappe ruimte dat toeliet.

Het was niet de eerste keer dat Lucy haar moeder nadeed. Ze had al eens als ma Rozebottel haar school opgebeld om te zeggen dat Lucy ziek was. Uiteraard was Dolly die dag niet thuis geweest. Wonder boven wonder had niemand er iets van gemerkt.

“Te gek, Luus, je was geweldig,” jubelde Carrie.

“Ja hè,” glunderde Lucy onbescheiden en opgelucht dat de man er zo gemakkelijk was ingetrapt. “O jongens, dit gaat lukken.”

“Blijft er één probleem over,” zette Nicole een domper op de vreugde. “Muis is de enige zonder hoogtevrees. Maar hoe krijgen we haar zover?”

“Kunnen we het daar buiten over hebben?” smeekte Carrie. “Ik stik hier bijna.”

Een paar minuten later zaten ze weer op de fiets. Ze hadden nu tegenwind en moesten behoorlijk trappen.

“Muis doet het nooit,” zei Nicole somber. “Zeker niet als ze snapt wat de bedoeling is.”

“Dat ga ik haar ook niet aan haar neus hangen,” merkte Lucy nuchter op.

“Maar ook als ze van niets weet,” ging Nicole verder, “dan doet ze het niet, omdat wij het vragen.”

Maar Lucy glimlachte geheimzinnig. Ze had nog een ijzer in het vuur. Triomfantelijk stak ze haar hand in de binnenzak van haar jack en haalde er de oorringen van Muis uit. “Muis doet het wel,” zei ze beslist. “Als ze deze tenminste terug wil hebben.”

“Hoe kom je daaraan?” wilde Carrie weten. “Geruild voor de handtekening van Hannelore Ross.”

Nicole begon luidkeels te lachen. “Wat ben jij een kreng!” riep ze bewonderend uit.

“Ik ga een standbeeld voor je oprichten,” nam Carrie zich opgetogen voor. “Ai, daar heb je die lui van de pers weer. Vooruit, trappen! De eerste die voor mijn wiel springt, gaat omver.”

Muis zat op haar kamer geconcentreerd haar nagels te lakken. Haar eigen nagels wel te verstaan, want voor kunstnagels had ze nu geen geld.

Lucy klopte netjes aan en stapte naar binnen, met Carrie en Nicole in haar kielzog.

Muis was nog altijd in een miserabel humeur. “Wat moeten jullie hier?” bromde ze nukkig.

“We willen dat jij een raam voor ons zeemt,” antwoordde Lucy, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat zij Muis klusjes opgaf.

Muis keek alsof ze het in Keulen hoorde donderen. “Doe het zelf!” beet ze Lucy toe.

“Het is te hoog,” zei Lucy. “Geen van ons drieën durft dat.”

Dat was in ieder geval waar. Het was ook de enige reden waarom ze Muis nu benaderden.

“Da's dan jammer,” vond Muis schouderophalend. “Ik heb er geen zin in. Waarom zou ik?”

“Hierom,” zei Lucy en ze haalde opnieuw de oorringen tevoorschijn. “Als jij het raam helemaal rechts op de eerste verdieping lapt, en nog een kleinigheidje voor ons doet, krijg je je oorringen terug.”

Muis keek verlangend naar de oorringen. Daarna richtten haar ogen zich wantrouwend op Lucy. “Wat voor kleinigheidje?” vroeg ze achterdochtig.

“Je moet een doosje naar binnen gooien,” vertelde Lucy. “Het raam staat altijd open, dus dat is simpel. En wat er in het doosje zit, is niet belangrijk,” was ze Muis voor. “Er kan heus niks gebeuren.”

Dat hoopte ze tenminste. Of er al dan niet iets gebeurde, hing helemaal af van J.J. En van J.J.'s scheikundige kunsten kon je nooit honderd procent zeker zijn.

“Ik doe het niet.” Muis schudde haar hoofd en ze vouwde haar armen vastberaden voor haar borst.

Carrie en Nicole keken elkaar bezorgd aan.

Lucy glimlachte en zwaaide de oorringen voor het gezicht van Muis heen en weer. “Kijk eens wat een mooie ringen. Die kunnen weer helemaal van jou zijn.”

Muis gaf geen krimp. Ze liet zich niet als een mak paard voor Lucy's karretje spannen.

“Ik vind ze zelf helemaal niet zo leuk,” vervolgde Lucy met grote, onschuldige ogen. “Ik denk dat ik ze maar aan Nicole geef.” Direct stak ze haar hand uit en deed alsof ze de oorringen aan haar vriendin wilde geven.

“Geef hier!” gilde Muis en ze griste de sieraden uit Lucy's hand. Lucy glimlachte fijntjes. “Ga maar vast een ladder halen,” beval ze

onbewogen.

HOOFDSTUK 15

J.J. was net klaar toen de meisjes zijn kelder in kwamen stommelen. Nicole bekeek het rookbommetje dat hij had gemaakt, kritisch. “Is het niet een beetje klein?” informeerde ze.

Of het ding ook zou werken, vroeg ze niet. Daar had het drietal in dit geval wel vertrouwen in. J.J.'s proeven verliepen zelden zoals hij had bedoeld. De meeste gingen letterlijk in rook op en rook was precies wat de meisjes nodig hadden. Rook om de sprinklerinstallatie van de afgesloten kamer in werking te stellen en het brandalarm af te laten gaan. En in geval van brand zou de deur wel open moeten.

Hun plan kon niet falen. Baardmans en de Spriet gingen door de mand vallen. Na de eerste paniek zou duidelijk worden dat er niets aan de hand was en dan zou een stroom van nieuwsgierigen zich in de kamer verdringen. Want dan kon iedereen zien waar die peperdure crèmes van waren gemaakt.

Lucy telde op haar vingers af of alle onderdelen van het plan in orde waren. Had ze niets vergeten? Ze wist nu zeker dat de sprinkler maar

in één kamer afging. Ze had Muis om het bommetje in een doosje naar binnen te gooien, ook al wist Muis zelf natuurlijk niet dat het om een rookbommetje ging. Het ramen zemen was uiteraard een afleidingsmanoeuvre, zodat niemand in de gaten kreeg wat Muis werkelijk deed en lont zou ruiken. Het raam was overigens een meevaller. In tegenstelling tot de deur stond het venster altijd open. En waarom ook niet? Het was te hoog om naar binnen te kijken en je had echt een flinke ladder nodig om in de kamer te klimmen. Tot slot, telde Lucy, had ze het rookbommetje zelf.

Nu kwam het moeilijkste en het belangrijkste: timing. Allereerst moest ma Rozebottel een flink eind uit de buurt zijn als Muis het raam ging doen. Dolly was namelijk de enige die dat vreemd zou vinden en roet in het eten kon gooien.

Maar als het bommetje ontplofte, moest ma Rozebottel er juist wel weer zijn. Stel je voor dat er paniek uitbrak, dacht Lucy. Of dat Sophie Mertens en dokter Zorgvliet weigerden de kamer open te maken. Als Lucy's moeder er was, zou hen dat niet lukken.

Natuurlijk moesten de Spriet, Baardmans en de kuurgasten in of bij het hotel zijn als het bommetje ontplofte. Zonder de Spriet of de dokter was er geen sleutel. Zonder de gasten kwam er geen ontmaskering. Alles draaide dus om het juiste moment. Ontplofte het bommetje te vroeg of te laat, dan liep alles mis. En dat zou vreselijk zijn. Misschien was dit wel de enige kans die ze hadden om

Baardmans en de Spriet het hotel uit te krijgen.

J.J., die Lucy's gefronste wenkbrauwen zag, begreep het verkeerd.

“Het bommetje werkt heus wel,” begon hij gepikeerd.

“O, daar twijfel ik niet aan,” reageerde Lucy. “Maar ontploft hij ook op tijd?”

J.J. keek op zijn horloge. “Hij ontploft precies over een uur en tweeëndertig minuten.” J.J. begon een heel verhaal over twee stoffen die rook veroorzaakten als ze zich met elkaar mengden. Hij legde uit dat hij precies had berekend hoe lang het ene goedje erover deed om zich door het omhulsel heen te vreten, zodat het bij de andere stof belandde.

“Ja, ja,” onderbrak Lucy hem ongeduldig. Ze hoopte dat hij gelijk had.

“Moeten we niet eens opschieten?” drong Carrie aan. “Je moeder kan ieder ogenblik terugkomen.”

Lucy schrok op. “O ja.”

J.J. stopte het bommetje in een doosje waar bloembollen in gezeten hadden en overhandigde het plechtig aan Lucy.

Drie tellen later stonden ze buiten, waar Muis al een ladder tegen de gevel had gezet.

Lucy stak haar het doosje toe. “Gewoon naar binnen gooien.”

“Bloembollen?” las Muis verbaasd. “Is dat alles? Waarom moet ik bloembollen naar binnen gooien?”

Lucy stond zich te verbijten. Muis had overduidelijk helemaal geen haast en de tijd begon te dringen. Haar moeder was bij mevrouw Faber op de koffie en ze kon ieder ogenblik terugkomen.

“Dat doet er niet toe. Schiet op!” beval Lucy dan ook. “Ma mag je niet bezig zien.”

“O nee?” reageerde Muis verbaasd. Ze had voetstoots aangenomen dat de opdracht om het raam te zemen van haar moeder kwam. Ze fronste haar voorhoofd. Wat had Lucy nu weer voor idioots verzonnen? Het was dat ze zo haar oorringen terugkreeg, maar anders zou ze het nooit doen.

Lucy tuurde gespannen het bos in.

Nicole kreeg ook last van zenuwen en wipte onrustig van het ene been op het andere.

Muis rolde tergend langzaam haar mouwen op.

“Schiet op!” riepen de meisjes ongeduldig in koor. “Misschien is het een goed idee als wij boven op de uitkijk gaan staan,” stelde Carrie voor.

Lucy knikte instemmend, waarna ze zich naar binnen haastten. Muis keek hen nijdig na. Dat ze zich voor Lucy's karretje liet spannen was één ding, maar ze was niet van plan zich door dat stel te laten opjagen. Als het snel moest, deden ze het maar zelf. Kalm legde ze het doosje op de grond, pakte een emmer met water en een trekker en klom rustig naar boven.

Terwijl ze op haar dooie gemak aan het karweitje begon, stonden de meisjes op de bovenste verdieping voor het raam. Lucy hield Mikes vogelkijker voor haar ogen en tuurde in de verte. Met de kijker kon je kilometers ver zien. Ze zag duidelijk de fotografen aan de rand van de tuin en de weg die zich kilometer na kilometer door het bos kronkelde.

“Is je moeder met de auto of met de fiets?” wilde Nicole weten.

“Met de auto,” dacht Lucy.

Klazien, het appelgroene bestelbusje dat voor de grap die naam had gekregen, stond niet op z'n plaats.

“Is Muis al klaar?” wilde Lucy nerveus weten.

Carrie boog zich uit het raam. “Ze is nog bezig.”

“O, waarom schiet ze niet op,” piepte Nicole benauwd. “Ze doet expres zo langzaam. Zie je al wat?”

“Nee,” antwoordde Lucy. “Tenminste... ja, daar in de verte. Het is Klazien! M'n moeder komt eraan.”

Direkt boog Lucy zich uit het raam en schreeuwde opgewonden naar Muis.

Die hield een hand achter haar oor alsof ze Lucy niet verstond en haalde haar schouders op. Doodgemoedereerd hanteerde ze de trekker. Lucy kon doodvallen met haar gecommandeer. Moest ze soms een snelheidsrecord breken? Langzaam pakte Muis de zeem. Lucy dacht dat ze erin bleef! De appelgroene bestelbus kwam in

razend tempo naderbij. “Ze is halverwege,” hijgde Lucy zenuwachtig.

“Muis klimt naar beneden,” zag Carrie hoopvol. “O, nee toch!” Ze griste de kijker uit Lucy's handen en richtte hem op Muis. “Het doosje,” bracht ze uit. “Ze heeft het doosje nog niet naar binnen gegooid.”

Stijf van schrik keken de meisjes elkaar aan. Lucy kon zichzelf wel slaan dat ze op Muis had vertrouwd. Haar hart klopte als een bezetene. Ontzet zag ze hoe Dolly de laatste bocht nam.

“Zo,” zei Muis een verdieping lager tevreden tegen zichzelf. “Klaar!” Opeens zag ze het doosje op de grond liggen. O ja, dat stomme doosje. Nou ja, ze kon het net zo goed even naar binnen gooien, anders zou Lucy daarover blijven zeuren. Wat er precies met het doosje aan de hand was, wist Muis niet. En het interesseerde haar maar matig. Het zou wel weer een of andere flauwe grap van Lucy zijn. Opnieuw klom Muis naar boven, nog steeds op haar dooie gemak.

“Ze redt het niet!” siste Lucy, haar ogen strak op de naderende Dolly gericht. “Ma is nu op het rechte stuk. Ze kan Muis al bijna zien. Ze... hé, wat gebeurt er?”

Dolly minderde vaart omdat er een paar fotografen op de weg gesprongen waren. Direkt volgden anderen hun voorbeeld. Ze bestookten Dolly met vragen die ze niet wenste te beantwoorden.

“Ga uit de weg!” bulderde ma Rozebottel bars en ze gaf gas.

Voor het hotel was Muis op weg naar beneden. Vanaf de bovenste verdieping volgden de drie meisjes alles in ademloze spanning. Nog zes treden, nog vijf, nog vier... Daar kwam ma Rozebottel.

Muis pakte de ladder.

Dolly minderde vaart voor de oprijlaan.

Nicole kneep angstig haar handen tot vuisten. Lucy hield haar adem in.

Op het moment dat Dolly naar het hotel toe reed, verdwenen Muis en de ladder juist om de hoek.

Even was er nog de spanning of ma Rozebottel misschien toch nog iets gezien had. Maar ze stapte heel kalm uit en hees twee tassen met boodschappen van de passagiersstoel.

Lucy, Carrie en Nicole zuchtten van opluchting.

“Mijn arme hart,” hijgde Nicole.

“Nooit gedacht dat ze het zou halen,” meende Carrie ongelovig.

“Dat was op het nippertje.” Lucy wiste het zweet van haar voorhoofd en voelde zich als een ter dood veroordeelde die zojuist aan het schavot is ontsnapt.

“Zeg dat wel!” zei Carrie en een ondeugende glimlach verscheen op haar gezicht. “Tijd voor fase twee?”

“Tijd voor fase twee,” beaamde Lucy ernstig.

HOOFDSTUK 16

Vanuit hun hoge standplaats zagen de meisjes hoe de kuurgasten, met Sophie Mertens voorop en dokter Zorgvliet als hekkesluiter, terugkwamen van hun dagelijkse boswandeling. Voor de deur stapte juist de postbode uit zijn auto. Hij overhandigde een stapeltje brieven aan ma Rozebottel.

Hannelore Ross kwam ook naar buiten. De postbode trok direkt zijn jasje recht en overhandigde haar een grote, kartonnen envelop. De dokter kreeg op dat moment weer een aanval van hooikoorts en tetterde luid in de zakdoek.

Hannelore leek het niet op te merken. Iets in de envelop hield haar aandacht gevangen.

Mike kwam op zijn fiets aanrijden. In zijn hand had hij een gesloten envelop met foto's. Het rolletje had hij net bij de één-uur-service laten ontwikkelen. Mike hoopte maar dat er een goede foto van Hannelore bij zat. Hij had de envelop nog niet durven openen.

Muis was intussen terug op haar kamer. Ze had niets gemerkt van de zenuwachtige spanning boven haar hoofd. Ze had ook geen vermoeden wat er ging gebeuren. Nu oefende ze filmkussen voor de spiegel, wat tamelijk lastig is als je het in je eentje moet doen. Achter in de schuur rolde pa Rozebottel een tikje onhandig de

elektrische grasmaaier naar buiten. Hij brak bijna zijn nek over Dora, die het liefst in deuropeningen lag.

Lucy keek op haar horloge. “Het kan nu ieder moment gebeuren.” Carrie duimde. Het móest goed gaan. Een beter moment als dit was nauwelijks denkbaar. Iedereen was in de buurt.

“Als J.J. de boel weer heeft verpest, draai ik z'n nek om,” mompelde Lucy onheilspellend.

“Wat is er met mij?” J.J. verscheen onverwachts achter hen.

“Jasses, ik schrik me een ongeluk,” zei Carrie.

“Moet hij nu niet ontploffen?” beet Lucy J.J. toe.

“Als het goed is, wel,” klonk het laconiek.

“Als het goed is?” schoot Lucy uit.

“Hé, er gebeurt wat,” siste Nicole, die de wacht hield bij het raam, opeens.

Ze dromden allemaal samen bij de vensterbank. Een verdieping lager dreef een vluchtig slietje rook uit het raam.

“Hij doet het,” glimlachte J.J. tevreden.

“Is dat alles?” gilde Lucy. “Je hebt ons een rookbom beloofd. Zo'n zielig slietje is echt niet genoeg.” Op dat moment maakte ze een lichtsprong van schrik.

Met een oorverdovend gerinkel ging het brandalarm af. Een verdieping lager walmde nu een dikke kolom rook uit de gesloten kamer.

Razendsnel vlogen de meisjes een etage naar beneden, waar emmers en dweilen klaarstonden, zodat het leek alsof ze net de laatste kamer hadden geboend.

Helemaal beneden reageerde ma Rozebottel ook geschrokken.

“Goeie genade,” riep ze uit en ze keek omhoog. Aan de rook was duidelijk te zien waar 'het brandje' was uitgebroken. Snel en beheerst nam Dolly de leiding. Ze sneed Sophie Mertens de pas af.

“Dat is jullie kamer. Geef me de sleutel,” commandeerde ze.

“Nou, ik weet niet of ik wel...” aarzelde de Spriet.

“Nee, nee, dat kan nooit bij ons zijn,” wierp dokter Zorgvliet tegen. Dat was natuurlijk een domme opmerking, omdat slechts één kamer een grijze rookkolom uitbraakte.

Tegen een vastberaden Dolly was echter niemand opgewassen. “Geef meteen die sleutel of ik trap de deur in,” briepte ze en daar was ze ook toe in staat.

Onwillig pakte Sophie Mertens de sleutel die direkt uit haar hand werd gerukt.

Dolly stormde naar boven, terwijl ze onderweg een extra brandblusser van de muur rukte.

“Er kan niets gebeuren,” riep ze over haar schouder naar de zenuwachtige kuurgasten. “Overal hangen schuimblussers en die kunnen alles aan.”

Een paar nieuwsgierigen renden achter haar aan de trap op. Het

alarm rinkelde niet meer en dat beschouwde men als een teken dat de brand geblust was.

Hijgend arriveerde Dolly op de eerste verdieping, waar de drie meisjes hevige schrik simuleerden. “Blijf achter mij,” drukte ze het drietal op het hart.

Vastberaden opende ma Rozebottel de kamer, met de brandblusser in de aanslag. Haar ogen zochten de ruimte af, op zoek naar vlammen. Maar binnen bleek er niets te blussen. Het interieur van de kamer was doorweekt. Daarboven hing een grijze mist die verschrikkelijk stonk, maar in snel tempo het raam uit dreef.

Dolly slaakte een zucht van verlichting. “Niets aan de hand. Het brandje is al geblust!” riep ze naar het groepje mensen boven aan de trap.

Sophie en de dokter, die ook naar boven waren gevlogen en nu links van Dolly stonden, wisselden een blik van opluchting. Maar dat was te voorbarig. Ze hadden buiten Lucy, Carrie en Nicole gerekend. Die wrongen zich direkt naar binnen en begonnen als bezetenen alles in de kamer af te nemen.

“Wij maken het wel schoon, hoor mam,” riep Lucy.

Achter Dolly verschenen nog meer kuurgasten. Mike was er ook bij, met het mapje foto's nog steeds stevig in zijn hand geklemd. En Muis, die direkt begreep waarvoor ze was gebruikt. Alleen pa Rozebottel ontbrak, maar hij bevond zich dan ook achter het huis

en hoorde alleen het luide geratel van de grasmaaier.

Dokter Zorgvliet probeerde te protesteren tegen zoveel schoonmaakijver, maar niemand hoorde hem, omdat iedereen nu door elkaar praatte.

De gasten vroegen zich af hoe het brandje was ontstaan. Dat wilde ma Rozebottel ook graag weten, maar ze kreeg geen kans dat uit te zoeken, want ze werd gebombardeerd met vragen. Van wie was de kamer? Was er iemand gewond? Was het hotel veilig genoeg?

Dolly probeerde zo goed en zo kwaad als het ging antwoord te geven. Nee, er was niemand gewond. Er sliep hier niemand. Het was een werkkamer waar de cosmetica van het kuuroord gemaakt werd. Iedereen kon gerust zijn. Geen reden voor paniek.

Dat kalmeerde de omstanders. Nieuwsgierig verdrongen ze zich voor de deuropening.

Ondertussen was het voor de meisjes een fluitje van een cent om de verschillende voorwerpen zo neer te zetten dat ze voor iedereen zichtbaar waren. Flessen bronwater regelrecht uit de supermarkt, dozen gedroogde kamille en potten vaseline stonden naast de lege, roze potjes.

De voorste rij toeschouwers vertoonde al blijken van verrassing. De dikke dame die de meisjes 's nachts in de keuken betrappt hadden, liet het eerst van zich horen. “Dat laboratorium stelt niets voor,” verkondigde ze met schelle stem.

“Mijn man gebruikt vaseline om z'n fiets tegen de regen te beschermen,” viel een andere dame haar bij. “Zit dat spul ook in uw crèmes?”

Verschillende boze gezichten keerden zich in de richting van Sophie en de dokter.

Lucy glimlachte triomfantelijk. Het liep gesmeerd. Haar voet stootte tegen een doosje en snel liet ze het bezwarende bewijsstuk onopvallend in een emmer verdwijnen. Vlug keek ze of haar moeder het had gezien, maar Dolly had haar handen vol aan de gasten.

“Hé,” zei Nicole onschuldig. “Dat is kamille. Als je daar thee van trekt, is het ook lekker in bad. Het is kalmerend, zegt mijn moeder. Zij koopt het weleens. Zes vijfennegentig bij de drogist.”

Nicoles woorden hadden het gewenste effect.

“Wat?!” riep een van de kuurgasten. “Het is je reinste bedriegerij. Ik wil mijn geld terug!”

“Afzetters!” gilte iemand anders.

De dokter en Sophie werden behoorlijk in het nauw gedreven. Ze wisten niet hoe ze zich moesten verdedigen tegen zo'n massale aanval van gerechtvaardigde verontwaardiging. Steeds meer woedende gasten dromden om hen heen.

Dolly stond er wat onthutst bij. Haar blik gleed naar de meisjes in de kamer, die het prompt nog drukker kregen met schoonmaken en afdrogen. Vooral Carrie voelde het koude zweet op haar rug

prikken. Zij had inmiddels een grenzeloos vertrouwen in het vermogen van ma Rozebottel om gedachten te lezen.

Dolly rook inderdaad lont, maar ze kon nergens bewijs ontdekken dat het onschuldig ogende drietal ook werkelijk de hand had gehad in het geheimzinnige brandje dat onverklaarbaar snel gedoofd was. Op de gang kregen Sophie en de dokter het danig benauwd. Hun verstikte kreten om hulp kwamen boven het geschreeuw van de kuurgasten uit.

Dolly besloot het tweetal te ontzetten. Ze duwde iedereen plompverloren opzij, posteerde zich vastberaden voor de Spriet en Baardmans en maande haar gasten tot kalmte.

Over de hoofden heen zag ze Hannelore Ross tegen de muur leunen. Iets in de houding van de aktrice gaf Dolly opeens het gevoel dat er nog meer narijheid op komst was. Opnieuw zat ze er niet ver naast. Hannelore maakte dankbaar gebruik van de ingevallen stilte. “Mijn beste dokter Zorgvliet,” zei ze. “Ik dacht al dat wij elkaar eerder hadden ontmoet. En nu weet ik het zeker.”

De dokter simuleerde opnieuw een hooikoortsaanval.

Er gleed een glimlach over Hannelores gezicht. “Dat is niet nodig, hoor,” zei ze. “U hoeft voor mij uw gezicht niet te verbergen. Ik heb hier een foto waar u prachtig op staat. Een goede vriend van mij heeft hem vanmorgen naar het postkantoor gefaxt.”

De aktrice hield een groepsfoto omhoog zodat iedereen hem goed

kon zien. “Kijk eens, alle acteurs uit 'Kliniek De Lage Vlake'. Ik heb zelf ook nog een bescheiden rolletje in die tv-serie gespeeld, maar onze dokter hier was de ster van de show. Niemand kon zo goed een arts vertolken als hij.”

Er ging een verbaasd gemompel op.

Lucy liet verbijsterd een dweil uit haar handen vallen en Nicoles ogen werden groot van verrassing.

Voor de dokter en Sophie Mertens, die al hadden vermoed wat er ging komen, was de verrassing niet zo groot. Zij stonden niet als aan de grond genageld, maar reageerden uiterst snel. Ze gingen er als een haas vandoor. Nog voordat de rest van de verbazing was bekomen, spurten ze weg. Ze waren veilig in hun eigen kamers met de deur op slot, voordat het geloei losbarstte.

Dolly deed geen pogingen meer haar gasten tot kalmte te manen. Beide onthullingen waren rampzalig voor het kuuroord en daarmee ook voor haar. Het was zo ideaal geweest, dacht ze spijtig. Een kuuroord dat altijd voor een vol hotel zorgde. Nooit meer de eindjes aan elkaar hoeven knopen en je afvragen of je de lekkende dakgoten wel kon laten repareren. Nu stortte alles als een kaartenhuis in elkaar.

Teleurgesteld liet ze haar schouders naar beneden zakken. Dolly zuchtte maar eens, lang en diep. Daarna schudde ze berustend haar hoofd en vermande zich op haar eigen, karakteristieke manier. Er

kwam wel weer iets anders, besloot ze. Geen reden om in zak en as te zitten. Ze kon het beste naar beneden gaan. Waarschijnlijk wilden er wat mensen vertrekken. En dan drukte ze het nog zachtjes uit. In de bijna verlaten gang keken Hannelore en de meisjes elkaar even later aan.

Hannelore haalde haar schouders op alsof ze zich wilde verontschuldigen. “Misschien had ik het niet moeten doen,” peinsde de aktrice. “Maar ik was een beetje nieuwsgierig. Ik heb een bevriende impresario opgebeld. Iemand die de belangen behartigt van een heleboel artiesten. Hij stuurde me deze foto.”

Carrie was nog een beetje in de war. “Is dokter Zorgvliet dan helemaal geen echte arts?” vroeg ze.

“Welnee joh,” lachte Nicole. “Hij is een acteur.”

“Eentje die het leuk vindt om voor dokter te spelen,” vulde Lucy aan.

Hannelore fronste. “Ik heb er zo'n hekel aan als mensen zich anders voordoen dan ze zijn. Laten ze het akteren maar voor de camera bewaren. Al was het wel een beetje gemeen van mij om hem ten overstaan van iedereen te ontmaskeren. Wat vinden jullie?”

Lucy, Carrie en Nicole keken elkaar aan. Op hun gezichten stond duidelijk te lezen dat zij er geen nacht wakker van zouden liggen. Lucy zei hardop wat de andere twee dachten. “Het was fantastisch!” riep ze uit de grond van haar hart. “U was helemaal te gek!”

HOOFDSTUK 17

Niet veel later zaten de meisjes op de treden van het bordes. Het leek alsof er uren voorbij waren gegaan. Toch had de eigenlijke ontmaskering zich binnen een klein kwartiertje voltrokken.

“Die dokter Zorgvliet,” bromde Nicole. Ze kon er gewoon niet over uit. “Wie had dat ooit gedacht.”

“Het hele kuuroord was bedrog,” viel Lucy in. “Sophie is nep, de dokter is nep, de crèmes zijn nep. Wat zijn mensen toch goedgelovig.”

Carrie glimlachte schamper. “Doe nou maar niet alsof jij het allemaal allang doorhad. Het is gewoon toeval dat ze door de mand gevallen zijn. Niet meer en niet minder. Als J.J. die crèmes niet had onderzocht, waren ze misschien nog jaren hier gebleven.”

Daarop had zelfs de bijdehante Lucy niets terug te zeggen. Brrr, ze rilde bij de gedachte dat ze nog jaren met de Spriet en Baardmans opgescheept had gezeten.

Op dat moment brak het zonnetje door de wolken. Tevreden hief Lucy haar gezicht omhoog. Als de zon doorkwam, was het heerlijk op de trap. Bovendien was het bordes een uitstekende plek om de

aftocht van Sophie Mertens en 'dokter' Zorgvliet gade te slaan. Na alle moeite die ze ervoor hadden gedaan, was deze triomf wel verdiend. Ze waren niet van plan ook maar een seconde van het vertrek te missen.

De postauto stond nog steeds voor de deur en de postbode zelf deed net of hij brieven sorteerde.

“Drie keer raden waarom hij nog niet weg is,” grinnikte Lucy.

“Wedden dat hij straks regelrecht naar de koffiecouter van de bakker gaat?”

Opzij van het huis klonk het luide geratel van de grasmaaier. Even later kwamen het apparaat en pa Rozebottel in zicht.

Er hing iets in de lucht. Een gevoel dat er meer moest komen na alle opwindning rond de 'brand'. De verzamelde pers aan de rand van het struikgewas was onrustig. Mike had de fotografen het hele verhaal in geuren en kleuren verteld en probeerde nu geld los te krijgen voor de informatie. Iets wat hij natuurlijk had moeten doen voordat hij het vertelde en niet erna.

Vanuit de keuken doortrok een bedwelmend zoete geur het hele hotel. Coba had geen moment gewacht en stond als een bezetene koekjes te bakken. Haar gezicht, dat rood zag van inspanning, straalde van vreugde en ze neuriede zachtjes voor zich uit.

Ma Rozebottel verrichtte intussen de laatste formaliteiten aan de balie. De meeste gasten zouden de volgende dag vertrekken. Ze

namen haar niets kwalijk, verzekerde iedereen. Het kuuroord was nep, maar het hotel was prima bevallen. Een schrale troost, vond Dolly, maar toch aardig van de mensen om dat even te zeggen. Overigens had het magere eten toch voor wat gewichtsverlies gezorgd. Eigenlijk had de afslankkuur dus wel gewerkt.

Dolly keek op haar horloge. De taxi voor Sophie en de dokter kon ieder ogenblik arriveren. De fotografen in het bos en de nog immer aanwezige postbode, zouden er wel voor zorgen dat straks iedereen wist wat er gebeurd was, dacht ma Rozebottel zuur. Jammer, ze had dit akkefietje graag in de doofpot gestopt.

Op het grasveld voor het huis verzamelde zich een groepje gasten, onder wie Hannelore. Vanaf de andere kant kwamen er ook een paar aanlopen. Ze wachtten, net als Lucy, Carrie en Nicole.

Alleen Fred Rozebottel wist nergens van. Hij zat heerlijk op de grasmaaier te suffen. Tot de maaier plotseling uit zichzelf naar rechts zwenkte zonder dat Fred die richting op stuurde. Pa Rozebottel schrok wakker en zag nu voor het eerst al die mensen op het gras staan. Ze stonden behoorlijk in de weg. Zo zeer zelfs dat het geen zin had verder te maaien. Hij kon ze toch moeilijk omver rijden. Pa Rozebottel drukte op de knop om het apparaat uit te schakelen. Op het grasveld klonk geroezemoes. De fotografen bij het struikgewas, blij met een schandaaltje na dagenlang vruchteloos wachten, stonden met hun camera's in de aanslag. Een taxi reed de

oprijlaan op en Mike sjuowde een verzameling koffers naar buiten. “Daar zijn ze! Daar zijn ze!” ging het door het groepje gasten. Inderdaad verschenen Sophie Mertens en dokter Zorgvliet in de deuropening. Ze keken angstig naar buiten en wilden meteen in de taxi springen.

Een luid boegeroep steeg op uit de menigte. Lucy, Carrie en Nicole deden volop mee.

“Bedriegers!” schreeuwde Carrie, die maar meteen een beetje wraak nam voor alle ellende die zij had doorstaan.

Sophie en de dokter liepen in snel tempo naar buiten. Ze waren bang om de gasten van het kuuroord onder ogen te komen, dat zag je zo. En terecht. Maar het gevaar kwam niet van de menigte. Het gevaar kwam van de kant van pa Rozebottel. Een wanhopige pa Rozebottel, die worstelde met een op hol geslagen grasmaaier. Het apparaat dat door Mike gerepareerd was, maar dat nu niet meer luisterde. Een grasmaaier die opeens sterk op het trilkussen leek. Hij wilde namelijk niet meer stoppen!

“Uit de weg!” schreeuwde pa Rozebottel. Hij manoeuvreerde de luid ratelende machine rakelings langs een tweetal geschrokken dames. Sophie en de dokter, opgelucht met die afleiding, trokken een sprintje naar de taxi. Maar ze hadden te vroeg gejuicht.

Pa Rozebottel dreigde tegen Klazien te botsen en gooide verbeten het stuur om, zodat de razende machine rechtstreeks op het tweetal

aanstuurde.

“Help!” gilde de dokter, met de maaier op zijn hielen. Hij rende alsof zijn leven ervan afhing.

Sophie Mertens sprong opzij en belandde languit in de stekelige rozestruiken. Van haar elegante pakje bleef weinig over.

De postbode stond bij zijn auto en sloeg zich op de knieën van het lachen. Lucy, Carrie en Nicole stormden gillend en lachend achter Fred Rozebottel aan. Ze grepen de elektrische kabel en gingen er met hun volle gewicht aan hangen. Een eind verderop schoot de stekker uit het stopcontact en toen stopte de machine eindelijk.

Pa Rozebottel rolde totaal in de war van de machine. Een verformfaaide Sophie worstelde zich moeizaam uit de rozestruiken, terwijl de dokter zich, amechtig hijgend, languit in de taxi liet vallen. Het was een mooie afsluiting van een woelige week.

Een paar dagen later prijkten Sophie en de dokter in hun volle, gehavende glorie in de landelijke pers. Zij zouden nergens meer voet aan de grond krijgen.

De lokale omroep had nog diezelfde middag een exclusief interview met Hannelore Ross vanuit hotel Rozebottel. Hannelore, slank en beeldschoon, deed op het terras het hele verhaal nog eens smakelijk uit de doeken.

Mikes foto's waren allemaal mislukt en belandden in de vuilnisbak. J.J. en hij deden een nieuwe poging de grasmaaier te repareren.

Muis fietste naar Carolien en miste zo een opwindend middagje met de lokale omroep.

Pa Rozebottel was blij dat hij terug kon naar zijn geliefde insekten. Dolly ploeterde op de tekst voor een advertentie waarin het lieflijke hotel Rozebottel werd bezongen.

En Lucy, Carrie en Nicole? Die genoten nog één keer samen van de kookkunsten van Coba. Die avond overtrof Coba zichzelf. Ze aten de meest luchtige aardappelpuree die je je maar voor kunt stellen met bovenop een knapperig krokant randje. Er waren drie soorten groenten en malse stukken vlees met een saus van room en verse champignons. Als toetje had Coba een verrukkelijke pudding gemaakt zodat de meisjes aten tot ze niet meer konden. Het was de laatste avond van de laatste dag van de zomervakantie. De volgende ochtend moesten ze weer naar school.